

Giới thiệu Tiểu Thư Giả Mạo

Bạn có tin vào truyện cổ tích về chàng hoàng tử đẹp trai và công chúa kiêu kì không???....

Thế mà chỉ một câu nói vô tình mà từ một cô bé bình thường thành cô công chúa kiêu kì.... Và từ đây rắc rối của cô bắt đầu....

Những tình yêu gà bông đầy thơ mộng, khờ dại!!

Mối quan hệ rắc rối mà cô phải đương đầu giải quyết.....

Cùng đọc truyện teen hay mang tên Tiểu Thư Giả Mạo để tìm hiểu, khám phá và mơ mộng về truyện cổ tích này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: First Love

Reng! Reng! Tiếng chuông báo hiệu hết tiết vang lên, nó ưỡ ỏi cất sách vào ngăn bàn và với tay lấy cuốn từ điển Anh-Việt dày cộm ở mép trái bàn về phía nó. Nó khẽ khàng đặt đầu lên cuốn từ (giờ trong mắt nó đã thành cái gối tuyệt vời) hai tay buông thõng xuống mắt nhắm nghiền lại. Mới tiết 2 nhưng nó cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cái bụng của nó còn đang biểu tình réo ầm ầm lên nhưng nó vẫn ráng chịu thôi thì ngủ cho.. đỡ đói. Đang mơ mơ màng màng, Trang từ đâu nhảy ra khẽ lay người nó:

- Thu dậy đi mày tiết tiếp theo tiết lý đấy! Đừng bảo với tao là mày quên nhiệm vụ đi lấy dụng cụ thực hành cho tiết lý nhé?

Trang nói 1 lèo không nghi hơi làm cô bé phải thở dốc khi nói xong. Nghe Trang nói thế lúc đầu nó dụi mắt nhìn Trang nhưng lúc sau như ngấm lời nói đó nó hốt hoảng đứng dậy:

- Ủ nhỉ tao quên mấy mày ả....

- Trời, thầy không thấy mày xuống lấy dụng cụ nên hỏi tao xem mày ở đâu? May sao tao thông minh biết ngay mày đang tập làm heo ở đây .

Dãy hành lang hôm nay đông lạ thường lũ con gái chạy loạn lên, hò hét inh ỏi. Có 2 con nhỏ đi ngang hàng với nó và Trang rí rầm:

- Cậu biết không anh Tú đang thi đấu bóng đá đó, lũ fan hâm mộ anh ấy đã kéo xuống tặng anh ấy chiếc áo do họ làm trước buổi thi đấu. Anh ấy không những không nhận mà thậm chí còn xé rách chiếc áo đó ra. Hội trưởng của fclub đó đã ngồi khóc ngay tại đó luôn

- Tớ còn nghe nói có bạn nữ sinh viết thư tình cho anh ấy, cậu biết thế nào không cô ta bị trả lại thư và kèm theo dòng chữ " Minh nghĩ bạn nên học lại bảng chữ cái đi" hahaha.

- Hahaha, thật sao cô ta thật ngu ngốc viết thư tình còn sai chính tả nếu là tớ chắc tớ đào hố chui xuống cho đỡ xấu hổ rồi.

- Sau vụ đó nghe nói cô ta vì xấu hổ quá nên đã chuyển trường rồi. Hoàng tử của chúng ta cũng thật vô tình quá! Hahaha

Tiếng cười của 2 nữ sinh đó vang đến tận hành lang rồi nhỏ dần....

- Này cô em tui anh gọi cả phê sữa cơ mà- Gã đàn ông râu ria lồm chồm, mặt bặm chồm giờ giọng ngang phè phè với nó

- Xin lỗi quý khách nhưng vừa rồi quý khách gọi 2 cốc cà phê nâu...- Nó bối rối

- Không nói nhiều mau đổi lại cho tôi- Hắn ta nghiêng răng ken két

- Xin lỗi quý khách, theo quy định của quán không đổi lại đồ uống dưới bất kì hình thức nào. Hơn nữa quý khách đã uống rồi...- Nó cố gắng hết sức dịu giọng

- Con nhãi ranh này nói nhiều quá! Gọi chủ quán ra đây tôi sẽ cho nghỉ việc luôn.Hahaha

Tiếng cười của hắn như cửa vào từng đoạn ruột của nó. Khó khăn lắm nó mới xin vào làm được vì do nó quá trẻ so với các nhân viên khác, do thiếu người nên họ mới mắt nhắm mắt mở cho nó vào. Nó đang không biết làm gì với 2 tên lưu manh này thì có 1 giọng nam trầm ầm vang lên:

- Mấy anh là con trai sao đi chèn ép 1 cô gái vậy. Tôi ngồi bàn đối diện với các anh nên tôi nghe rất rõ các anh gọi gì. Các anh có thể gọi chủ quán ra

đổi chấp, có tôi làm chứng cho cô gái này vậy các anh sẽ sao chứ. Rõ ràng không có tiền uống cà phê nên bày trò ăn vạ này phải không. Tôi nói không sai chứ??

Nó ngược mắt lên nhìn người đã giúp mình đó là 1 chàng trai cao ráo vô cùng đẹp trai

- Ai bảo mày chúng tao không có tiền chứ??..Không đòi thì thôi sao nóng thế,- Hấn lấp bắp nói như gà mổ thóc

Nhìn bộ dạng đó nó rất muốn cười thật to, đáng về luống cuống của chúng khi bị nói trúng tim đen. Nó định quay ra cảm ơn chàng trai đã giúp mình nhưng chàng trai ấy đã đi từ lúc nào. Nó cảm thấy hụt hẫng vô cùng. Đó cũng chính là ngày con tim nó lần đầu tiên đã biết rung lên loạn nhịp. Khuôn mặt chàng trai ấy cứ khắc sâu trong tâm trí nó cả ngày lẫn đêm. Cứ tưởng sẽ mãi không gặp được lại chàng trai ấy.... Thật bất ngờ trong buổi khai giảng chào mừng học sinh mới nó đã gặp lại chàng trai ấy. Nó hỏi mọi người biết được người ấy tên Tú là hội trưởng hội học sinh năm nay, nổi tiếng nhất trường vì độ đẹp trai hoàn hảo và thành tích học tập vô cùng xuất sắc, Biết bao cô gái theo đuổi nhưng lần nào cũng chỉ là 1 câu nói " Xin lỗi". Nó biết mình đang theo đuổi 1 thứ quá xa vời không bao giờ với tới được....

Thấy nó như kẻ mất hồn Trang khẽ huých nhẹ vào cánh tay nó:

- Ê mày làm sao thế?

- Hà?

- Mày như người mất hồn thế..

Phịch...Tiếng động vang lên khiến Trang vô cùng hoảng hốt khi thấy bạn mình nằm dưới đất. Cô bé cuống cuống gọi mọi người giúp:

- Có ai không giúp tôi với!!

Chỗ nó ngã nhanh chóng thành 1 đám đông lớn xì xầm to nhỏ đùn đẩy nhau xem có chuyện gì.

- Tránh ra! Tránh ra nào!

1 người từ đám đông xông vào bế nó lên đưa xuống phòng y tế, Trang không biết mình nên làm gì cho bạn chỉ biết lảo đảo theo sau. Nhiều người tò mò đi theo người đó đông như đàn kiến....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

4 năm trước.....Trên vỉa hè, mọi người đi lại đông nghịt. Nó cầm chặt tay của ba nó chen qua lớp người:

- Ba! Nhanh lên ba sắp đến giờ chiếu phim rồi!

- Đi từ từ thôi con hôm nay đường đông lắm - Người đàn ông mặt vuông chữ điền giọng nói ồm ồm nhìn đứa con gái nhỏ của mình từ từ kéo ông qua lớp người.

Trông con gái ông háo hức như vậy khiến lòng ông càng thêm nặng trĩu.....

- Không được đâu ba, ba biết không phim này là do Đỗ Danh Như làm biến kịch đó! Con rất thích những truyện cô ấy viết lắm lắm... Con hâm mộ cô ấy mục đích đến xem phim chỉ muốn cô ấy ký tặng con thôi!!!! - Đôi mắt nó sáng rực khi nhắc tên Đỗ Danh Như, ba nó chỉ biết thở dài chạy theo con.

Đến đoạn đường có 1 ngã rẽ ngoặt ba nó buông tay nó ra khẽ xoa đầu nó:

- Thu con chịu khó đứng đây đợi ba 1 chút nhé ba sẽ về nhanh thôi

- Haizzzz... ba có việc gì sao sắp trễ rồi mà ba còn đi đâu chứ?

- Ba có chút chuyện cần giải quyết ba hứa về nhanh mà không tin ba con mình mắc ghẹo nhé!!- Ông chìa ngón tay út ra trước mặt nó

Thấy ba nói thế nó không thể nói không đồng ý được đành đưa ngón út lên mắc ghẹo với ba

- Đóng dấu, ba nhớ về nhanh nha con sẽ đợi ba ở đây!

Ba nó mỉm cười rồi ông đi vào con hẻm nhỏ, nó đứng nhìn bóng ba xa dần xa dần.....

Trong lúc đợi ba nó ngồi dưới gốc cây bàng, ngồi không cũng chán nó chả biết làm gì nghĩ 1 hồi nó quyết định chơi đếm bàng. Nó nhặt từng quả bàng rồi đếm từng quả 1, do rảnh quá chỉ trong 1 giờ nó đã đếm hết số bàng rụng ở 4 gốc bàng lớn (quả là kì tích với đứa thiếu kiên nhẫn như nó). Ngồi 1 hồi nó nhìn đồng hồ ở quán nước đối diện, ba nó đã đi hơn 1 tiếng rồi mà vẫn chưa thấy ông quay lại, Sốt ruột quá nó liền đi tìm ba, nó đi vào con hẻm nhỏ mà ba nó đi mà lạnh cả sống lưng. Nó bắt đầu run sợ bởi sự im lặng của con hẻm. càng đi thì thấy con hẻm này hình như là 1 con đường dẫn ra 1 lối nào đó. Nó thấy phía trước con hẻm là ánh sáng từ bên ngoài tạt vào, mọi người ở bên kia hẻm đi lại, đứng rất đông bàn tán rất xôn xao. Vì hiếu kì quá nên nó chạy thật nhanh ra khỏi con hẻm chen vừa nghe thấy 2 người phụ nữ nói với nhau:

- Người đàn ông rõ tội nghiệp bị xe tải đâm máu me be bét, chết còn không nhắm mắt cơ mà
- Thấy mọi người kẻ đường rất vắng không bóng xe thì chả hiểu đâu ra chiều xe tải lao tới đâm chết con nhà người ta bỏ chạy luôn
- Chắc chắn đây vụ mưu sát rồi phải không chị, chắc do đắc tội với dân xã hội đen. Haizzzz tiếc cho 1 ông bố tới đến chết mà vẫn giữ khư khư tấm ảnh con gái trong tay.....

Nghe thấy câu nói cuối cùng nó giật nảy mình không thể không nghĩ đến người đàn ông bị xem đâm có thể là ba nó nhưng có 1 tia hi vọng nào đó mong là không phải. Khi chen được vào trong nó hốt hoảng khi thấy người đàn ông nằm dưới đất máu me be bét không ai khác chính là ba nó tay ông nắm hờ 1 tấm ảnh của nó, đôi mắt mở thao láo. Nó khóc thét lên toan xông vào thì bị 1 viên cảnh sát ngăn lại.

- Cho cháu vào đi đó là ba cháu
- Rất tiếc cô bé ạ cháu không được vào cảnh sát đang kiểm tra hiện trường vụ án

Cứ thế nó giằng co với viên cảnh sát 1 lúc cuối cùng cũng được cho vào. Nó chạy đến bên cha nó khẽ lay ông dậy:

- Ba đừng ngủ nữa ba, đây là ngoài đường không thể tùy tiện ngủ được đâu. Ba à.....

Nó khóc to, thét lên khiến mọi người xung quanh thương cảm cho nó. Đến tận bây giờ nó cũng không nhớ được nó đã khóc bao lâu nữa.....

Tại phòng y tế của trường, cô y tế thấy nó la hét lớn lại còn vã mồ hôi nhễ nhại, cô lay nó dậy:

- Thu em sao vậy??

Nó choàng tỉnh giấc nhìn xung quanh thờ hồn hèn. Cô y tế nhìn nó nói:

- Em không sao chứ. Không chịu chăm sóc sức khỏe cho mình là sao, do ngủ thiếu giờ ăn uống không điều độ nên em mới ngất đấy.

Nói rồi cô chìa trước mặt nó bánh mì đang nóng hổi

- Em ăn đi

Nó đưa tay đón nhận cái bánh mì mới mấp máy môi nói:" Cảm ơn cô". Sau khi cô y tế kiểm tra sức khỏe cho nó lần cuối cô mới chịu thả nó về lớp. Đang đi trên dãy hành lang nó va vào Hải Nguyệt- kẻ luôn sinh sự với nó khi hồi lí do có ta đều kêu vì thấy nó rất trưởng mắt. Dù nó đã xin lỗi vì va phải nhưng Hải Nguyệt bấu môi hất tóc nhìn nó:

- Mày giỏi đóng kịch thật đấy giá vờ ngất xỉu là được anh Tú bế vào phòng y tế. Tao khâm phục mày thật đấy vệt con xấu xí ạ

Hải Nguyệt vừa nói thì 2 đứa đàn em hay đi với nó cười lớn hưởng ứng lời đại tì. Nó không nói gì kệ cho Hải Nguyệt nói nó chạy thẳng vào lớp học để lại sau lưng đại tỷ đang tức nổ đom đóm mắt ra..... Trang nhìn bạn thờ hất:

- Mày cứ tự chịu đựng vậy tao lo cho mày lắm đó
- Tao không sao vẫn ổn mà
- Ổn mà đôi ngất ra thế à, đôi thì phải bảo tao chứ. Chả lẽ nào.....- Trang đang nói chột hiểu vấn đề nên cô im bặt
- Ở ta đang đầu đầu về việc đấy đó. Giá như tao có 1 bà mẹ giàu có nào đó rước tao về nuôi thì tao đỡ khổ rồi mày nhỉ?? Nhưng hơi hão huyền

Hai đứa nhí nhau thờ dài vì không ai biết được tương lai, ai biết đâu chứ ngờ cơ chứ.....

Đột nhiên lớp nó náo nhiệt hẳn, nó và trang không biết có gì xảy ra liền kéo bạn gái chạy gần bàn nó nhất lại hỏi:

- Có chuyện gì vậy Thảo sao lớp ồn thế- Trang hỏi
- Mấy cậu không biết sao hôm nay Đồ phu nhân giá lâm đó

- Đổ phu nhân?- Nó hỏi lại

- Phải Đổ phu nhân là mẹ của Hoàng tử đó. nghe nói do anh Tú đạt giải quán quân tennis Đổ phu nhân vui quá nên quyết định bao cả trường ta pizza miễn phí. Tớ khuyên mấy cậu nhanh ra xếp hàng đi...

Nghe đến đồn ăn nó và trang rất hào hứng cả hai đứa chạy ngay ra khỏi lớp để xếp hàng lấy pizza.... Ra đến dưới sân quả đúng như lời cô bạn cùng lớp nói mọi người xếp hàng rất đông thật tội cho chú bán pizza toát hết mồ hôi để phát pizza. Nó và Trang nhanh chân xếp hàng lấy pizza thì thấy 1 người phụ nữ ăn mặc rất trang trọng nhìn về phía đám học sinh xếp hàng

- Ê mày đó không phải là Đổ Danh Như sao? - Trang đập lên vai nó thì thâm vào tai nó

- Đúng rồi mày ơi mà sao Đổ Danh Như lại ở đây nhĩ chả lẽ quảng cáo cho hãng pizza nhĩ??

Nó vừa nói hết câu Trang cóc lên đầu nó 1 cái

- Mày kêu đó là thần tượng của mày mà mày chả tìm hiểu kĩ gì cả 1 nhà biên kịch sang chảnh thế mà lại đi quảng cáo cho hãng pizza sao.

Thảo đứng đằng sau nó à Trang nên nghe thấy hết cuộc nói chuyện của 2 thông xã con vịt cổ nhin cười nói:

- Hai người ngốc quá đó là Đổ Danh Như mà mấy người nói chính là mẹ anh Tú đó. Đổ phu nhân đó!!

Nó và Trang hai đứa cùng đồng thanh kêu: "Hả??"

Điều bộ đó làm Thảo bật cười lớn lắc đầu nhìn 2 người bạn

- Bất tin tức kém quá 2 người chả trách mãi mãi là hai con vịt

"Trời ơi không thể tin được người mà mình yêu thầm lại là con của Đổ Danh Như cơ chứ. Không lẽ trời sắp đặt cho mình phải làm con dâu của người mà mình hâm mộ sao" Nó đang mãi nghĩ đến một viễn cảnh nào đó không xa xôi cho mình thì bị Trang đập vai

-Ê, xuống đi mày đứng trên mây nguy hiểm lắm. Trờ về thực tại đi đến lượt chúng ta nhận pizza rồi đó

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Nó len lén đầu hàng đợi chủ tiệm pizza đưa pizza cho mình, đang đưa tay đón lấy pizza từ tay của chủ tiệm thì một cánh tay khác hất tay nó ra. Nó há miệng to ra nhìn chiếc pizza mình đợi bao lâu bị con nhò Hải Nguyệt vô cớ lấy đi một cách không thương tiếc

- Tao đang đói mày nhường tao chiếc pizza này chứ??- Hải Nguyệt đưa mắt khiêu khích nó

Ngay lúc này đây nó chỉ muốn nhảy vào cho Hải Nguyệt cái bạt tai nhưng nó cố kìm nén vì giờ mà động vào tiểu thư ngang ngạnh xưng đại tỷ ở trường thì quãng thời gian này chắc gì nó đã yên ổn. "Phải, phải mềm mỏng" nó cố trấn an mình

- Hải Nguyệt mày quá.....- Trang định lên tiếng phản đối hộ nó thì bị nó bịt miệng lại

- Được chứ tôi là con người cao thượng mà cho bạn đấy, tôi đứng đây lấy cái mới cũng được - Nó chẹp miệng nói

"Mày làm tốt lắm" nó reo trong đầu như thế. Mặt Hải Nguyệt tối sầm lại vì đây không phải điều cô muốn. Chủ chủ tiệm đưa pizza cho nó, lần này rút kinh nghiệm chủ đưa là nó giữ chặt luôn không cho Hải Nguyệt có cơ hội gây sự. Nó đi qua Hải Nguyệt khẽ nói nhỏ vào tai cô: "Nhờ ơn bạn mà tôi được chú ý ưu đãi cho miếng pizza nhìn hơn chiếc của bạn đấy". Trong lúc nó đắc ý cầm hộp pizza trên tay chân sáo về lớp, Trang chạy theo sau nó quay lại nhìn Hải Nguyệt thì Hải Nguyệt nắm chặt bàn tay, vứt hộp pizza xuống đất khẽ rít qua kẽ răng: "Nhất định một ngày nào đó mày sẽ phải hối hận đây Hoàng Minh Thu"

Tiếng chuông vừa reo là nó lao vụt ra khỏi lớp như bị ma đuổi. Nó bước rào chân về phía xe của trường "Chán ơi là chán hôm nay có hoạt động phát pizza miễn phí làm gì để hôm nay trường cho về trễ làm gì chứ!! Haizz cứ đi trễ thế này mình sớm bị đuổi việc mất". Đợi cho người phía trước lấy xe ra là nó lao vọt vào bệ xe đạp mình ra cầm đầu cầm cổ mà đi.

4h... Những ánh nắng xuyên qua kẽ lá phản chiếu trên mặt sông khiến sông thêm lấp lánh lung linh, nó dựng tạm xe vào một góc của tiệm cà phê

- Em đến rồi ạ - Nó đẩy cửa vào nói với chị chủ quán

- Em đến đúng lúc lắm, có khách hàng gọi 2 cappuccino chị đang không biết kiếm ai giao hàng đây. Phiên em đi chuyển này vậy - Nói rồi chị đưa hộp đựng cappuccino cho nó và tờ giấy ghi địa chỉ

Vâng dạ một hồi nghe kĩ lời chị chủ tiệm dặn nó mới bắt đầu công việc giao hàng. Nó đạp xe ngắm cảnh rất thơ mộng khẽ hát:

Ta gặp nhau một chiều thu tháng mười

Vì nụ cười ấy cho em nhớ mong từng ngày

Đêm về nghe lòng thương anh mất rồi

Ngại vì mình con gái phải làm sao

Lỡ buông lời yêu anh, sợ anh xa lánh

Biết sao giờ vì chỉ thấy nắng trong tim mình

Say you do, say you do.....

Cứ thế bon bon trên chiếc xe đạp ngân nga hát nó cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp làm sao, tới chỗ đưa cappuccino là tượng đài có vòi rồng phun nước, xung quanh là toàn cỏ cây hoa lá. Nơi đây là nơi hẹn hò của các đôi trai gái yêu nhau, như người đứng tuổi coi đây là chỗ tập thể dục lý tưởng do đất chật người đông kiếm nơi tập rất khó. Gửi xe đạp cho mấy hàng nước về hè, nó chạy đến vòi rồng phun nước. Nó đưa mắt tìm người mua cappuccino trong những người đang đi lại quanh đây, tờ giấy chị chủ tiệm đưa nó có ghi số điện thoại của khách hàng nhưng khổ một nỗi nó không mang điện thoại. Nó chỉ biết đứng thờ dài nhìn biển người mênh mông biết tìm ai. Đang tuyệt vọng chợt xa xa dưới gốc cây nó thấy có điện thoại công cộng... Nó nhét tiền vào và bắt đầu bấm số đầu dây bên kia tút tút dài dài mãi mới có người nhắc máy

- Xin chào ai thế?- Đầu dây bên kia vang lên giọng nam nghe rất đĩnh đạc

- Tôi từ tiệm cà phê The Light ạ, có phải vừa rồi anh gọi 2 cappuccino không?

- Vâng đúng rồi cô đến nơi rồi chứ?

- Vâng tôi đang đứng gần đài phun nước

- Cô đợi tôi một chút tôi sẽ đến đó, để khỏi nhầm cô thấy ai mặc áo vest đeo cà vạt đỏ chính là tôi - Nói rồi người đàn ông đó cúp máy

Mạnh mẽ mỗi ngời xuống bên bệ phun nước tháo lông chiếc cà vạt ra. Mạnh vất vả lắm mới trốn khỏi đám vệ sĩ luôn kè kè cậu 24/24. Ngồi một lúc cho đỡ mệt Mạnh đứng lên đi một vòng quanh đài phun nước.....

Nó đang đứng đợi dưới vòi phun nước chợt thấy xa xa có chàng trai mặc áo vest đeo cà vạt đỏ đi tới gần chỗ nó. Nó vui mừng xách cappuccino tới trước mặt người đàn ông đó

- Cappuccino của anh đây 100.000 tất cả

- Cô là ai thế?- Mạnh ngạc nhiên khi thấy có người xông đến đòi tiền mình

- Anh vừa kêu tôi đứng đây đợi mà

- Tôi gọi cô lúc nào vậy? Tôi không có nhu cầu chuyện ấy cô đi mời hàng nhầm người rồi - Mạnh phẩy tay xua nó đi

- Anh vừa nói bảo tôi đứng đây giao hàng sao giờ anh lại..... - Nó bực tức nói

- Tôi không biết giờ trong nghề của cô lại có nhiều trò ve vãn đàn ông đến vậy. Gia này thơ đến trước mặt đàn ông rồi ra giả một đêm với họ rồi dẫn nhau vào khách sạn. Nhưng cô nhầm người rồi tôi không phải loại ấy

- Anh nói gì vậy tôi chỉ bán cappuccino thôi thì liên quan gì đến khách sạn?? - Nó ngạc nhiên hỏi

- Thế ra cô bán cappuccino sao? - Mạnh sững sờ

- Chứ gì nữa anh nghĩ đi đâu vậy? Nhanh lên tôi còn về làm việc tốn thời gian của tôi quá, trả tiền đi

- Tôi đâu có mua cappucino đâu - Mạnh đưa tay bóp chán thanh minh

- Thế lạ quá....

Nó nhìn chàng trai đối diện tỏ ra hoang mang không kém gì nó thì lòng nó không khỏi bồn chồn về người gọi cappucino. Đang suy nghĩ chợt có cánh tay đặt lên vai nó, nó giật mình quay lại thì thấy người đàn ông đã đứng tuổi mặc áo vest đeo cà vạt đỏ.... Người đàn ông khi thấy nó quay lại về phía mình không khỏi giật mình, ông buông thông tay xuống nói khẽ đến nỗi nó căng tai nghe cũng không được: "Tiểu..... thư"

- Xin hỏi có phải chú gọi cappucino không ạ? - Nó đánh tiếng trước

Người đàn ông vẫn đứng im lặng nhìn nó khiến nó không khỏi hoang mang

- Chú! Chú! Chú

- À...à xin lỗi cháu - Nghe tiếng nó gọi người đàn ông đó khẽ giật mình

- Chú là người gọi cappucino đúng không ạ?

- À phải đây là tiền cháu cầm đi

- Vâng, đây là cappucino của chú... - Nó cầm lấy tiền rồi đưa cappucino cho người đàn ông đó rồi lục túi lấy tiền giả lại

Người đàn ông đứng tuổi nhìn nó suốt mà lòng ông nặng trĩu "Cô bé này thực sự rất giống với tiểu thư. Nếu phu nhân biết liệu người có...."

- Chú tiền thừa đây ạ! - Nó đưa tiền về phía trước mặt người đàn ông đứng tuổi làm cắt ngang dòng suy nghĩ của ông

Người đàn ông này cầm lấy tiền thừa và vài giây sau ông mới định lại tinh thần, ông biết mình cần phải làm gì ngay lúc này....

- Cháu còn khá trẻ đấy nhỉ?

- Dạ cháu là học sinh cấp 3

- Tên cháu là gì?

- Minh Thu ạ - Nó đáp lại lời hỏi của khách hàng lạ mặt này

- Ta có việc phải đi hẹn gặp cháu một ngày không xa.....

Người đàn ông nhìn đồng hồ nói với nó một câu đầy ẩn ý mà nó không biết được rồi quay lưng đi. Nó nhìn theo bóng người đàn ông đó đi xa dần dần... Như chợt nhớ ra điều gì nó quay lại xem chàng trai vừa cãi nhau để xin lỗi cho nhầm lẫn tai hại này nhưng chàng trai ấy đã đi từ lúc nào không hay, có thể trong lúc nó đưa cappucino cho chú kia. Nó thở dài nhìn đường ngày một đông, phải ai cũng đi không một lời từ biệt bỏ lại nó đằng sau lưng.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nó treo tấm biển "Close" lên rồi tắt đèn đi.... Lúc ấy là 10h tối. Sáng nay chẳng biết nó có bước nhầm chân không mà lại xui xẻo thế!!! Nhờ tên đáng ghét từ trên trời rơi xuống không hiểu sao lại mặc áo giống y hệt chú trung niên kia hại nó nhầm lẫn tai hại...Đã thế còn nói linh tinh gì mà cách dụ dỗ ngon ngọt của các cô.... Kéo dài thời gian làm việc của nó hại nó hôm nay phải ở lại muộn quét dọn... Chợt cơn gió nhẹ thoảng qua làm bay tóc nó, nó khẽ vuốt nhẹ tóc vào bên tai. Lâu lắm rồi nó mới có thời gian đi bộ thành thoi ngắm phố xá lúc đêm khuya thế. Đường phố lúc đêm khuya thật đẹp, ánh đèn trang trí quanh các gốc cây đã tắt chỉ còn lại đèn phố nhấp nhòa chiếu sáng, cái tiếng ồn ào của đô thị giờ nhường lại yên tĩnh của màn đêm. Nó cứ thế bước đi mà không biết mình đang đi trên con đường về nhà....

- Em đi đâu về trễ thế?

Nghe thấy tiếng nói nó ngẩng đầu lên nhìn người đang đứng đối diện với nó.

- Anh.... - Nó chưa kịp nói thì đã bị cướp lời.

- Em biết anh lo lắng cho em lắm không, sốt ruột không thấy em về anh chạy ra đây đợi em.....- Minh Tuấn thở hổn hển nhìn em gái.
- Anh, em xin lỗi để anh lo lắng. Hôm nay em phải ở lại làm thêm tại tuần trước em xin nghỉ một buổi - Nó nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh nó không khỏi xót xa tự trách mình làm anh khổ sở
- Thôi em về là được rồi vào nhà đi... À mà xe đạp của em đâu? - Tuấn như sức nhớ ra điều gì quay lại hỏi nó
- Lúc chiều em đi không cẩn thận xe bị thùng lốp nên em gửi nhờ ở tiệm sửa xe rồi....
- Em thật hậu đậu - Tuấn thở dài lắc đầu nhìn em

Nó cười xóa rồi bám lấy tay anh trai cùng vào nhà.....

Đêm đó nó không sao ngủ được, nhớ lại lúc sáng ở trường là tìm nó không ngừng đập tình thích. Thực ra thì lúc nó ngất chưa bị ngất hoàn toàn khi nghe thấy tiếng nói : " Tránh ra! Tránh ra nào! " là nó đã nhận ra đó là tiếng của Trần Nhật Tú - người nó đã thích thầm bấy lâu nay. Lúc được Tú xốc lên bề trên tay cảm giác đó thật tuyệt khiến tìm nó đập nhanh đến mức loạn nhịp. Nó khẽ cựa quậy mình khiến Tuấn nằm cách nó tấm màn che khẽ mở mắt.

- Khó ngủ đến thế sao?
- Không... không có ạ
- Để anh đoán xem vì sao em khó ngủ nhé! Có phải đang tương tư ai rồi phải không? - Nói xong Tuấn nhắm mắt lại chờ câu trả lời.
- Không phải đâu anh, làm gì có chuyện ấy.... Em còn phải học mà - Nó bật dậy sau lời nói đó thanh minh.
- Nếu không phải sao em lại bật dậy. Anh hiểu rất rõ chuyện tình cảm thì không thể cấm được bởi nó đến rất tự nhiên không ai biết trước được điều gì. Bản thân em cảm thấy thích, quý mến một con người nào đó điều đó dễ hiểu thôi quy luật trời. Con người đến với nhau bằng tình cảm, tình yêu sự chia sẻ dành cho nhau.... Thôi anh mệt rồi! Em ngủ ngon

Tuấn đã ngủ, nó khẽ nằm xuống không làm cho anh trai thức giấc. Kể từ ngày ba nó mất nó và Tuấn nương tựa nhau mà sống đến ngày nay. Anh thường luôn cho nó những lời khuyên, chỉ bảo nó như người cha. Tuấn vừa đảm nhận vai trò luôn chăm sóc nó, để có tiền cho nó đi học tại ngôi trường nổi tiếng của thành phố Tuấn đã bỏ học đi làm. Nhưng do sự ương ngạnh của nó nếu Tuấn không đi học nó cũng không đi thì nó cũng nghỉ học, và nó cũng sẽ đi làm tự kiếm tiền đóng học nên Tuấn đã đi học lại. Nó trần trọc nghĩ ngợi một hồi rồi cũng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Trời hừng sáng, những tia nắng mặt trời bắt đầu chiếu xuống, cuộc sống nhộn nhịp bắt đầu. Nó có ghé qua tiệm sửa xe đạp trước khi đến trường nhưng cửa hàng lại đóng cửa nên nó đành đi bộ đến trường. Đi trên con đường khá vắng vẻ có thể nghe rõ bước chân của mình trên đường. Nó nhìn vào đồng hồ còn 15 phút nữa cổng trường sẽ đóng nên đi nhanh hơn một chút. Bộp! Tiếng rơi của sách rơi xuống. Nó quay đầu lại nhặt sách lên, khẽ thở dài nhìn cái cặp bị rách của mình. Có lẽ tối nay nó lại thêm việc rồi... ngồi khâu cặp. Nhặt sách lên nó nhìn thấy có mất tờ ra nhìn nó rồi lại rút đôi mắt ấy vào trong cái hèm gần cột điện. " *Chắc là cướp giật rồi!* " Sợ hãi nó đi thật nhanh hết mức có thể, nó quay đầu lại thì thấy ba, bốn người ăn mặc rất chỉnh tề đi theo mình nhưng thấy nó quay lại liền giả vờ rẽ vào một góc. Người thì giả vờ hái hoa ở ven đường, người thì giả vờ đếm lá ở cái cây cạnh được đặt trước hiên nhà của một ngôi nhà, người thì giả vờ selfie. Nhìn thấy cảnh tượng vậy làm nó càng hoảng hơn, trước giờ nó đâu có đắc tội với ai mà bị kẻ xấu đợi thời cơ bắt cóc thế này.... Không chịu được nữa nó cầm đầu cầm cổ mà chạy, chạy đến trường lúc nào nó cũng không hay. Một bàn tay đặt lên vai nó làm nó giật mình:

- Xin lỗi tôi biết lỗi rồi, xin hãy tha thứ cho tôi!!! - Nó nhắm tịt hai mắt lại cúi đầu xin lỗi người đối diện
- Mà làm gì có lỗi với tao hả? - Trang ngạc nhiên nhìn nó đang không ngừng cúi đầu xin lỗi mình
- Nó ngẩng đầu lên hé mắt nhìn rồi mở to ra khi nhìn thấy Trang đang đứng đối diện trước mình. Dường như nó quên ngay cả thở sau khi chạy rượt đuổi đến đây thì bị Trang hù cho đứng tim nên khi thấy Trang nó mới bắt đầu thở hổn hển
- Là mày à.....- Nó thở gấp gấp
- Gì mà mày chạy như bị ma rượt thế?
- Tao bị ba, bốn bọn người xấu theo dõi định ám sát tao mày ạ!!!!
- Hà thật sao, bọn người xấu ấy đã làm gì mày chưa? - Trang cầm lấy tay nó sờ nắn không ngừng
- Chưa thấy bọn người ấy ai cũng đeo kính đen, mặt sát thủ nên tao chạy. Chắc mai tao không dám đi học quá mày ơi! - Nó nắm lấy tay Trang nhìn bạn mình đang đắm chìm suy nghĩ như Gia Cát Lượng
- Đừng sợ tao sẽ giúp mày - Trang nói giọng chắc nịch khiến nó cũng bớt một phần lo lắng

Tiết học bắt đầu, thầy chủ nhiệm bước vào với vẻ mặt tươi tỉnh yêu đời. Trang quay xuống nó nói thầm "Thầy đang yêu mày ả, tao chắc chắn là thầy đã tán đồ cô giáo y tế" Thầy chủ nhiệm của nó còn rất trẻ chưa lập gia đình. Ngay từ khi mới vào trường dạy thì thầy đã có tin đồn hẹn hò với cô giáo phòng y tế nhưng chưa một ai bắt gặp hai người có cử chỉ thân mật nào.

- Trang, em đứng lên cho tôi. Trong giờ học của tôi không cho phép bất cứ ai được nói chuyện riêng - Thầy chủ nhiệm nghiêm nghị đẩy gọng kính lên

Trang đứng lên không quên đưa mắt cầu cứu sự giúp đỡ từ nó nhưng nó đành chịu vì nó chưa kịp trả lời câu nói của Trang thì Trang đã bị thầy bắt. Nếu lúc đó nó nói chắc giờ Trang đã không cô đơn đứng một mình mà có thêm tông phạm là nó

- Thầy có một tin vui và một tin buồn cho các em

Thầy vừa dứt lời cả lớp đã kêu lên vì ai cũng biết lần nào thầy nói câu này chẳng bao giờ tốt đẹp cả

- Cái lớp này thầy chưa nói mà mấy đứa đã rên thế là sao

- Thầy ơi bao giờ thầy nói câu ấy là lại có chuyện "động trời" - Một bạn trong lớp đứng lên nói

- Thầy đảm bảo cả lớp chúng ta khi đón nhận tin này. Không để các em chờ thầy nói luôn, tin vui là lớp chúng ta chuẩn bị đón thêm bạn mới, tin buồn là chuẩn bị kiểm tra hết học kì một nên tôi sẽ sát sao việc học bài về nhà của các em, từ tiết sau tôi sẽ kiểm tra miệng 10 bạn bất kì. Thôi giờ cả lớp lấy sách ra học bài - Thầy nói một hơi dài không nghỉ

- Thầy ơi em có ý kiến - Một bạn dũng cảm giơ tay khiến cả lớp nghệt thờ

- Được em nói đi - Thầy đang định viết bài lên bảng thấy có học sinh ý kiến nên quay đầu lại nhìn mỉm cười

- Thầy nói có thêm bạn học sinh mới chuyển đến nhưng sao vẫn chưa thấy bạn ấy vậy ạ?

- Điều đó thì thầy không biết, khi nào bạn ấy đến thầy sẽ báo cho cả lớp, giờ chúng ta vào học nào.....

-

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tiếng chuông giờ ra chơi reo.....

Nó vươn vai mình, khẽ lắc đầu sang hai bên cho đỡ mỏi... Một tiết học trôi qua khá nặng nề, để chuẩn bị cho kì thi vào tháng tới đây thầy chủ nhiệm đã dành cả một tiết kiểm tra miệng cả lớp. Rất nhiều "chiến sĩ" đã hi sinh vì những câu hỏi hóc búa của thầy, may mắn thay tên nó chưa bị gọi. Tiết học căng như dây đàn mỗi khi thầy bắt đầu gọi tên một người nào đó lên bảng giống như một chiến sĩ hi sinh ra trận rồi hi sinh vậy, chỉ khi tiếng chuông reo thì cả lớp mới bắt đầu thở phào, bắt đầu gục hết lần lượt xuống bàn....

- Ê cả lớp, tụi bay đều không thắc mắc gì bạn mới sao? - Một tên đứng lên khuấy động không khí lớp

Đáp lại sự nhiệt tình của tên này cả lớp đưa ném tầy, đưa ném thuróc:

- Thôi mày để yên tao ngủ... - Bạn gái này vừa ngáp vừa nói

- Tí nữa sẽ biết mày lảm trò quá.....

- Thế tụi bay chưa từng nghĩ đến khả năng bạn mới là một hot boy hay hot girl sao? - Tên này vẫn chưa chịu bỏ cuộc

Tiếng bàn tán xôn xao bắt đầu nổi lên (tuyệt chiêu đánh đòn tâm lý của tên này thật thâm hậu). Trang vốn rất thích trai đẹp nghe thấy tên kia nói vậy cũng nổi hứng lên quay sang nói với nó;

- Ước gì bạn mới sẽ là một chàng trai đẹp trai như Lee Min Hoo - Trang bắt đầu mộng mơ

- Thôi bớt mơ mộng đi bà cô của tôi - Nó được dịp cóc liền đưa tay cóc đầu Trang như mọi hôm Trang vẫn làm với nó

- Á á đau tao! Tao nói vậy thôi chứ nam hay nữ không quan trọng. Nếu là nữ tao sẽ kết bạn à bạn với bạn ấy, còn là nam tao mong bạn ý đẹp trai để hằng ngày tao được ngắm...

Nó nhìn Trang lắc đầu thờ dài....

- Chúng ta chơi xem ti lệ phần trăm xem bao nhiêu bạn nghĩ là nam và bao nhiêu bạn nghĩ là nữ đi!! - Lại là giọng của tên lúc này
- Được đó! được đó! - Cả lớp hưởng ứng trò chơi
- Vậy giờ tay biểu quyết nhé! - Tên này giọng phấn khởi khi ý kiến của mình được ủng hộ

Không khí sôi nổi bị gián đoạn khi một bạn nữ từ lớp bên chạy sang:

- Xin lỗi các bạn, thầy Lam (tên thầy chủ nhiệm lớp nó) nhờ mình chuyển lời đến bạn Thảo à bạn Thu là xuống phòng chờ giảng lấy sách vở về cho các bạn - Cô bạn lớp bên nói xong liền bỏ đi

Nó liền đứng dậy ra khỏi chỗ đi đến chỗ Thảo đợi cô bạn cất sách rồi hai đứa lẻo đẻo đi xuống phòng chờ giảng của thầy giáo. Phòng chờ giảng ở khuất sau lùm cây bàng to lớn rộng tách đôi diện với khu dành cho học sinh. Nó với Trang đi hết dãy lớp, cầu thang và băng qua sân trường để đến phòng chờ giảng:

- Cậu đứng ngoài đây đợi nhé! - Thảo mở cửa phòng bước vào không quên quay lại dặn nó

Chắc Thảo có việc riêng muốn nói với thầy giáo chủ nhiệm nên nó cũng không để ý gì nhiều gật đầu đồng ý. Đứng trước thềm phòng chờ giảng nó có chút sốt ruột không biết Thảo làm gì mà lâu như thế. Nó đi đi lại lại trước thềm cho bớt sốt ruột, nhưng vừa đi đến chỗ cách phòng chờ giảng không xa nó nghe thấy tiếng người. Hiểu kì nó tiến đến sát mép tường hé nhìn vào trong. Dưới chân cầu thang đang là một phụ nữ trung niên khá sang trọng và một chàng trai bánh bao. Nó lấy tay che miệng để không phát ra âm thanh nào, phải đó là Nhật Tú và Đỗ Danh Như trong hai người tranh cãi với nhau khá gay gắt:

- Đến bao giờ bà mới thôi trò đấy - Mặt Nhật Tú cau lại
- Ta làm gì sai sao? Chẳng qua ta muốn tốt cho con mà thôi... - Bà Danh Như bắm lấy tay con trai mình
- Bà thôi đi lúc nào cũng nói muốn tốt cho tôi. Được nếu bà muốn tốt cho tôi thì là ơn cho tôi hai chữ bình yên đi, từ ngày bà về Việt Nam không ngày nào tôi được yên cả. Hôm qua thì đến trường làm loạn để khoe sự giàu sang của bà, còn hôm nay thì sao bà lại chạy đến đây để khoe sự nổi tiếng của bà..... - Nhật Tú lạnh lùng hất tay bà Danh Như ra không thương tiếc
- Ta trở về làm cho con thấy khó chịu vậy sao? Con vẫn còn hận ta về truyện đó sao? Ta cứ tưởng thời gian lâu như vậy sẽ chữa lành vết thương cho con và ta nên ta mới ra nước ngoài. Nhưng hình như ta đã nhầm, cả ta và con đều không quên được Chun....

Nó lắng tai nghe cuộc nói chuyện dù biết rằng làm như vậy là có tội nhưng do tính tò mò nó không cưỡng lại được....

- Nay cậu làm gì vậy? - Thảo cất tiếng hỏi khi thấy bộ dạng lén la lén lút của nó
- Hả? À... ờ.... mình..... - Nó giật mình quay đầu lại
- Làm gì mà lén lút thế? Ở đó có gì sao?
- À.... không.... có... gì đâu! Chúng ta đi thôi! - Nó vội lấp liếm kéo tay Thảo đi
- Bộ dạng cậu trong khả nghi lắm để mình xem - Thảo đẩy tay nó ra rồi tiến đến nhìn vào bên trong

Tìm nó dường như ngừng đập khi thấy Thảo chăm chú quan sát vào bên trong, tìm chỉ đập lại khi nghe thấy tiếng Thảo nói:

- Là nhĩ có gì đâu mà sao cậu nhìn chăm chú thế? Mà thôi mình đi vào đi chuông sắp reo rồi

Bê đông sách cồng kềnh trên tay nó và Thảo nhanh rảo chân về lớp. Đầu nó không khỏi miên man suy nghĩ về cuộc trò chuyện của Nhật Tú và bà Danh Như, tại sao hai mẹ con nhà họ lại cãi nhau to như vậy rốt cuộc vì chuyện gì đây? Nhưng điều uẩn khúc tại sao trong cuộc trò chuyện lại nhắc đến người tên Chun? Rốt cuộc là ai mà hai người tự ép nhau phải quên?... Tiếng của Thảo cắt đứt dòng suy nghĩ của nó:

- Cậu đang suy nghĩ về người bạn mới hả? Trong cậu có vẻ trầm tư
- À.... ừ - Nó giật mình quay ra nhìn Thảo
- Từ nãy đến giờ trông cậu rất lạ! Cậu gặp phải ma sao? - Thảo cười tùm tùm
- Không đâu mình đang suy nghĩ một số việc thôi....
- Cậu không muốn nói thì mình cũng không hỏi nữa, chúng ta đi nhanh lên chuông sắp reo rồi!!

Thế là Thảo và nó đi nhanh hơn, khi băng qua dãy hành lang thấy lũ con gái đứng reo hò ầm ĩ ngoài hành lang tạo âm thanh chói tai. Những ô cửa sổ chật ních người không chứa ô nào. Đám người kéo đến mỗi lúc một đông chen lấn xô đẩy khiến nó và Thảo đang bê chồng sách nặng chói với mấy lần. Khó khăn lắm hai đứa mới thoát khỏi dòng người mỗi lúc một đông và tiếng la hét để an toàn về lớp... Nhưng nào đã yên nó và Thảo vừa đẩy cửa lớp ra thì một đoàn người từ trong lớp kéo ra ngoài hành lang..... Nó và Thảo choáng váng chưa hiểu chuyện gì xảy ra Trang chạy tới:

- Mày, có phải dưới kia có một anh chàng siêu đẹp trai không?

- Hà? Ai cơ? - Nó và Thảo đồng thanh

- Thế là hai người chưa biết gì à có một thiên thần rơi xuống trần đó! Hai người còn làm gì nữa vào cát đóng sách đó đi và đi ra xem đi chứ - Vừa nói Trang đẩy nó cùng Thảo vào trong lớp

Nó và Thảo tuy hai đứa chưa hiểu chuyện gì nhưng cũng làm theo lời Trang vào cát sách rồi bị Trang kéo đi không thương tiếc.....Dãy hàng lang chật ních người khó khăn lắm cả ba đứa mới chui ra khỏi đám đông và chọn nơi thích hợp để đứng

- Hình như là người kia đấy - Trang nhìn chăm chăm một lúc rồi chỉ tay ra xa

Nó nhìn theo chỉ tay của Trang.....Đưa mắt nhìn ra xa. Giữa khoảng sân rộng đầy nắng là một chiếc xe BMW i8 màu trắng và đứng cạnh chiếc xe là một chàng trai khá bảnh trai mặc đồng phục trường đeo kính râm.... Gương mặt đó rất quen nhưng không tài nào nó nhớ được mặc dù cố lục toàn bộ trí nhớ.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Giờ ra chơi.....

Sân trường náo nhiệt cùng những tiếng hò hét chói tai và tiếng bước chân huỳnh huých làm cho Hải Nguyệt không thể nào tập trung chép phạt được. Những dòng chữ lần lượt hiện lên trên trang giấy trắng " Từ nay em không đi học muộn nữa, từ nay em không đi học muộn nữa,....." Viết được một lúc cô bé hết kiên nhẫn liền ném cây bút xuống bàn

- Hầy, cái này là cái quái quỷ gì thế không biết nữa. Trời ơi! Chán quá đi mất tại sao mình lại ở cái phòng này chỉ để viết đi viết lại một câu. Thiệt tình....

Chợt có hai cô bé lóp dưới là đàn em của Hải Nguyệt từ đâu chạy đến

- Đại tỷ! Đại tỷ! Đại tỷ!

-Tao không điếc sao chúng mày gọi ầm thế? - Hải Nguyệt khoanh tay để trước ngực nhìn hai đàn em đang thở dốc

- Đại tỷ , sao tỷ lại ở đây? - Một cô bé đàn em lên tiếng hỏi

- Bực mình mà, tại tên quân gia đáng ghét không hiểu đặt chuông báo thức kiểu gì mà làm tao đi học muộn.

- Chắc chuông reo mà đại tỷ không thức dậy lại còn đập cái đồng hồ ra rồi chứ gì? - Cô bé đàn em kia gật gù tỏ hiểu biết

Như nói đúng tim đen, mặt Hải Nguyệt đỏ ửng cả lên nhưng là đại tỷ không thể để mất mặt được nên cô chống chế:

- Ồ...thì làm sao chứ nhưng mà cũng không phải hoàn toàn do lỗi tại tao. Đêm qua nhiều bài tập quá nên tao phải thức khuya làm bài..

- Thiệt không đó??? - Hai cô bé nhìn Hải Nguyệt tỏ ý nghi ngờ - Tụi em không nghĩ là bữa này tỷ lại chăm thế đâu

- Thì tao vẫn chăm mà chẳng qua cúng mày không biết đó thôi

Quả thực đêm qua Hải Nguyệt có thức làm bài nhưng vừa ngồi vào bàn học thì mắt cô bé đã díp lại và cô đã gấp sách đi ngủ

- Mà chúng mày tìm tao có chuyện gì? Lại vụ gì nữa đây?

Cô bé đàn em vỗ trán khi nghe Hải Nguyệt nhắc

- Thôi chết em quên mất đấy. Ở dưới sân trường có một anh chàng siêu bảnh luôn, tỷ không đi ngắm là phí lắm đấy !

- Tao không có hứng với trai đẹp. Ngoài anh Tú ra thì trong mắt tao không thằng nào đẹp hết! - Hải Nguyệt quả quyết

- Em nghe nói anh chàng này siêu siêu bảnh luôn

-.....

- Anh chàng này còn đi siêu xe này, mặc đồng phục thì khỏi nói đẹp đến mê hồn luôn!

-.....

- Anh chàng ấy cười một cái là có thể làm cho cả lũ con gái xỉu luôn

-.....

- Còn nữa anh chàng này còn được dự đoán có thể cướp ngôi hot boy trường của anh Tú nữa đấy

Mặc cho đàn em huyền thuyên một hồi mà Hải Nguyệt không may mảy nhưng vừa nhắc đến hai từ " anh Tú " là cô liền đứng dậy đi về phía cửa

- Đại tỷ đi đâu vậy?

- Đi thôi! - Hải Nguyệt trả lời cụt lùn

Hai đàn em của Hải Nguyệt hiểu ý liền lễo đẽo đi theo sau....

Sân trường náo nhiệt, ở đâu cũng kín mít người khó khăn lắm cả ba người mới tìm được chỗ không người đứng lại có thể nhìn được ra cả sân trường

- Đại tỷ, là anh chàng thiên thần ở bên đó đấy!

Hải Nguyệt theo hương chỉ tay của đàn em nhìn ra sân trường. Những ánh nắng vàng của mùa thu trải đầy sân trường, con gió nhẹ từ đâu thoảng tới thấm vào làn da cảm giác khoan khoái dễ chịu lạ thường. Chàng trai có nụ cười tỏa nắng kia tháo chiếc kính râm của mình ra ngắm nhìn toàn bộ trường rồi đoạn lấy tay đưa lên vẫy chào về các ô cửa sổ đông nghịt người kia. Chỉ một hành động đó thôi mà khiến cho các cô gái hét lên điên loạn.

-Cũng được đấy - Hải Nguyệt lên tiếng

- Đấy em có nói sai đâu mà. Anh chàng kia thật sự quá đẹp trai - Vừa nói hai cô đàn em ôm lấy hai má của mình

- Thôi ngấm thế đủ rồi đi thôi!

- Chờ chút đi tỷ à! Mới co ngấm được chút!

- Mà không đi thì tao đi

Nói rồi Hải Nguyệt quay lưng bỏ đi khiến hai cô bé đàn em kia đành đi theo. Đi được một đoạn thì chợt một cô bé đàn em lên tiếng:

- Tỷ à, tỷ xem kia có phải là con bé tỷ ghét không?

Hải Nguyệt nhìn ra phía gốc cây thấy nó đang đứng nhìn ra sân trường rất chăm chú

- Xem nào, xem nào, không ngờ mày cũng có sở thích đi ngắm trai đến thế!

Nghe tiếng nói của Hải Nguyệt tất thấy nó, Trang, Thảo quay lại nhìn Hải Nguyệt đang bước đến gần

- Chẳng phải cậu cũng ra đây để nhìn đó sao? - Trang chống tay vào hai bên eo nhìn Hải Nguyệt

- Chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi - Hải Nguyệt đưa tay hất tóc

- Thật sao? Mà bọn tôi ngắm thì sao chứ? Không ngắm trai chả lẽ lại đi ngắm gái sao? Cậu không ngắm vậy chứng tỏ cậu có vấn đề về giới tính rồi! - Thảo chen lời vào

- Mày.....

Hải Nguyệt tức không biết nói thế nào thì cô bé đàn em lên tiếng:

- Không phải đâu! Đại tỷ đâu có bị hai-phai, vừa nãy nhé lúc ngắm anh đẹp trai kia đại tỷ có khen anh ta đẹp trai. Điều đó chứng tỏ đại tỷ thích người khác giới và biết đánh giá về đẹp của người khác giới....

Cô bé này nói một mạch chắc mẫm mình có công cứu đại tỷ thoát vòng vây tra hỏi ai dè lại hại đại tỷ của cô và nhận cái lườm nguyệt từ đại tỷ

- Ha ha, vậy mà còn nói là không ngắm đúng là giấu đầu hở đuôi mà - Trang cười giòn rã

Những tiếng cười cất lên từ Thảo và Trang riêng nó là không cười

- Mày muốn cười thì cứ cười đi, Thu! Đừng cố tỏ ra bình thản mà trong lòng lại cười thê! Tao rất ghét loại giả nai như mày - Hải Nguyệt tức giận nhìn về phía nó

- Không phải, tôi không cười vì không có gì đáng cười thôi..... - Nó điềm đạm đáp

- Mày nói dối - Hải Nguyệt hét lên khiến những tiếng cười dừng lại, không khí trở nên căng thẳng

Nó thực sự không hề tại sao Hải Nguyệt lại có ác cảm với nó như vậy luôn gây sự với nó, dù nó lúc nào cũng chỉ muốn yên ổn sống qua ngày mà thôi. Đúng thật đời không như mơ.....Không khí hết căng thẳng khi thầy giám thị xuất hiện trên tay chiếc thước gỗ quen thuộc đi về phía Hải Nguyệt

- Thì ra em ở đây Hải Nguyệt! Thầy bảo em ở trong phòng đạo đức chép phạt mà em lại ra đây tán gẫu là sao?

Nhanh như cắt Hải Nguyệt chạy vụt đi. Thế là một cuộc rượt đuổi xảy ra. Thầy giám thị chạy sau tay cầm le câu thước chỉ trực ném nó đi, không ngừng hét: "Hải Nguyệt em đứng lại đó cho tôi". Trước thầy giám thị một chút là hai đàn em chạy lẻo đẻo theo sau, không ngừng gọi với: "Đại tỷ". Hải Nguyệt thì khò phải nói cô bé chạy thực mạng phía đằng trước. Đám đông dần tách ra hai bên nhường đường cho cuộc rượt đuổi có một không hai của trường.....Hai cô bạn đứng bên cạnh nó cười ngặt nghẽo thích thú xem nhưng nó thì lại không thể cười nổi.....

Tiếng chuông kết thúc giờ ra chơi.....

Thầy chủ nhiệm bước vào lớp lần này thầy không vào một mình mà theo sau thầy là một thanh niên gương mặt đẹp, sáng ngời. Tiếng bàn tán xôn xao nổi lên

- Cả lớp trật tự!

Cả lớp im bật. Thầy gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

- Đây là bạn mới, bạn ấy tên Phùng Duy Mạnh. Từ nay sẽ vào học ở lớp tớ. Thầy mong cả lớp yêu thương giúp đỡ bạn trong học tập nhé!

- Xin giúp đỡ nhiều - Người bạn mới vừa cất tiếng nói vàng oanh lên tức thì cả lớp đua nhau hét và những tràng pháo tay ròn rã

- Giờ thầy xếp chỗ cho bạn mới

Thầy chủ nhiệm đảo mắt qua đảo mắt lại nhìn quanh lớp và ánh mắt ấy dừng lại ở một nơi... Những ánh mắt ở dưới nhìn theo ánh mắt thầy....Thấy cả lớp đổ dồn hết ánh mắt về phía mình khiến nó giật thót

- Phải, tạm thời em sẽ ngồi chỗ Minh Thu nhé! Chính là chỗ bàn cuối, thầy tin bạn Minh Thu ngồi cạnh sẽ giúp đỡ em trong học tập nhiều.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đôi khi bạn học sinh mới ổn định chỗ ngồi, tiết học bắt đầu. Tiếng phấn lách cách trên bảng, tiếng bút sột soạt trên trang giấy, không khí im lặng như tờ.... Nó cảm cúi vào viết bài....Thình thoảng có mấy bạn nữ phía trên tranh thủ lúc thầy đang viết bài trên bảng quay lưng ngo xuống bàn nó rồi e thẹn quay lên. Cứ thế vài lần mỗi lần nó ngẩng đầu lên là lại nhìn thấy cảnh tượng, " Chết vì trai đẹp" Nó lắc đầu ngao ngán nhìn.

Bảng lóa quá nó không nhìn thấy chữ làm nó nhấp nhòm không yên, thôi thì nhờ "hàng xóm" nhìn hộ vậy:

- Nè, bạn gì ơi! Bạn có thể nhìn hộ tôi chữ ở dòng thứ ba được không? - Nó quay sang thì bắt gặp ánh mắt của người "hàng xóm"

Một phút...Ba phút...Năm phút..., hai ánh mắt giao nhau. Một ánh mắt tỏ vẻ ngạc nhiên còn ánh mắt còn lại tỏ vẻ hoài nghi. Để cắt đứt bầu không khí này nó quay về phía bảng tiếp tục nghe thầy giảng....

- Trông cậu rất quen đấy! Hình như chúng ta đã gặp nhau rồi thì phải? - Mạnh lên tiếng và cố gắng nói nhỏ đủ để nó nghe thấy mà không át tiếng thầy.

Đang cầm bút viết thì nghe tiếng của Mạnh, nó khựng lại quay ra thấy cậu bạn đang nhìn mình chờ đợi câu trả lời của nó

- Vậy sao? Nhưng tôi nhớ đây là lần đầu tiên tôi với cậu gặp nhau

- Tôi lại không nghĩ vậy! Cậu giống cô gái đó lắm!

Nó chột dạ vì lời nói của Mạnh. Tên này nhìn mặt không đến nỗi nào vậy mà thủ đoạn thì vô biên, mới vừa ngồi cạnh nó mà đã ra tay rồi! Chắc hết nhìn rồi lại kêu quen để..... Chắc chắc còn lâu Hoàng Minh Thu mới mắc bẫy nhé!

- Giờ sao đây? Cậu tính mượn tiền hả? Có ngu tôi mới cho cậu vay nhé! Nhìn cậu từ đầu đến cuối vòng nhẫn đeo đầy tay mà phải đi vay tiền tôi. À chắc cậu tính vay để đi ăn chơi rồi. Thôi bỏ mộng ấy đi tôi nhìn thấu con người cậu rồi

- Nói xong chưa? Cậu nói gì vậy? Vay tiền cậu? Ăn chơi? Bỏ mộng ấy đi? Đầu có vấn đề hả đồ dờ hoi? Có cậu nên bỏ mộng ấy đi ấy, dù tôi có túng tiền đi nữa cũng không bao giờ vay cậu đâu!

- Không vay tiền vậy chả lẽ cậu định tán tôi?

- Hà??? Cậu... Mặt thâm mĩ của tôi đâu tệ như thế? Hết thuốc chữa với cậu bớt ảo tưởng đi cô...bán....cà....- Mạnh cố ý nhấn mạnh từng chữ một để chọc tức nó, vừa nói cậu nhếch mép lên cười. Nhưng chưa nói hết câu thì bị bàn tay của nó bịt chặt miệng lại.....

Việc xảy ra quá nhanh khiến Mạnh cũng không ngờ tới. Nó lao nhanh đến chỗ cậu khiến cho bàn ghế xô lệch cả. Cậu liếc nhìn lên trên thấy mọi con mắt đều đang đổ dồn về phía cậu. Biết có chuyện không hay cậu đưa con mắt về phía bức giảng nơi thầy chủ nhiệm đang đứng nhìn với con mắt đầy tức giận.... Mạnh muốn nói cho nó biết nhưng miệng đang bị bịt chặt quá nên cậu chỉ có thể phát ra những tiếng " Ừm...um", cậu ra hiệu cho nó bằng cách liên tục đánh mắt về phía bức giảng. Khổ nỗi nó không hiểu những hành động ấy của cậu mà lại còn tưởng cậu đang thách thức nó nên tay nó mạnh tay hơn.....

- Hai em làm xong trò chưa? - Tiếng thầy giáo ở đằng sau lưng khiến nó giật mình quay người lại. Thấy tay nó nói lỏng ra, Mạnh vội hất tay nó ra.

- Ra ngoài!!!! - Tiếng thầy giáo vang lên

Càng về trưa nhiệt độ càng tăng, cái nắng chói chang của buổi trưa như thiêu đốt da thịt. Nắng hắt vào hàng lang những sợi tơ vàng của mình nơi có hai con người đang đứng dựa mình vào lan can. Nó nhìn qua khung cửa sổ lợp học, ai cũng đang cắm cúi làm bài thỉnh thoảng cau mặt lại để suy nghĩ, không khí yên tĩnh, hai chiếc quạt trần làm việc hết công suất xoa dịu đi cái nóng khắc nghiệt của buổi trưa..... Mạnh rút khăn từ trong túi quần ra lau mồ hôi trên trán mặt ngước lên nhìn bầu trời, như chợt nảy ra ý gì trên môi Mạnh xuất hiện một nụ cười thoáng qua.....

- Ê, cầm lấy lau mồ hôi của cậu đi - Mạnh chìa chiếc khăn ra trước mặt nó

- Cậu giữ lấy mà dùng đi thì hơn! Tưởng tôi không biết sao cậu vừa dùng chiếc khăn ấy để lau mồ hôi của cậu xong xuôi lại đưa cho tôi. Cậu đúng là đồ ở bán! - Nó bĩu môi

- Thì ra cậu biết hết rồi sao? Còn đang tưởng lừa được cậu ai ngờ....Mà cậu đang nhìn lóp mà sao biết được? Chả lẽ cậu nhìn tôi suốt sao? - Mạnh nghi ngờ

- Ai thèm nhìn cậu chứ! Đồ dờ hoi! Chẳng qua do ở đây quá yên tĩnh nên lúc cậu lấy khăn phát ra tiếng động nên tôi mới biết thôi! - Nó thanh minh

- À đợi tôi chút

Nói rồi Mạnh cho tay vào túi quần tìm tòi một lúc rồi rút ra bọc khăn giấy nhỏ rồi rút ra mấy tờ đưa cho nó

- Cầm lấy lau đi này mồ hôi cậu chảy ra nhiều quá!

- Cảm ơn! - Nó đón chiếc khăn từ tay Mạnh, cầm lên lau những giọt mồ hôi đang từ lăn trên trán - Tại sao cậu biết?

Mạnh đang ngó lơ nhìn những chậu cây dãy hành lang nghe thấy nó hỏi cậu vô cùng ngạc nhiên:

- Biết gì cơ?

- Việc tôi.....

Nó chưa kịp nói hết câu thì tiếng chuông hết tiết vang lên.... Các nữ sinh từ đâu chạy tới phía Mạnh đứng không ngừng la hét nhanh chóng bu lấy người cậu, nó bị đám nữ sinh đẩy ra xa.....

Từ lúc giờ ra chơi đến khi vào tiết không thấy bóng dáng của Mạnh đâu. Rồi đến tiết cuối cùng cậu bạn cũng mất tích không dấu vết. Chuông vừa reo, Trang sấn lại bên nó:

- Hôm nay mày nghỉ làm thêm đúng không? Đi mua đồ với tao được không?

- Ừ, nhưng mày tính mua đồ gì?

- Bí mật! - Nói rồi Trang kéo nó đi

Trang dẫn nó đến khu chợ nhỏ bán toàn quần áo và vải lụa. Trang hét kéo nó ra khu quần áo thử hết đồ này đến đồ khác. Gần như không có khu hàng nào mà nó và Trang chưa từng đến, đi hàng nào Trang cũng chê khiến cho các cô chủ tiệm ném ánh mắt khó chịu về phía hai đứa làm nó vô cùng khó

xử.....

- Hàng cuối cùng rồi đấy mày! Sao hàng nào mày cũng chê vậy rốt cuộc mày tính mua gì? - Nó bực dọc

- Tại chưa có cái tao cần. À kia rồi mới thấy - Nói rồi Trang đi đến quầy hàng bán áo cũ nhặt lên chiếc áo sơ mi màu xanh lá cây đã sờn vai trông có vẻ cũ kĩ, đu đưa đầu về tâm đắc

- Mày tính mua chiếc áo này làm gì vậy? - Nó thắc mắc

- Đừng hỏi sẽ làm tao mất tập trung đấy! - Trang thần nhiên nói rồi rút ví lấy tiền đưa cho cô bán hàng

- À tao quên còn phải đi mua kính nữa - Nói rồi Trang kéo nó đi ra khỏi khu chợ dẫn đến hàng kính, nó cứ để tùy Trang dẫn đi không hỏi thêm gì cho dù có hỏi đi nữa cũng chỉ là câu trả lời lấp lửng

Cửa hàng trưng bày ra các loại kính: kính cận, kính thời trang, kính lão đủ cả.

- Mày bị cận từ lúc nào mà sao tao không biết vậy? - Nó ngạc nhiên khi thấy Trang hỏi mua kính cận và được ông chủ giới thiệu, giảng giải rất nhiệt tình

- Không mắt tao rất tốt - Trang vừa ngắm các loại kính bày trong tủ kính bình thản đáp

- Vậy mày mua kính làm gì?

- Cho mày - Trang đáp cụt lùn

- Cho tao? Mắt tao rất tốt mà? - Nó tỏ vẻ khó hiểu

- Ông chủ lấy cho cháu kính này đi ạ! - Trang chỉ tay vào tủ kính bỏ ngoài tai câu hỏi của nó

Đợi ông chủ lấy kính ra Trang liền đeo vào mắt nó nhìn ngắm hồi lâu rồi gật gù vừa lòng

- Tao không nhìn thấy gì hết - Nó bực dọc

- Ngu quá đây là kính râm mà mày

- Một hồi mày hỏi ông chủ về kính cận rồi mày lại quay ra lấy kính râm là sao? - Nó thờ dãi

- Tao hỏi kính cận cho em tao mà! Còn mày thì phải xài kính này - Trang giải thích

Sau một hồi đi mua sắm với Trang khiến nó ngơ ngác nó bắt đầu rã rời, bị cô bạn kéo đi hết hàng này đến hàng khác mua toàn thứ khó hiểu. Nó hỏi thì Trang cũng không nói.....Gần đến trạm xe buýt Trang tạm biệt nó rồi lên xe nhưng chợt nhớ ra cô bé quay lại:

- Nè cầm lấy túi này đi và nhớ đọc tờ hướng dẫn đấy! Tao về đây!

Nói rồi Trang dúm vào tay nó túi nhỏ rồi đi nhảy lên xe buýt đi mất để lại cho nó một đống câu hỏi.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tối, ngồi trước bàn học nó lôi túi đồ mà Trang đưa cho ra xem. Trong túi đồ ngoài những thứ Trang dẫn nó đi mua ra còn có một mảnh giấy nhỏ. Nó thò tay vào bên trong túi lấy mảnh giấy ra, đoạn nó mở tờ giấy bị gấp làm hai ra. Những nét chữ tỉ mỉ, cẩn thận của Trang hiện ra: "Ngày mai đúng 6 giờ mày hãy mặc những đồ này và ra ngoài. Nhớ đấy nhé!!! ^^" Nó mỉm cười rồi gấp mảnh giấy lại, lòng không khỏi băn khoăn không biết rốt cuộc Trang đang tính toán điều gì.

Sáng... 5h30...

Nó mặc đồ mà Trang đưa cho vào, đứng soi gương nó giật mình khi nhìn bộ dạng của mình bây giờ..... Còn tận 30 phút nữa mới đến giờ Trang hẹn nên nó lôi cuốn nhật kí ra xem lại, miệng tùm tùm cười khi đọc lại những dòng nhật kí của mình. Cuốn nhật kí này chứa đựng những kỉ niệm, tâm tư mà nó luôn giấu kín trong lòng bấy lâu nay, nó luôn cất giữ rất cẩn thận. Tay nó lật từng trang một rồi dừng lại ở những trang gần cuối. Nó dành những trang cuối dùng để vẽ hình ảnh của một người nó luôn yêu thầm bấy lâu nay....Tiếng chuông điện thoại không ngừng reo..... Nó với tay lấy chiếc điện thoại trên

bàn mở tin nhắn lên xem. Là tin nhắn của Trang: " Ra ngoài đi". Đọc xong tin nhắn nó vội bỏ cuốn nhật kí vào trong cặp rồi mở cửa đi ra ngoài.

Nó đứng một lúc ở trước cửa nhà mà không thấy Trang đâu. Nó đi dịch lên phía trên tìm Trang. Đi đến gần chỗ hẻm đột nhiên thấy có cái gì đó phát sáng từ bên trong chiếu vào mắt nó. Ánh sáng chói làm mắt nó không nhìn thấy gì, nó lấy tay che bớt ánh sáng đó đi, đột nhiên một bàn tay lạ kéo nó vào trong hẻm.... Nó định thần lại nhìn kĩ người đối diện đó là người mặc áo đen bịt kín mít. Chắc đây là người xấu, sợ quá nó vội la lên, chân bước nhanh ra khỏi con hẻm

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!.....

Nhưng người áo đen đã kịp kéo nó lại và bịt miệng nó lại. Nó cố hết sức vùng vẫy khỏi người áo đen, người áo đen thật sự rất khỏe, nó vùng vẫy một hồi cũng không thoát được....

- Đừng vùng vẫy nữa là tao đây! - Tiếng người áo đen cất lên đồng thời nói lỏng tay ra. Nó quay ngoắt lại nhìn người áo đen. Trang tháo khẩu trang, kính mắt và chiếc mũ lưỡi trai ra, tất cả đều là màu đen

- Mà làm gì mà như đi ăn cướp vậy? - Nó hỏi

- Thì đi ăn cướp mà - Trang bình thản trả lời tay đang gỡ những sợi tóc rối ra khỏi chiếc mũ lưỡi trai

- Đừng vậy chứ! - Nó nhăn mặt lại nhìn Trang

- Thôi không nói nữa tập trung vào kế hoạch đi đã! - Mặt Trang đột nhiên nghiêm lại

- Kế hoạch gì vậy? - Nó ngạc nhiên

- Thì kế hoạch cho bọn theo dõi mày một bài học chứ còn gì nữa!

- Tao có biết gì về kế hoạch này đâu mà thực hiện chứ

- Mày chỉ cần làm theo tao bảo là được rồi. Tao đã nghĩ kế hoạch này cả ngày hôm qua nếu mà thành công mày phải trả công cho tao đấy. Thôi không nói nữa nhìn kia có phải là cái bọn hôm nọ theo dõi mày không?

Nói rồi Trang chỉ tay về phía chiếc ô tô bên đường cách con hẻm một đoạn, từ trong ô tô ba, bốn người mặc comple đen, đeo kính râm bước ra. Đồng thời lúc ấy Trang cũng coi bỏ những đồ vật bên ngoài ra trở lại là cô học sinh

- Mày mặc nhiều đồ vậy không thấy nóng à? - Nó lên tiếng

- Không vì sự nghiệp vĩ đại cả thôi! Mày gù cái lưng xuống đi - Trang ra lệnh rồi ấn lưng nó xuống

- Mày định làm gì thế? - Nó la lên

- Nhanh lên hợp tác với tao chút đi!

Khi nó khom lưng xuống, Trang đưa trước mặt nó cái chổi rồi nói;

- Cầm lấy giả vờ ra kia quét đường đi rồi đợi tao! À, nhớ là phải gù lưng xuống nghe chưa?

Nó ngạc nhiên nhưng cũng đành làm theo lời Trang. Nó giả vờ gù lưng xuống rồi cầm cây chổi quét sân. Giờ nó đã hiểu vì sao Trang bắt nó mặc như thế này rồi, thì ra Trang muốn nó hóa trang thành một bà lão đang quét đường.... Nó cố hết sức còng lưng rồi quét rác trên đường chắc mấy cô lao công hôm nay sẽ đỡ vất vả hơn đây! Mấy người đang theo dõi nó nhìn thấy một bà cụ đang quét đường lại gần chỗ mình đứng thì cũng tránh ra. Nhân lúc đó Trang trong bộ học sinh đeo ba lô từ đầu chạy tới chỗ nó, mặt vô cùng sốt sắng:

- Bà ơi, cái kính của bà cháu tìm không thấy

Nghe Trang nói lúc đầu nó vô cùng ngạc nhiên nhưng cũng hiểu ý khi cô bạn nháy mắt với mình

- Sao kính của bà tại sao lại không thấy bà mới mua cơ mà? Cháu tìm kĩ trong tủ chưa? Trời ơi cái kính râm đó mắc lắm đó!

- Cháu xin lỗi tại hôm qua cháu lấy kính đeo ra ngoài chơi sau đó cháu tháo ra cầm trên tay nhưng không hiểu sao lại mất được - Trang cúi mặt xuống thú tội

- Trời ơi kính cả tôi cháu với chả chất

Nói rồi nó cầm lấy cây chổi vụt lịa lịa về phía Trang nhưng Trang nhanh chân chạy về phía những người mặc comple kia để nó có cơ hội vụt về phía họ. Chiếc chổi "bay" tới hết mặt từng người một, Trang nấp đằng sau những người mặc comple nên không bị hề hấn gì. Đột nhiên một người trong đám người lạ mặt cúi xuống nhặt thứ gì đó ngấm ngấm rồi đưa nó về phía nó:

- Đây có phải chiếc kính của bà không bà?

Nó thôi không vụt nữa đưa mắt nhìn về phía cá kính. Nó bàng hoàng nhận ra khi đó lại là chiếc kính mà Trang đã mua, nó đưa mắt nhìn về phía Trang thấy Trang cũng bàng hoàng không kém. Trong khi cô bạn đang không biết xử sự thế nào nó đành đánh liều lên tiếng:

- Phải cảm ơn cậu! - Nó đưa tay về phía chiếc kính, tay run run nhận chiếc kính từ tay người đàn ông kia

Nó cố tình run run tay thật mạnh để cố làm sao cho kính rơi xuống đất.... Khi cái kính rơi xuống đất theo phản xạ thì những người lạ mặt đang theo dõi nó sẽ cúi xuống nhặt hộ. Nhanh như cắt nó và Trang lao tới, nó thì cần chổi, Trang thì cần chiếc ba lô của mình đánh túi bụi về phía những người kia. Do bất ngờ nên họ không thể phản công lại được, họ chỉ có thể tránh những cái đánh từ nó và Trang

- Đi thôi!

Trang hét lên và cầm tay nó chạy đi thật nhanh. Chạy được đoạn đường dài nó sức nhớ ra:

- Chết rồi tao chưa thay đồng phục!

- Trời ạ! Sao mày không làm như tao mặc đồng phục bên trong còn quần áo hóa trang mặc bên ngoài. Mày có mang đồng phục không?

- Có trong cặp tao - Nó trả lời

- Vậy cặp mày đâu?

- Tao để quên trong con hẻm rồi mày ơi - Nó nhăn mặt nhìn Trang

- Vậy quay lại lấy đi! Tao biết một con đường đi vào hẻm mà không bị lũ người xấu kia nhìn thấy đấy! Đi thôi nếu không trễ học mất...

May sao lúc nó quay trở lại con hẻm thì chiếc cặp vẫn còn, nó và Trang cũng đến trường kịp giờ.....

Giờ thể dục, trong lúc đợi thầy giáo nó và Trang hai đứa kể lại câu chuyện dạy bọn xấu bài học cho Thảo làm Thảo cười ngặt nghẽo

- Hai cậu giỏi thật đấy! Giá như mình có ở đó để chứng kiến nhỉ?

- Do Trang bày hết cả đấy đúng là một với nó mà! Minh suốt thì đau tim luôn

- Tao thấy mày diễn đạt hơn cả tao đấy!

Trang khoanh tay trước ngực nhìn về phía xa của sân bóng mím môi, chợt nhìn thấy cái gì đó Trang la toáng lên

- Á á á á á.....

- Sao thế? - Nó và Thảo hốt hoảng

- Hai người nhìn ra kia đi kìa.....

Nó và Thảo nhìn theo hướng chỉ tay của Trang về phía sân bóng đá. Những ánh nắng trải dài trên nền cỏ mượt của sân cỏ. Nơi đó tụ tập rất nhiều người.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bí Mật Của Chúng Ta

Sân bóng trường rộn ràng tiếng bước chân chạy trên thảm cỏ xanh mượt, tiếng túp cỏ, tiếng la hét của những cầu thủ,.... Thử âm thanh trộn lẫn vào nhau dễ gây cho người ta cảm giác tò mò về trận bóng đá. Quanh những hàng rào chắn của sân bóng có vài bạn nữ lớp nó đứng vây lại. Các cô nàng thì nhau mở dàn loa của mình, tay thì đập vào những rào chắn (tội cho hàng rào!!!).....

Thảo nheo mắt về phía sân bóng hồi lâu rồi nói:

- Mình không thấy có gì hết Trang ạ!

- Đúng có gì đâu - Nó tán thành

- Sao lại không có chứ mấy cậu nhìn lại đi - Trang khẳng định

Nghe Trang nói chắc như đinh đóng cột, nó và Thảo đưa mắt nhìn lại sân bóng một lần nữa. Hai cô bé vô cùng mất tìm thứ mà khiến cho Trang phải hét lên, Sau một hồi tìm kiếm lần nữa không có phát hiện gì mới hai cô bé phải bỏ cuộc....

- Mình chịu chẳng thấy gì cả - Thảo nhún vai

- Sao lại không có gì? - Trang nhăn mặt - Sân bóng đâu có trống trơn mà không có gì

- Biết là sân bóng không trống trơn! Ngoài mấy anh khóa trên đang thi đá bóng, các bạn nữ lớp mình thì còn có cô này, có bóng này, có....

- Mày kể thế là đủ rồi, tao bó tay với mày luôn! Mày hết thuốc chữa rồi Thu ơi! - Trang ngắt lời nó - Ý tao là trong mấy anh chàng đang đá bóng ý mày khôn phát hiện ra điều gì sao?

- Điều gì cơ? - Nó ngây thơ

- À, chắc ý Trang bảo chúng mình nhìn kĩ độ đẹp của mấy anh đang đá bóng ngoài kia rồi - Thảo vỗ lẽ

- Ôi dào, đúng là cái con mê trai có thể mà hét lên làm tao giật mình - Nó cười

- KHÔNG PHẢI!!!! - Trang hét lên

- À, tao hiểu rồi chắc lần đầu tiên mày thấy mấy anh chàng đẹp trai đá bóng nên bất ngờ đúng không?

Trang suy nghĩ vì nó, vì sự ngây ngô vô số tội của con bạn. Nhưng cô bé vẫn cố kiên nhẫn:

- Tao hỏi lần cuối mày thực sự không thấy gì cả à?

- Ừ - Nó gật đầu

- Vậy thì nhìn đây - Nói rồi Trang xoay người nó lại, cõng hướng tầm nhìn cho nó để nó nhìn được ra chỗ xa xa của sân bóng

Hướng mà Trang chỉ dẫn cho nó không ai khác là..... Nhật Tú

Tú đang di chuyển quả bóng từ chân trái sang chân phải, đợi thời cơ thích hợp cậu nhanh chóng đá bóng sang phía đồng đội đang đứng gần lưới nhà.... Và một cú ghi bàn tuyệt đẹp. Các đồng đội chạy nhanh về phía Nhật Tú, họ không ngừng la hét. Họ vây thành một vòng chạy xung quanh cậu và vui mừng hát bài ca của những kẻ chiến thắng. Trong lúc những kẻ chiến thắng đang mê mẩn trong chiến thắng họ quên đi mất những kẻ bại trận đang đứng tiếc nuối, tự trách mình đã không làm tốt. Tú hiểu điều này! Cậu tách khỏi đồng đội, đi đến bắt tay đội trưởng đội kia và động viên những người còn lại. Những đồng đội của Tú thấy cậu làm vậy ban đầu tuy ngạc nhiên nhưng rồi họ nhanh chóng đi tới. Niềm vui được chia sẻ cho những kẻ bại trận, nụ cười tràn ngập trên sân cỏ.....

- Thôi đủ rồi đó bà cô của tôi nhìn vừa thôi cháy mặt người ta giờ - Trang hươ tay lên trước mặt nó

- Ô ra vậy! Hóa ra Thu thích anh chàng hot boy của trường ta Nhật Tú đó sao? - Thảo gật gù

- Không phải đâu Thảo..... - Nó lắc đầu nguây nguẩy

- Chối bỏ là gì dù sao thì Thảo cũng biết rồi! - Trang nói - Thảo nói bé thôi để lũ fan cuồng của anh Tú nghe thấy thì Thu sẽ gặp chuyện đấy! Thảo không phải là không biết lịch sử của mấy fan cuồng đó rồi. Họ không tha cho những ai dám tương tư anh Tú và rất nhiều nạn nhân phải chuyển trường vì họ rồi. Truyện này trước có mình biết gờ thêm Thảo biết là hai. Vậy nên chúng ta phải giúp Thu giữ bí mật này!

Thảo gật đầu:

- Mình hiểu rồi! Thu không phải lo đâu mình sẽ giữ bí mật giúp cậu

Dưới gốc cây cổ thụ có ba cô bé có cùng chung một bí mật.... Họ đều đang tuổi thanh xuân đầy sức sống, mộng mơ. Nắng vàng nhuộm cả sân trường hắt vào gốc cây nơi họ đang đứng tựa như những con sóng tràn vô bờ cát. Họ sẽ phải trải qua những biến cố gay gắt trong cuộc đời buộc họ phải đánh đổi tất cả. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra với họ đây chúng ta cùng theo dõi đến cuối truyện nhé!

Những thử thách của cuộc đời giống như bầu trời mùa thu vậy! Cả ngày có thể sẽ rất nắng nóng và nắng đến nỗi da thịt chúng ta không thể chịu được khi chỉ đứng dưới nắng có 5 phút. Nhưng rồi khi ánh nắng tắt đi, bầu trời chìm vào hoàng hôn của cuối ngày sẽ dịu dàng, hiền hòa, mát mẻ và dễ chịu.

Sau lệnh triệu tập của thầy thể dục lớp nó bị thầy phạt chạy quanh sân mười vòng vì gây mất trật tự tại sân. Dù đứa nào cũng muốn phản đối nhưng tự làm tự chịu nên đành ngậm ngùi bắt đầu thực thi. Càng về trưa trời lại càng nắng, thu đến rồi mà cái nắng hè còn sót lại vẫn đeo bám lấy buổi trưa mùa thu nóng bức. Tia nắng không ngừng sà xuống mặt đất tạo nên không khí đặc quánh lại. Trang đứng phía cuối của dãy hàng, trong lúc đợi đến mình chạy cô bé lúi chuai nước vừa mua ở căng tin trong túi quần ra nhưng do hậu đậu nên cô bé làm đổ chai nước xuống sân. Nắp đậy không kĩ khiến nước chảy lênh láng thành vũng. Trang cúi xuống nhặt chai nước lên, ngắm nhìn vũng nước lắt đầu:

- Trời ơi bức thế này mà thầy nữ lòng nào bắt học sinh chạy chứ! Đến ngay cả nước còn bỏ hơi thế kia huống chi là người!

- Thôi bót lèm bèm đi bà cô! Đến lượt chúng ta chạy rồi! - Nó kéo tay Trang lôi đi

Trang cất chai nước vào túi quần rồi chạy theo nó.....

Cả lớp nó thành hàng dài như rồng rắn lên mây chạy huỳnh huych trên sân đồ bê tông, chân họ nối tiếp chân kia, tiếng thở hồng hộc, bụi cát bay mù mịt dưới chân. Nếu như ai không biết nhìn vào họ sẽ tưởng đây là cuộc chạy loạn.

- Nếu không phải lũ con gái mê trai quá thái độ hết ra phía sân bóng ngắm trai thì giờ có phải khổ thế này không? Mà tại sao sân trường rộng quá thế này có chứ? - Trang cầu nhàu

- Thôi lo chạy đi nhanh về chỗ nghỉ - Nó chạy bên cạnh động viên

- Haizzz..... Thi chạy - Trang thở hắt

Chạy được đến vòng thứ 6, nó cảm thấy đầu óc mình trở nên quay cuồng, chân tay rã rời, khó thở vô cùng nhưng nó cố gắng gượng chạy tiếp với những bước chạy ngắn

- Kia Thu cẩn thận! Bên phải cậu - Tiếng của một bạn nam hét lên khiến nó giật mình quay sang bên phải. Có vật gì đó tròn tròn đang bay tới, nó không thể nhìn rõ bởi những ánh mặt trời chói lóa.

BỘP!..... Vật tròn tròn ập tới trúng mặt nó...

PHỊCH!..... Nó ngất đi, người nằm dưới đất

Mọi người hét hoảng chạy lại chỗ nó. Chỗ nó ngất trở nên hỗn loạn

Tỉnh lại nó thấy mình đang nằm trên chiếc giường trắng,xung quanh là chiếc rèm trắng, bên cạnh một chậu đá được đặt cạnh..... Nó bước dậy ra khỏi chiếc giường, kéo chiếc rèm ra. Trang đang đứng nhìn ra bên ngoài cửa sổ thấy nó ra vội chồm đến sờ người nó:

- Mày không sao chứ? Đờ chưa? Tao lo quá

- Tao ổn mà nhưng đầu vẫn còn choáng quá!

Nó sờ tay lên trán không may đụng trúng vết thương nó kêu lên

- Á....

- Đau lắm không bị nguyên quả bóng vào mặt không sao mới lạ may là có trán bị xước thôi đấy nhé! - Trang xuyết xoa

- Mấy giờ rồi?

- À 4 giờ rồi, tan học rồi đấy!

- Chết rồi tao phải đi làm!- Nó hét hoảng

- Hôm nay nghỉ đi vừa bị thương lại vừa bị say nắng thế sao mà đi là được

- Không sao đâu tao ồm mà, đi thôi - Nói rồi nó lôi Trang đi

Khi ra đến dãy hành lang Trang chợt nhớ ra điều gì Trang khựng lại:

- Đợi tao ở đây đi tao quay lại lớp đã tao quên mất chưa lấy cặp

- Mày trí nhớ kém thật cặp mà cũng quên

- Vì ai mà vừa hết tiết tao phi ngay đến phòng y tế xem tình hình chứ - Trang nhăn mặt

- Được rồi tao xin lỗi! Mày cứ đi đi tao đợi!

Nó ngó lơ đi xung quanh trong lúc chờ Trang quay lại. Bỗng thấy Hải Nguyệt đang bám lấy tay của Nhật Tú không ngừng cười nói còn Nhật Tú hình như cũng đang cười và trông có vẻ như rất hạnh phúc. Tim nó chợt nhói nhói.....

Chương 10: Cảm Giác Đó Là Sao?

Vừa ngồi vào chỗ, nó đã nằm bò ra bàn. Hôm nay, nó không có tâm trạng làm gì hết. Nó không hiểu tại sao mình lại như vậy. Rốt cuộc đây là cảm giác gì vậy? Ghen ư? Tức giận vì người đi bên Tú không phải là nó. Cảm giác ghen tị với Hải Nguyệt có thể nói chuyện, cười đùa thoải mái với Tú như vậy và hơn hết Tú cũng đáp trả cho Hải nguyệt cái nhìn âu yếm, nụ cười tỏa nắng, mặc dù Tú rất ít khi cười.....

Nó muốn được như Hải Nguyệt nhìn thẳng vào ánh mắt kia mà nói chuyện, cười đùa và nhận lại cái nhìn ấm áp, cái xoa đầu nhẹ nhàng đủ để khiến bất cứ con tim nào xao xuyến....Nhưng có lẽ đó sẽ chỉ là mơ. Năm nay là năm cuối cùng kết thúc ba năm trên ghế trường phổ thông. Nó sẽ không còn cơ hội nào để bày tỏ lòng mình. Lúc đó tình yêu đó mãi bị chôn vùi trong câm lặng...

Trang vừa đến lớp là đi thẳng đến chỗ ngồi nhét cặp vào ngăn bàn, xong xuôi là chạy ngay đến bên nó lay nó dậy:

- Ê, mày bị sao vậy? Ôm hả?

Đang trong dòng suy nghĩ miên man, bị Trang lay dậy cắt đứt dòng suy nghĩ của mình nó cũng hơi bức tức nhưng khi nghe Trang lo lắng hỏi thăm mình thì nó cảm thấy ấm lòng:

- Không sao đâu tao ổn!

Trang nghi ngờ, đưa mắt quét từ trên xuống dưới người nó:

- Thật không vậy nhìn mặt mày bơ phờ y như con thất tình ấy! Chết mất làm sao vậy thâm tím cả lên! Trời ơi thế mà giấu tao

- O, tao không sao! Hôm qua tao bị say nắng nhưng vẫn hơi mệt thôi!

- Đâu tao xem - Nói rồi Trang cúi xuống để mặt ngang với mặt nó, cô bé đưa một tay lên trán nó, tay còn lại thì đặt trên trán mình:

- Không nóng lắm! À mà vết thương bị bóng bay vào mặt đâu đưa tao xem nào!

Nó vén tóc mai lên để Trang nhìn thấy vết thương dài trên trán nằm khuất sau tóc mai

- Aaaaaaa..... - Trang hét lên làm nó giật mình

- Sao vậy? - Nó thắc mắc

- M..á...u...đông! - Trang kéo dài

- Thế mà mày hét lên làm tao giật mình tưởng truyện gì. Sớm có ngày tao chết vì đau tim khi nghe mày hét mất! - Nó nói mỉa

Nhưng Trang không quan tâm đến lời nói mỉa của nó mà đi đến lấy cặp sách, mò mẫm một lúc cô bé tìm thấy băng dán vết thương. Cô hăm hờ cúi xuống, vén tóc mai của nó lên, dán băng lên, nhì cô bé làm trông thật điêu luyện:

- Mày đoảng thế không biết nữa, vết thương sâu hoắm thế này máu mới đông được mà không biết sát trùng nó đi. Dán băng này vào không sau này có sẹo không ai lấy thì đừng trách tao không nhắc nhở!

- Tao không lo ề chồng đâu, lỡ mà có ề thì tao sẽ lấy mày - Nó cười tình nghịch

- Ê con kia! Tao không bị bê đê đâu nhé! Khiếp quá! - Trang kêu lên

- Nhưng tao lỡ thích mày rồi - Nói rồi nó chồm đến ôm lấy cổ Trang cười khàn khàn - Trang ơi, tao yêu mày, Trang ơi là Trang

Trang cố gắng thoát ra khỏi vòng tay nó miệng la oai oái:

- Á á tao không bê đê bỏ tao ra!

RẦM!!....

Tiếng động mạnh phát ra từ chiếc cửa lớp làm cho nó và Trang giật mình quay người nhìn. Chẳng riêng gì nó và Trang tất thấy mọi người trong lớp đều dừng hoạt động ngược mắt lên nhìn về phía cửa lớp.

Mạnh đập mạnh cánh cửa lớp vào tường rồi ung dung rút tay vào túi quần đi về chỗ ngồi. Nó và Trang vẫn chưa hết hoảng hồn về tiếng động mạnh nên

ngật mặt ra.

- Hạnh phúc quá nhỉ? Mới sáng sớm ra đã ôm nhau thăm thiết thế này! - Mạnh cười đều

Ngay tức thì nó buông tay ra khỏi người Trang, còn Trang thì nhanh chóng đứng dậy cúi mặt đi về phía chỗ ngồi. Mạnh thấy hành động cả hai cô bé bất giác trên môi cậu xuất hiện một nụ cười nhưng nhanh chóng vụt tắt trở lại với dáng vẻ lạnh lùng. Cậu đi vào chỗ ngồi, ném cặp lên mặt bàn rồi cho chân duỗi thẳng lên, tay đặt ra đằng sau gáy:

- Sao? Hôm qua được trai đẹp bế lên còn ôm vào lòng nên bây giờ sướng quá hóa rồ phải không? - Mạnh nhếch mép cười đều

- Cậu nói gì thế? - Nó ngạc nhiên

- À! Gia ngậy hả? Cũng phải hiểu thôi được người trong mộng bế cơ mà nên mới sáng ra đã lên con ôm ấp, cười đùa rồi...

- Này! Cậu luyện thuyên gì vậy? Tội không hiểu gì cả!

Đang đợi nghe Mạnh trả lời câu hỏi của mình thì chuông vào tiết vang lên, thầy giáo bước vào lớp cắt đứt câu chuyện

Giờ ăn trưa, nó cùng Trang xuống căn tin. Suốt dọc đường đi nó liên tục bị những ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn, tựa như những con dao sắc bén. Họ len lén nhìn nó nhưng khi nó nhìn lại thì vội nhanh chóng quay đầu đi khiến nó vô cùng thắc mắc. Trang đi bên cạnh cũng im lìm không nói gì khiến dấu hỏi chấm trong lòng nó càng lớn.

Trong lúc nó đang xếp hàng lấy đồ ăn ở căn tin thì một bàn chân dẫm phải. Con nhỏ đi đôi giày có cái mũi nhọn hoắt này cố tình ấn chân mạnh hết cỡ vào chân nó khiến nó đau vô cùng. Trong lúc mặt nó nhăn lại vì đau thì cô ta quay lại cười tươi rồi thốt lên câu: " Xin lỗi" nhẹ tựa như lông hồng rồi quay ngoắt đi. Nó cố nhịn đau đến mua hai phần cơm xong xuôi về chỗ bàn nói Trang đang ngồi đợi:

- Sao lâu vậy? - Trang sốt ruột đi ra bụng đỡ hộ nó. Cô bé cau mày nhìn xuống cái chân tập tễnh đi của nó lo lắng:

- Gì thế này tại sao chân mày lại...

- Không sao đâu! Ăn đi! - Nó dục Trang, khề khàng ngồi xuống đối diện Trang

Chưa kịp cảm mừng lên ăn thì ở đâu ra khoảng năm, sáu cô bé đi đến gần chỗ nó. Cô bé cầm đầu hét lên:

- Nè con kia! Mày có biết mày phạm một tội tày đình mà chúng tao không thể nhắm mắt làm ngơ cho qua được không?

Nó giật mình ngẩng đầu lên nhìn. Năm, sáu cô bé này nhìn mặt mũi khá ưa nhìn, mùi nước hoa thơm hắc rất khó chịu còn mặt đầy phấn son:

- Ê! Tao hỏi mà mày dám làm lơ hả không ngờ mày lại chanh như vậy? Được thôi hôm nay không dạy mày một bài học thì không yên mà - Nói rồi cô bé mặt đầy phấn vung tay lên định đánh nó

- Tội đã làm gì mà khiến cho cậu phải tức giận như vậy? - Bàn tay đang định lao thẳng đến mặt nó chợt dừng lại khi nghe nó hỏi

- Mày không biết mày đã làm gì à? Dám quyến rũ anh Tú của tụi tao tội này khó tha!

Nói rồi cô bé này tiếp tục vung tay lên toan đánh nó. Quá bất ngờ nó không biết phải làm sao đành nhắm tịt mắt lại...

- DỪNG TAY!!!! - Tiếng nói vang lên như xé cả đất trời

Đám mây cô nhóc hâm mộ Tú co rúm người lại khi nghe thấy tiếng nói đó. Một thân hình to lớn, mập mạp, núng nính mỡ đang đi đến, mỗi bước đi cảm giác như đất bị lún:

- Ai cho tụi bây ra tay đánh người ở đây? Đây là căn tin không phải chỗ đánh nhau! Đi ngay cho khuất mắt tao! Một khi tao đã điên là tụi bay biết rồi đó

Cô cầm đầu sợ sệt nói nhỏ với đồng bọn:

- Đi thôi tụi bay! Bình "lu" đại ca đến rồi!

Ngay tức khắc không ai bảo ai cả bọn chuồn êm không một dấu vết.....Khi cả đám đi hết Bình mới tiến lại gần nó nở nụ cười thân thiện:

- Bạn có làm sao không?

- À mình không sao đâu! Cảm ơn bạn nhiều lắm - Nó cúi đầu cảm ơn

- Không sao tốt rồi! Nếu tụi nó có bắt nạt bạn lần nữa thì cứ gọi mình, mình sẽ đến dạy chúng bài học! Thôi mình đi đây!

Bình quay lưng đi bước về phía cánh cửa. Nó nhìn theo bóng dáng của vị anh hùng đã ra tay cứu giúp mình khỏi nguy hiểm lòng cảm phục.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Giả Mạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Giận Và Sợ

Nó hăm hực đi nhanh ra khỏi căn tin, để mặc sau lưng tiếng gọi của Trang:

- Thu! Đợi tao với! Thu!.....

Nó cứ thế tiếp tục chạy, chạy hết từ dãy hành lang này đến dãy hành lang khác. Xung quanh hành lang là những nhóm nhỏ ông tám, bà tám đang bàn tán sôi nổi, xì xầm về nó. Thấy nó đi đến vội vã dừng cuộc nói chuyện dàn ra thành hàng nhường chỗ cho nó đi. Tất cả đều giật mình vì khuôn mặt tức giận, đáng sợ của nó đang đi đến một gần. Ánh mắt này lửa cảm tưởng như bất cứ ai nhìn vào có thể mất mạng. Nó vừa đi khỏi thì hội các bà tám đã hoạt động trở lại.

- Ôi gọi! Bà thấy không cái con nhỏ xấu như ma chê quỷ hờn thế kia mà có thể quyến rũ được anh Tú sao? Tôi không tin đâu! - Bà tám thứ nhất bĩu môi

- Bà không tin à? Con nhỏ ấy nhìn vậy thôi mà ghê gớm ra phết đấy. Đến cả chị Hải Nguyệt mà cũng nể nó một phần đấy! Việc nó quyến rũ anh Tú to như thế mà Hải Nguyệt chưa động gì đến nó cả! - Bà tám thứ hai góp phần

- Chắc là chưa ra tay thôi, chứ làm gì có chuyện dễ yên. Tôi hiểu tính chị Nguyệt mà. - Xuất hiện bà thứ ba

- À này, mấy bà nghe chuyện gì chưa. Vừa rồi fan của anh Tú tụ lại ở căn tin đánh con nhỏ. Khổ nỗi chưa kịp đánh thì đại ca Bình "lu" xuất hiện cứu nhỏ ấy. Các bà phải hiểu là nó có đại ca Bình "lu" chống lưng chứ không phải vừa đâu! - Bà thứ tư

- Đại ca máu mặt ở trường, bố là xã hội đen khét tiếng, mẹ là giám đốc công ty lớn. Ý bà là Bình "lu" thiếu gia hả? - Bà tám thứ nhất há hốc

- Chứ ai nữa, tuy thân hình không đẹp nhưng nhà giàu, có thể lực, giỏi đánh nhau là được rồi phải không mấy bà?

Tiếng cười cất lên, ai cũng đồng ý với ý kiến cuối cùng.....

Chân bước thật nhanh xuống cầu thang. Mãi mê theo từng bậc thang một mà nó quên cả việc mồ hôi trên trán nó bắt đầu rơi. Đang bước xuống cầu thang cuối cùng chợt một bàn tay kéo nó quay lại:

- Dừng chạy nữa! Tao mệt quá rồi! - Trang thở hổn hển

Vừa nhìn thấy gương mặt nó thì sắc mặt Trang thay đổi:

- Mà sao vậy? Nói tao biết đi mày! Làm sao thế?

- Buông tao ra - Nó hất tay Trang khỏi người nó, rồi dầm đầu chạy một mạch. Trang đứng ngơ một lúc nhìn theo bóng nó xa dần dưới ánh nắng mùa thu.

Nó chạy thẳng một mạch đến đằng sau trường, nơi có tin đồn là có ma. Các bậc tiền bối thường kể cho các đàn em mình nghe về truyền thuyết lâu năm của trường. Người nọ rỉ tai người kia dần dần thì ai cũng biết truyện này.

Truyện kể rằng ở sân sau có một cây đa cổ thụ. Dưới cây đa này, ngày trước người ta đem chôn xác của những người chết do bị bom đạn Mỹ ném xuống trong thời kì chống Mĩ cứu nước. Những oan hồn ở đây thường bắt những ai bén mảng đến nơi đây..... về chơi chung với họ!!?..... Truyện chỉ có thế mà khiến bao người khốn đốn, sợ sệt, ít người bén mảng đến đây và thành bỏ hoang.

Từng có một thời kì nó rất sợ ma sau khi nghe truyện này. Đến nỗi tối khi làm thêm về thường gọi anh trai đến đón. Đêm ngủ nó không tắt điện mà còn bắt Tuấn phải nằm bên cạnh cho đỡ sợ.....

Không hiểu sao hôm nay nó lại có dũng khí đến đây. Nó chọn chỗ ngồi cách xa cây đa một chút. Rồi bắt đầu ngửa mặt lên trời nhìn những đám mây phiêu du thả hồn theo chúng. Cảm giác thật thoải mái, nơi đây quá lí tưởng để thư giãn, suy nghĩ về những chuyện đã qua.....

Bất chợt, nó thấy sống lưng mình lạnh lạnh. Con chim nhỏ đậu trên cành cây cất tiếng hót như bị ai bóp cổ làm nó giật mình thon thót. Ngó ngang xung quanh tìm cảm giác an toàn. Nơi đây có cảnh đẹp tuyệt đẹp như thế này sao có ma được nhỉ? Bỗng cảm túm, hồng tì muội khoe sắc thắm dưới nắng vàng ngọt ngào. Đàn bướm bay nhảy trên những cánh hoa. Gió thoảng nhẹ qua trên cánh hoa mỏng manh. Tất cả tạo nên một bản nhạc thiên nhiên yêu đời....

Chim đắm vào trong cảnh đẹp nên nó rời khỏi ghế từ lúc nào không biết, hơn nữa lại còn đứng ngay cạnh cây đa có ma.....

Chợt có bàn tay khê khằng đặt lên vai nó. Giật mình quay đầu lại, nó suýt nữa ngã vì nó đang đứng trên rễ cây đa "ma". Nó nín thở nhìn xuống vai mình, đó là một bàn tay đen xì, nhăn nheo.

- AAAAA.....

Giọng hét của nó khiến cho lũ chim sẻ đang sà xuống sân nhặt mẩu vụn bánh mì, rom rác phải giật mình bay đi.

"Chết rồi! Chắc do mình đập vào rễ cây khiến các linh hồn phải nổi giận. Phải xin lỗi họ thôi! Nhưng làm sao đây, mình sợ ma lắm! Không còn cách nào cả, thôi thì nhắm mắt lại là xong. Xin trời hãy phù hộ cho con" - Nó khóc thâm trong bụng.

Rồi nó nhắm tịt hai mắt lại quay về phía con ma và chấp hai tay vào:

- Ma à! Xin hãy tha cho tôi đi! Tôi chỉ vô tình đập vào rễ cây thôi. Ma tha cho tôi đi, tôi không muốn chết đâu. Tôi còn quá trẻ, quá yêu đời, quá tốt bụng. Nếu muốn bắt hãy bắt người xấu, không biết thì tôi giới thiệu cho. Gần chỗ tôi ngồi có tên Mạnh xấu xa chuyên vay tiền để cờ bạc, lại còn lừa con gái nhà lành. Một tên đều cáng như vậy nên bắt sớm!

- Cô bán cà phê, cậu được lắm!

Giọng nói quen thuộc vang lên, nó choàng mở mắt. Chân nó suýt không đứng vững vì người đang đứng trước mặt nó đây không ai khác là..... Mạnh!!

- C...ậ...u...l...à...m gì ở đây? - Tay nó run lẩy bẩy chỉ vào Mạnh

- Hừm, tôi không ở đây thì sao nghe được những lời nói xấu của cậu! - Mạnh hừ mũi

- Cậu đã nghe hết rồi sao?

- Phải, cậu tốt thật bán tôi cho ma! Hôm nay tôi sẽ trừng trị cậu! - Mạnh từ từ tiến sát vào mặt nó

- Nhưng mà tôi có là gì đâu, tôi chỉ nói sự thật thôi mà - Nó thanh minh

Mạnh rút bao tay da đen ra khỏi bàn tay, thản nhiên cho vào túi quần trước ánh mắt ngỡ ngàng của nó.

- Này, cái gì đây? Vậy vừa rồi cậu dọa ma tôi sao?

- Không biết - Mạnh trả lời cụt lùn

- Vậy coi như chúng ta hòa nhau. Cậu dọa tôi, tôi thì nói xấu cậu. Thế thôi tôi đi nhé! - Nó toan quay gót đi

- Đứng lại đó cho tôi - Mạnh ra lệnh - Chưa xong cậu đi đâu?

- Ồ, nhưng xong rồi mà! - Nó cười hiền hòa

- Tôi có chuyện muốn kể cậu nghe đây!

- Vậy để sau đi giờ tôi đang bận!

- Không phải nói luôn bây giờ. - Mạnh dứt tay vào túi quần

Nó quay lại, tiến về phía Mạnh:

- Vậy nói đi nhanh lên

Mạnh nhếch mép cười:

- Được, tôi kể cho cậu nghe một câu chuyện đây. Ngay từ bé thì tôi đã có một năng lực thần kì là có thể nói chuyện với ma. Vừa rồi sở dĩ tôi có mặt ở đây nghe cậu...n...ói...x...ấu...tôi là do tôi đang ngồi nói chuyện với một con ma. - Mạnh cố ý nhấn mạnh kể tội nó:

- Thôi chết rồi! Có con ma đằng sau cậu kia! Nó đang từ từ tiến đến gần cậu và giờ tay nó đang đang giờ ra.....

Mạnh nói chậm rãi ra vẻ đáng sợ, được thời cơ giờ hai tay ra trước mắt và bắt đầu nháy điệu cương thi

- AAAAA..... - Nó hét âm lên

Mạnh cười thâm cổ không phát tiếng, đầu cậu chợt lóe sáng. Thế là có chiêu trò trên nó tiếp rồi!!!

- Ôi trời sao đầu tôi đang chói thế! Quên chưa xem giờ! - Cậu giờ đồng hồ lên xem - Sắp vào học rồi, tôi lên lớp đây! Cậu ở đây vui vẻ nhé! Mạnh giả vờ

quay đi

- Ấy đừng mà! Cho tôi đi cùng đi tôi sợ lắm.... - Nó níu tay áo Mạnh lại

- Sao có thể được, tôi phải giúp kẻ vừa rồi hãy còn nói xấu, bán đứng tôi ư? - Mạnh nhếch mép

- Được rồi, tôi xin lỗi! Cho tôi đi cùng đi mà!

Mạnh xoa cằm:

- Thôi được rồi tôi không phải người nhỏ mọn! Nào thì đi!

Nó nắm chặt vào vạt áo Mạnh để cậu kéo đi. Trên đường đi ra, cậu không ngừng cố tình chọc nó, nào là lắc lư, nhảy lên khiến nó vạ lây theo. Nhưng nó lặng im không nói gì mong thoát khỏi nơi đáng sợ này.... Cuối cùng cũng đặt chân ra ngoài sân trường. Nó thở phào nhẹ nhõm, hít lấy hít để không khí trong lành....

- Thu! Mà đây rồi!

Trang từ đâu nhảy chồm vào ôm nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chạm Mặt Đại Tỷ

- Đến giờ tâm sự rồi!

Trang kéo tay nó đi trước ánh mắt khó hiểu của Mạnh.

Cô bé dẫn nó đến nơi vắng vẻ, nhiều cây mát để tránh nóng.

- Á! Cái con này đau tay tao! - Nó xuyết xoa cổ tay đau sau khi tháo tay Trang ra khỏi.

- Giờ nói được rồi chứ! Nói đi mà sao vậy, đồ dờ hơi? - Trang khoanh tay trước ngực.

- Sao là sao? Tao vẫn bình thường đó thôi.

- Thế tại sao, lúc ra khỏi căn tin ra mặt mày y như bị... Tao hỏi không đáp, chạy 1 lèo đi vậy?

- Nếu mày là tao mày cũng sẽ như thế thôi! Tao không hiểu tao đã làm gì mà mọi người ai cũng kêu tao là quấy rầy anh Tú. Người thì nói mịa tao, người thì dọa đánh, người nói xấu. - Nó quay đi hướng khác nhìn quang cảnh nơi này.

- À, ra là mày lên con như vậy vì chuyện đó sao! Có chuyện tao vẫn chưa kể cho mày. Mày nghe xong sẽ hiểu lý do thôi!

.....

"Nó ngất đi, nằm xuống sân trải bê tông. Những giọt mồ hôi vẫn lăn đều trên trán, mắt nhắm nghiền. Người chạy phía sau hoảng hốt chạy đến cạnh bên nó, hồ hào gọi người đằng trước.

Trang lo lắng đỡ đầu nó lên, lấy tay tát vào mặt nó:

- Ê nè, không phải lúc giờ đâu. Tỉnh lại đi cái con kia! Tỉnh lại đi, Thu!

Thảo bình tĩnh hơn, chỉ huy mọi người đứng tránh ra để nó có không khí thở. Đúng là lớp trưởng có khác!

- Mình nghĩ cho cậu ấy lên phòng y tế thôi! Khẩn trương đi mọi người! - Thảo góp ý:

- Trong lớp ta người cao to và có sức khỏe chắc chỉ có bạn Mạnh thôi! Mạnh, cậu có thể đưa bạn Thu lên phòng y tế được không?

Mạnh đang ung dung ngắm trời đột ngột bị nhắc đến tên, mặt cậu thẫn lại:

- Sao? Cậu bảo tôi vác cậu ta lên ấy hả?
- Ủ, trông sự vào cậu. - Thao gật đầu.
- Tôi không làm! Nhìn cậu ta béo thế kia nhờ gãy tay tôi thì sao đây. - Mạnh chối từ.
- Thôi coi như giúp người đi! Cậu giúp Thu xong sau khi Thu tỉnh, Thu sẽ giúp lại cậu.

Mạnh nghe xuôi xuôi tai:

- Được rồi, tôi đưa cậu ta lên. Tôi giúp cậu ta chẳng biết cậu ta có giúp lại không hay lại hại nữa!

Mạnh miễn cưỡng cúi đầu xuống, đỡ đầu nó từ tay Trang, đoạn định nâng chân lên thì..

- Để tôi đưa lên phòng y tế! - Giọng nam trầm ấm vang lên. Mọi người quay ra nhìn người cất tiếng nói, đi đến chỗ nó, ngày một gần, bước vào đám đông.

Lũ con gái lớp nó hét lên sung sướng lần đầu tiên thấy cận mặt Tú. Gương mặt toát lên vẻ lạnh lùng, thanh tú, giết chết bao trái tim cô gái đang cúi xuống gạt tay Mạnh ra khỏi đầu nó để thế tay mình lên. Tú nâng bông nó lên, để một tay nó ngoắc vào cổ cậu. Trước khi đi, cậu để lại câu nói:

- Quả bóng ném vào đầu cô bé này là do tôi. Vì tôi bất cẩn nên mới xảy ra chuyện. Tôi sẽ đưa cô bé lên phòng y tế! Còn lại mọi người về vị trí học.

Lũ con gái đưa mắt nhìn Tú bé nó đi giữa những tia nắng vàng óng ánh như mặt, lòng đầy ghen tị. Mạnh đứng dậy phui quần quay ngoắt đi, tỏ vẻ không quan tâm. Trang quàng tay lên vai Thảo ngắm khung cảnh đẹp này, thầm chúc cho người bạn trên tay Tú... Nhưng có ai biết rằng, sau góc cây gần đó có một người đứng nhìn theo lòng đau thắt lại, tay nắm thành quả đấm từ bao giờ..."

- Mọi chuyện là như thế. - Trang kết luận. - Giờ đã biết lí do chưa? Chẳng biết ai trong lớp mình ác mồm ác miệng đặt điều rằng mày quyến rũ anh Tú rồi loan đi khắp trường.

- Vậy cứ để họ nói đi! Người ta chỉ nói trong ba ngày chứ không ai nói cả đời.

Trang thờ dài, nhìn theo hướng mắt nó:

- Mày lạc quan thật đấy! Tao cũng muốn xin lỗi mày chuyện vừa rồi. Mày bị mầy fan cuồng anh Tú vây quanh đánh mà tao chỉ gương mặt ra nhìn. Giận tao không?

- Giận chứ, vô cùng giận.

Trang hất tóc, gật gù hiểu ý:

- Muốn ăn gì?
- Ăn như bữa trước đi! - Nó quay sang, khoác tay Trang, cười toe toét.

Tiếng chuông reo, hai đứa nắm tay nhau dung dăng dung dè vào lớp. Ánh nắng cũng dần dịu lại, có con gió nhẹ chạy lướt qua, tinh nghịch hất tóc mái của nó. Con gái là vậy, mới lúc này còn giận dỗi, sau đã cười đùa vui vẻ...

Tan học,

Nó ngả người vào ghế, nhắm mắt cho đỡ mỏi, Trang ở bàn trên đang đứng thu sách vở, ngoáy xuống bàn nó:

- Đi ăn luôn không?
- Mai đi nha! Giờ tao phải đi làm thêm rồi. - Nó đứng dậy, đeo cặp lên vai.
- Chẹp, tiếc quá nhè! Vậy mai nha! - Trang nháy mắt với nó.

Nó nhìn chiếc đồng hồ treo tường, vội vã chạy khỏi lớp, không quên nắm tay Trang lôi đi. Đến nhà xe nó thả tay Trang ra, đứng thờ hồng hộc. Trang đứng sau, vỗ vào lưng nó:

- Thở từ từ thôi! Ai bảo mày chạy làm gì.
- Trông kìa, tao có nhìn nhầm không vậy? Ai đây nhĩ? - Giọng nói quen thuộc, gương mặt thân quen. Hải Nguyệt cùng hai đứa đàn em quen thuộc đến gần nó.
- Lại gì nữa đây? - Trang nhú mồm, chống tay vào eo.
- Không liên quan đến mày, đây là chuyện giữa tao và nó. Tránh ra! - Hải Nguyệt đưa ánh mắt lạnh chết người liếc Trang.

- Nhưng tôi lại thích dính đến đây. - Trang đáp lại.

Nó đẩy Trang ra, ngăn không có sự xích mích nào:

- Thôi được rồi, Trang! Mày đi về trước đi.

- Không được tao sẽ ở lại, đề phòng con nhỏ xấu xa này làm gì mày.

- Được rồi, tao không có nhiều thời gian đâu, đi vào vấn đề chính đi. Thu, tao hỏi mày. Mày đã dùng chiêu trò gì để dụ dỗ được anh Tú của tao vậy? Mày giỏi lắm, giả vờ ngắt đến hai lần để anh Tú bế mày. - Hải Nguyệt nhìn thẳng vào mặt nó.

- Tôi không làm gì hết. Tôi cũng không hiểu bạn nói gì cả.

- Thấy chưa, Thu bảo nó không làm gì hết. Tại cậu bắt tài thời. Theo như cậu nói thì anh Tú là của cậu, sao cậu giữ chặt anh ấy đi, đến đây gây sự vô bổ. Kệ cậu ta đi, nhanh đi thôi kẻo trễ. - Trang thúc giục.

Không để nó kịp phản ứng, Trang lôi nó đi trước ánh mắt ngỡ ngàng của Hải Nguyệt:

- Hai chúng mày dám...

Nó và Trang bước đều về phía nhà xe. Nó quay lại nhìn Hải Nguyệt lòng ái ngại.

- Đừng nhìn hay quay lại. Nó sẽ lại suy nghĩ linh tinh mày khiêu khích nó đấy! - Trang nhắc nhở.

- Nhưng làm thế sẽ...

- Nhưng nhĩ gì, thôi đi đi kẻo muộn!

Tối, trước giờ đi ngủ. Nó lại lấy nhật ký ra viết, đây là thói quen khó bỏ ở nó. Lục lọi trong cặp sách một lúc mà không thấy quyển nhật ký đâu, nó phát hoảng ngược cặp sách ra. Các cuốn sách, đồ ở bên giờ đều đang nằm gọn trên mặt bàn, nhưng quyển nhật ký vẫn mất tung tích.

"Rõ ràng là mình để nó ở trong cặp mà!" - Nó nghĩ.

Nó nhòm cặp lần nữa. Nó giờ cặp lên bóng đèn, có thứ ánh sáng phát ra từ đáy cặp, chọc vào cái cặp là cái lỗ to, dài. Nó hoảng hốt chắc chắn quyển nhật ký đã từ đáy cặp chui ra, nó vội vàng tìm xung quanh phòng, ngăn kéo.

- Em đang làm gì vậy? - Tuấn mở cửa, bước vào ngạc nhiên nhìn đồng hồ hỗn độn trong phòng nó.

- Em đang tìm đồ thôi anh. À anh này, anh có thấy quyển sổ nhật ký của em không?

Nó dừng tay, nhìn vào miệng Tuấn mong từ nơi đó phát ra câu nói "Có".

- Không, lúc anh lau dọn không thấy. - Tuấn nhún vai.

Nó thất vọng cúi xuống tìm tiếp:

- Em sẽ tìm thêm một lúc nữa.

- Ủ, đi ngủ sớm đi nhé! Cơ thể sẽ mệt nếu em không ngủ đủ giấc đấy.

Tuấn định đóng cửa nhưng chợt nhớ ra điều gì quay lại hỏi nó:

- Anh có thể hỏi em một câu không?

- Dạ? - Nó ngậy người.

- Em cảm thấy vui với cuộc sống hiện tại chứ? À...thôi...em đi ngủ đi.

Không để nó kịp trả lời, Tuấn khép cánh cửa phòng lại, thở hắt, lòng nặng trĩu ưu phiền...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cuốn Nhật Ký - 1

Hai tiết học đầu tiên trôi qua thật chậm, cuối cùng cũng đến giờ giải lao dài. Ngồi học mà nó gật gà gật gù cả hai tiết. Cố gắng chế ngự con người không thành công, mắt lại díp vào với nhau. May thay cô giáo dạy giáo dục công dân cũng dễ tính, không bắt các phần tử ngủ gật trong giờ.

Mất cuốn nhật kí làm nó không tài nào ngủ được. Cả đêm, nó tự trách mình bất cẩn làm mất thư quý giá như thế. Mãi cho đến khi mặt trăng dần biến mất, nó mới chợp mắt được một lúc. Sáng ngủ dậy muộn nó cũng quên soi gương nên không biết mắt mình có quầng thâm. Nhớ lúc đầu giờ học, Trang nhìn thấy nó mà suýt hết lên... vì ngờ có gấu trúc trốn sở thú.

Nó thờ dài, úp mặt xuống bàn nằm ngủ, ngủ sẽ làm nó quên đi... cuốn nhật kí!?!

- Hôm nay lại có chuyện gì đây? – Giọng Trang the thé bên tai nó

Nó uể oải ngồi dậy, khuôn mặt bơ phờ nhìn Trang:

- Mất rồi!

-Hả? Mày nói gì cơ? Ai mất? Mất gì?

- Mất rồi! – Nó lặp lại một lần nữa

Trang sốt ruột rung tay nó:

-Biết rồi, ý tao đang hỏi cái gì mất cơ mà, nói nhanh đi!

- Cuốn nhật kí của tao mất rồi!

- Ôi dào ời! Cái con này, làm tao hết hồn. – Trang thờ phào, chẹp miệng nói tiếp – Tưởng gì, nhật kí mất rồi thì mua cuốn mới, làm gì đến độ như người mất hồn thế.

Nó nhìn Trang ngao ngán:

-Mày không hiểu được đâu!

-Ngày nào cũng mày hăm hăm dờ dờ làm tao bị xoay như chong chóng. Được rồi, tao không quan tâm đến mày nữa đồ dờ dờ.

Trang đứng dậy đi khỏi chỗ gần nó. Nghĩ ngợi thế nào, cô bé quay lại, khua nó dậy, nhẹ nhàng hỏi:

-Nè, thế rốt cuộc mày làm sao mà để nhật kí mất?

-Tao chỉ nhớ sáng hôm qua tao có mang theo nó, luôn để nó trong cặp chưa lôi ra lần nào. Nhưng tối hôm qua tao tìm không thấy nó đâu nữa. Mở cặp sách ra tao mới phát hiện cặp bị rách, có khả năng cuốn nhật kí đã rơi ra từ đó.

Trang nghe hiểu hết câu chuyện, gật gù trầm ngâm suy ngẫm:

- Vậy giờ cần tìm cuốn sổ, có thể là đã có người nào đó nhặt được rồi hoặc nó đang ở nơi chúng ta không nhìn thấy! Trước hết phải khoanh vùng những nơi mày hay đến đã...

Sau một hồi hì hục viết rồi lại xóa, nó cũng khoanh vùng được năm nơi. Trang vỗ vai nó:

- Tốt rồi! Tao với mày sẽ cùng chia nhau đi tìm vào khoảng thời gian giải lao.

Trang nhìn mảnh giấy ghi địa điểm khoanh vùng trầm ngâm một lúc:

-Địa điểm đầu tiên là bàn học của mày. Mày đã tìm kĩ trong ngăn bàn chưa?

- Nếu có tao đã thấy rồi! – Mặt nó buồn rười

- Không sao đâu, ta còn bốn địa điểm nữa chưa tìm mà! Nhỡ đâu lại có thì sao? - Trang an ủi

- Mà Trang này, tao đang nghĩ có khi nào là do tên Mạnh làm không? Có thể trong lúc thu dọn sách vở tao đánh rơi và cậu ta nhặt được.

- Mày có chắc không? Không lại nghi oan cho người ta!

- Tao không biết, nhưng bộ dạng cậu ta hôm nay làm sao ấy. Cứ nhìn tao xong ngồi cười tủm tỉm. Ôi không, lẽ nào tên xấu xa đó đã đọc nhật kí của tao rồi. Làm sao bây giờ? - Nó nhăn nhó, vò đầu rồi tung rồi tiếp tục bài ca:

- Tao quyết định rồi, nếu cậu ta tiết lộ chi tiết nào trong nhật kí cho mọi người tao sẽ.... băm vằm cậu ta ra. Nếu cậu ta đã đọc hết cuốn nhật kí thì tao sẽ... rửa cậu ta ể đến khi chết, già rồi không lấy được vợ, không con và quanh năm suốt tháng chỉ ở một mình cô đơn. Nếu cậu ta....

Trong lúc nó đang nói, Trang liên tục rung tay nó khiến nó bực mình. Định bụng nói xong là cho Trang một tràng, nhưng khi nhìn mặt Trang liên tục hướng về trước, dường như muốn nói gì đó. Nó quay lưng ra nhìn đằng sau. Đối diện với mặt nó bây giờ là thân hình cao to dong dong, tay cầm quyển truyện manga. Mặt nó dần dần đi lên cho đến khi chạm mặt người đối diện, lại là Mạnh!!!

- Cậu dạo này thích nói xấu tôi nhỉ? Thật không may, lần nào tôi cũng đều nghe thấy hết. - Mạnh thung thủng đi về chỗ, vừa ngồi xuống ghế là cật đã cho chân gác lên bàn, hơi ngả lưng ra sau và giờ quyển truyện manga lên ngang mắt tiếp tục đọc

Mặt nó thẫn lại, hết nhìn Trang im re không nói câu gì, quay nhìn Mạnh chăm chăm

- Sao im lặng thế? Cứ tiếp tục nói đi chứ! Tôi đang muốn nghe tiếp cậu nói xấu tôi như thế nào. - Mạnh nhếch mép cười

Nó đang không biết nói gì, Trang ra mặt đỡ lời hộ:

- Thực ra, Thu không cố ý nói xấu cậu đâu. Chẳng qua nó đang lên cơn điên nên mới vậy thôi. Bạn Mạnh đừng để bụng nhé! - Trang nở nụ cười hiền hòa, thân thiết, tiếp tục nói - À, bạn Mạnh này cậu có nhìn thấy hay cảm nhận cuốn sổ nhỏ nhỏ nào không?

Nó trừng mắt nhìn Trang, nói chuyện qua mắt với cô bé:

“Này, mày muốn chết à? Sao nói xấu tao trước cậu ta hả? Lại còn cười tươi roi rói, nói giọng ngọt xớt với cậu ta nữa”

“ Có mày muốn chết thì có! Tao đang giúp mày mà!”

“ Giúp tao kiểu ấy à?”

“ Thôi trật tự đi! Xem cậu ấy nói gì đã”

- Là cuốn sổ màu đỏ sao? - Tiếng của Mạnh cắt ngang cuộc giao chiến qua mắt

Nó sững sốt trước câu nói của Mạnh, giọng nó run lên:

- Tại sao.... cậu.... biết.... cuốn sổ màu đỏ?

- Không biết, do tình cờ thôi. Sở thích cậu lạ thật, cuốn sổ đó màu quê mùa muốn chết, bên trong giấy bản nhăn nheo nữa.

- Cậu là người đang cầm cuốn sổ của tôi phải không? Trả đây! - Nó đứng dậy, tay chìa ra trước mặt Mạnh

- Cậu làm gì vậy? Tính xin tiền à? - Mạnh ngạc nhiên

- Đừng giả vờ nữa! Cậu, chính cậu đang cầm cuốn sổ của tôi. Trả đây, đồ xấu tính!

- Cậu bị điên à? Cuốn sổ của cậu liên quan gì đến tôi. Điền thì vào trại tâm thần đi, chắc trong ấy có cuốn sổ của cậu đấy! - Mạnh nổi khùng

- Chính cậu mới cần đi đến viện tâm thần đấy! Cậu là tên biến thái đầu tiên mà tôi biết. Đi đọc trộm nhật kí của người khác mà không biết ngượng. - Nó cũng chẳng vừa

- Cậu vừa nói gì hả? Cậu thì sao? Nói xấu người khác không chớp mắt.

Không thể trơ mắt ra nhìn cuộc cãi vã, Trang buộc phải ngăn cản vào:

- Thôi được rồi ai cũng đúng hết được chưa? Đừng cãi vã nữa được không?

Tường sẽ ngăn được ai ngờ ngược lại, nó và Mạnh cùng quay ra lờm Trang khiến cô bé hoảng hồn. Cuộc chiến lại tiếp tục, Trang nhìn mà thở dài...

Phải đợi đến khi chuông reo, cuộc chiến mới dừng lại. Sẽ tưởng dừng lại ở đó, cuộc chiến tiếp tục ngay giữa giờ học, khi tất cả đang chìm trong bài giảng. Do mệt nên nó khẽ ngáp một cái, Mạnh nhìn thấy nhếch mép cười nó làm nó bực mình đẩy hết sách vở của mình lên sang chỗ Mạnh. Để trả đũa, Mạnh cũng đẩy hết sách vở mình ra chỗ nó. Hai đứa tranh chấp "lãnh thổ" rất ngay cần, bàn ghế xiên vẹo, sách vở nhăn nhoe, cứ một người đặt sách xuống là có một người đè sách lên trên. Ngay sau đó "cuộc tranh chấp" lọt vào tầm mắt của thầy giáo....

Hình phạt của thầy giáo lần này tất nhiên không phải đứng ngoài hành lang nữa. Đó là hình phạt kinh khủng hơn.... quét sân trường. Hầu như ai lãnh hình phạt này nhẹ thì rã rời tay, nặng hơn ngất vì mệt!!!

Cuối giờ, trước khi nó đi thực thi hình phạt, Trang đặt tay lên vai nó:

- Chúc may may mất nha!

- Thu, cố gắng lên! Sân trường hơi rộng nhưng mình tin cậu sẽ quét hết, còn có bạn Mạnh quét cùng nên chắc không sao đâu! - Thảo động viên

Trang và Thảo đi về hết, chỉ còn mình nó cảm chổi lết ra sân trường trải bê tông rộng thênh thang mà ngao ngán.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cuốn Nhật Ký - 2

Mùa thu, trên các cành cây, màu vàng đã chiếm ngự cả cảnh. Tia nắng cuối ngày chiếu rọi vào các tán lá, tăng thêm sắc vàng cho cây. Chỉ chờ có cơn gió đi qua, những chiếc lá chín vàng lìa khỏi thân cây, bay lượn tự do trên không trung rồi là đáp xuống mặt đất.

Sân trường khá rộng, nhiều cây cối tránh nóng cho học sinh. Mùa này không tránh khỏi lá rụng nhiều khiến sân trường trải đầy lá vàng. Nó thở dài, bắt đầu cầm chổi quét lá rụng. Thình thoảng, có vỏ kẹo, chai nước do những học sinh vô ý vứt ra sân, nó cúi xuống nhặt cho vào thùng rác. Quét một lúc thì khoảng sân nhỏ kia cũng sạch. Nó đứng nghỉ một lúc, lấy tay quạt mồ hôi trên trán.

Đã hơn ba mươi phút mà chưa thấy Mạnh đâu.

- Cậu ta lại trốn việc rồi! - Nó lẩm bẩm

Nó chưa bao giờ có ấn tượng tốt với những gã nhà giàu. Vì từ trước đến giờ, chẳng có tên nào tốt đẹp cả.... À, trừ Tú ra. Tên nào cũng lười chây thây ra, chỉ biết tụ tập bạn bè, ăn chơi, đàn đúm. Rảnh thì đi khoe của khắp nơi. Chỉ tội nghiệp cho bố mẹ của bọn họ, người làm kẻ phá!!! Cậu này càng đúng hơn khi nó gặp Mạnh, tên chuyên gây rắc rối.

- Này, không quét đi lại đứng ngẩn ngơ chờ thu tàn thế?

Giọng Mạnh từ sau vang lên cắt đứt suy nghĩ của nó. Nó quay lại lờm Mạnh:

- Chỉ ít thôi cũng đã quét gần xong. Còn cậu đi chơi cho chán tính về đây điểm danh sao?

- Vậy thôi đi đây! Thấy cậu quét sân một mình nên tôi ra giúp không ngờ lại bị đuổi đi thế này đây.

Mạnh nhếch mép, toan bước đi thì nó gọi giật lại:

- Cậu không được đi. Vì cậu nên giờ tôi phải đứng đây quét sân, cậu cũng phải chịu hình phạt đi chứ! Một mình tôi quét sân thì bao giờ mới xong. Cầm lấy đi này!

Nó giờ cây chổi trước mặt Mạnh. Mạnh nhún vai đi tới cầm lấy cây chổi ra xa bắt đầu hí hụi quét. Khoảng sân im lặng, chỉ nghe thấy tiếng chổi đưa đi đưa lại trên sân, cùng tiếng lá khô được gió đẩy đi vòng quanh sân. Ánh nắng dần tắt, bầu trời dần chuyển sang về u huyền.

Cây chổi cứ đưa đi đưa lại đến phát chán, Mạnh buông cây chổi ra, ngồi bệt xuống bên cây gần đó. Nhìn về hướng trước mặt, nó vẫn đang cầm chổi quét, những chiếc lá ngoan ngoãn đi theo làn đưa chổi của nó. Đầu Mạnh chợt lóe lên ánh sáng, Mạnh hăm hở cầm chổi tiến về phía nó. Đến gần chỗ nó đang quét, Mạnh đặt cây chổi vào đám lá nó vun vào góc tường xoi tung ra rồi quét đám lá ấy theo hướng chổi của nó.

- Cậu làm cái gì vậy? - Nó la toáng lên

- Thì quét chứ còn làm gì.

- Vậy thì ra kia quét đi! Chỗ này tôi đang quét

Mạnh già điếc, tiếp tục quét. Nó đứng nhìn một lúc, lẳng lặng ra chỗ khác quét. Một lúc sau, Mạnh đã ở ngay bên cạnh, quét lá tứ tung vào chân nó, bụi xộc lên tận mặt nó. Không chịu được nữa nó cũng dùng chổi quét cật lực lá cây vào chỗ Mạnh. Bụi bay vào mũi khiến Mạnh không ngừng hắt hơi, nó vui sướng cười ha hả.

- Cậu...đội...đấy! Tôi sẽ...không tha cho cậu đâu! - Mạnh vừa hắt hơi vừa nói

- Để xem cậu làm gì tôi! - Nó lè lưỡi

Mạnh một tay giữ mũi, tay kia nhặt đồng lá lên ném vào người nó. Đòn bất ngờ, nó chỉ vội đưa tay lên che mặt:

- Cậu chơi đùa! - Nó kêu lên

- Đây gọi là trả thù! - Mạnh tiếp tục ném vào người nó

- Xin lỗi! - Giọng nam trầm cất ngang "trận chiến"

Nó và Mạnh đều đổ hướng mắt về chủ nhân của giọng nói kia. Người đó có dáng người cao, gầy gò, khuôn mặt là sự kết hợp của những gì tinh tú nhất, mái tóc hơi ngả vàng. Mạnh tỏ ra ngạc nhiên trước câu nói của người kia, trong khi nó đang chết đứng vì nhận ra khuôn mặt quen thuộc.

- Thầy Lam nhờ tôi chuyển lời tới hai người. Trời tối rồi, hai người có thể về! - Dù đang nói chuyện nhưng khuôn mặt lạnh lùng của Tú không có gì thay đổi.

- Cuối cùng cũng được về rồi! - Mạnh vron vai

Tú đứng nhìn một lúc rồi quay đi, nó nhìn theo hình dáng ấy. Hình như gót chân ấy xoay lại, bóng dáng ấy đi lại, tiến gần về chỗ nó đứng;

- Hoàng Minh Thu!

- Dạ? - Nó nín thở.

- Tôi quên mất không nói với em. Thầy Lam dặn em đi về cẩn thận, con gái đi một mình vào buổi tối rất nguy hiểm!

Dặn xong Tú vội quay người đi luôn, lần này không quay lại nữa, bóng hình tan dần trong hoàng hôn mùa thu. Còn lại mình nó chôn chân ở đó, con tim nó đang không ngừng nhảy múa loạn xạ. Liệu đây có phải là mơ không? Tú vừa nói chuyện với nó sao? Nếu đây là mơ thì xin đừng tỉnh lại...

Sáng hôm sau, vừa đến lớp Trang đã phục kích nó ngay. Trang giờ ra trước mặt nó cái túi nhỏ, trang trí họa tiết ngộ nghĩnh:

- Tặng mày này!

- Hôm nay ngày gì à? - Nó ngạc nhiên

- Cứ mở quà ra là mày sẽ biết!

Nó đưa tay đón chiếc túi từ tay Trang, mở chiếc túi ra, thò tay vào bên trong lấy đồ trong túi ra. Đó là một cuốn sổ nhỏ, bìa màu đỏ tía, bên trong những trang giấy in đủ các hình ảnh bên góc trái, mùi giấy thơm dễ chịu.

- Thích không? Hôm qua thấy mày lên con điên vì mất nhật kí nên tao đã mua tặng mày cuốn khác thay cho cuốn cũ.

- Cảm ơn mày nha! - nó cảm động ôm chặt cuốn nhật kí trong lòng

- E hèm, mới sáng sớm mà hai người đã quần lấy nhau thế này rồi cơ à? - Thảo từ phía sau đi tới

- Chào buổi sáng, Thảo. Lúc nào chúng kình chả thân như vậy! - Trang khoác tay nó

- Hai người đang nói chuyện gì vậy? Kể mình nghe đi!

- À, sắp vào tiết rồi nhĩ? Chúng mình vào lớp thôi! - Trang đánh trống lảng, kéo vội nó vào trong lớp bỏ mặc tiếng Thảo léo nhéo sau lưng;

- Kể mình nghe đi mà, có gì mà bí mật vậy!

Tiếng cười tràn ngập trên hành lang. Ngoài kia, những tia nắng bắt đầu xuất hiện, vàng nhẹ tựa như lụa mỏng. Bầu trời trở nên trong xanh lạ thường. Những chú chim trên cây đã hót lên khúc ca yêu đời...

Giờ ăn trưa, phải xếp hàng bao lâu nó mới có thể bụng được bát mì tôm về bàn. Trang và Thảo nhanh chân hơn đã mua xong, còn đã dành chỗ ngồi rồi.

- Lẽ mề quá, cô nương! - Trang cầu nhàu

- Ngồi đây đi Thu! - Thảo ngồi dịch ra nhường chỗ cho nó

Nó ngồi xuống bên cạnh Thảo, bắt đầu xì xụp bát mì tôm. Hơi nóng phả vào mặt khiến cho hai má nó đỏ ửng.

- À, mà hôm qua Thu sao vậy? Cãi nhau với bạn Mạnh vì chuyện gì vậy? - Thảo tò mò

Nó chưa kịp trả lời thì Trang đã chen lời hộ:

- Ôi dào, có chuyện gì đâu. Nó bị mất quyển nhật kí xong lên con hăm. Nó nghĩ là bạn Mạnh lấy quyển sổ nhật kí của nó nên mới làm rùm beng chuyện lên. Cuối cùng gánh hậu quả phạt quét sân đấy!

- Mất nhật kí sao? Vậy cậu đã tìm thấy chưa?

- Chưa? Mình đang đi tìm. - Nó thều nhào

- Vậy tí mình phụ bạn tìm nha!

- Cảm ơn Thảo! Thảo tốt thật đấy không như ai kia! - Nó nói xoáy

- Đây, tao cũng phụ mày tìm được chưa? - Trang lườm nguyệt nó

Cả bọn cố gắng ăn thật nhanh để đi tìm cuốn sổ hộ nó. Khi tụi nó vừa đi khỏi chỗ, hai cô bé ngồi đằng sau quay mặt lại nhìn theo. Cô bé thứ nhất hỏi cô bé thứ hai;

- Đây vừa nãy mày có nghe rõ không? Hình như cô ta nói là mất nhật ký đúng không nhì?

- Đúng rồi, tin này hay đấy. Mau về báo với đại tỷ thôi! Đây mày còn ăn gì đấy à? Đi thôi!

Nói rồi hai cô bé chạy khỏi căn tin, trong lòng đầy hăm hở sắp lập được đại công với đại tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cuốn Nhật Kí - 3

Quía trưa, bầu không khí vẫn nóng nực như mọi hôm, thỉnh thoảng mới có vài con gió nhẹ lướt qua. Ở khu nhà để xe có khoảng sân nhỏ lấy làm lối đi lại, trồng khá nhiều cây xanh. Hiện tại đang có ba cô bé cắm cúi tìm kiếm.

Hơi nóng từ mặt đất phả lên mặt của các cô bé. Những giọt mồ hôi lăn đều trên cái trán bừng bừng của nó, sợi tóc mai bết lại dính ở vầng thái dương.

Nó vạch hết tán lá, gốc cây tìm xem cuốn sổ nhật kí có trong đó không. Còn Trang tìm các góc xó, ven tường bởi biết đâu ai vô ý đá phải cuốn sổ, Thảo lại tìm xung quanh khu để xe. Tìm hoài mà không thấy, Trang đâm ra nản chí. Cô bé ngồi bệt xuống bên cây gần đó, những lá phượng vàng chín nhẹ rơi bỏ lại xương lá lơ lửng trên cánh tay lớn khẳng khiu của cây, con gió vô tình đi qua quạt vào cành khiến xương lá lia cây đáp xuống mặt đất cùng lá.

Nó và Thảo vẫn tìm bất chấp cái nóng. Trang nghĩ hai người bạn vẫn đang cố đi tìm một thứ quá bình thường chỉ tốn thời gian, mất thì cũng mất rồi, mua cái mới là được nên cô bé lên tiếng khuyên nhủ:

- Hai người nghỉ đi! Đừng tìm nữa! Dùng thời gian nghỉ trưa chỉ để tìm cuốn sổ, mất thì mất rồi tìm làm gì nữa!

- Không được đâu Trang, cuốn sổ rất có ý nghĩa với Thu mà. Thu đang cần chúng ta tìm giúp cậu ấy. Trang đừng ngồi nữa ra đây phụ tụi mình đi. - Thảo giục.

Biết thảo nào cô bạn cũng sẽ trả lời như thế, Trang đành đứng dậy kéo tay nó và Thảo ra bồn cây ngồi nghỉ:

- Thôi nghỉ đi! Hai người không thấy mệt sao? Nghỉ chút đi sắp vào tiết buổi chiều rồi, có gì chiều tìm tiếp.

Nghe ý kiến Trang đưa ra khá được, nó và Thảo đành chấp thuận ngồi xuống bên cây nghỉ ngơi. Con gió nóng vẫn thổi không ngừng, nó lấy tay phe phẩy mặt cho bớt nóng. Trang nhìn thấy vậy liền nhoen miệng cười:

- Biết hôm nay trời nóng nên mình đã chuẩn bị một món quà cho hai người rồi đây! Tèn ten! - Nói rồi Trang rút từ túi quần ra chiếc quạt giấy và mở quạt to hết cỡ. Chiếc quạt đưa đi nhịp nhàng bởi bàn tay Trang, vừa đủ mát cho cả ba người. - Được chứ? Đỡ nóng hơn chưa?

- Trang chu đáo ghê! - Thảo cười, hưởng thụ gió mát từ chiếc quạt.

- Quạt mạnh lên chút đi!

- Gì chứ, tao quạt hết cỡ rồi đó.

- Nhưng tao vẫn thấy nóng.

- Vậy mày tự quạt đi.

Tiếng cười nói như xoa dịu bớt đi cái nóng, không khí dễ chịu hơn.

Đột nhiên, có tiếng đàn piano từ đâu vang lên. Tiếng đàn dịu nhẹ, êm ái, du dương, nhịp điệu chậm, lúc trầm lúc bổng tựa như nỗi nhớ da diết của chàng trai với cô gái.

Tình yêu của họ tuy xa cách nhưng lúc nào họ cũng luôn hướng về nhau, hoài niệm quãng thời gian khi còn bên nhau... Bản nhạc buồn như một con gió nhẹ thổi vào lòng nó làm trái tim nó bỗng xao xuyến lạ thường.

Trang và Thảo cũng bị bản nhạc hớp hồn, mê hoặc ngay từ lúc mới nghe. Hai cô bé đang tưởng tượng ra trong đầu viễn cảnh riêng không ai giống ai bởi mỗi người đều cảm thụ âm nhạc một cách khác nhau...

- Bản nhạc này hay thật đấy! Phải không hai... - Nó quay mặt sang nói với Trang và Thảo thì đã không thấy hai cô bạn đâu nữa. Nó vội đứng dậy ngó quanh xem có bóng dáng của hai cô bạn không.

Cuối cùng, nó cũng thấy hai cô. Trang và Thảo đang tìm cách leo lên cửa sổ. Thảo đứng bên dưới đỡ cho Trang leo lên. Trang cố gắng đứng vững trên bậc tường chỉ đủ đặt vừa ngón chân út lên cô bé phải nhón chân thật cẩn thận, tay bám chặt bậc cửa sổ. Hành động kì quặc của hai cô bạn làm nó tò mò:

- Các cậu làm gì vậy?

- Suyt! Nói nhỏ thôi Thu, bị phát hiện giờ. Minh và Trang phát hiện tiếng đàn phát ra từ chỗ này, nếu không làm, đây là phòng âm nhạc đó. Trong phòng có rất nhiều loại nhạc cụ đắt tiền, đề phòng mất trộm trường ta quản lí rất chặt chẽ. Trừ khi là thầy cô bộ môn hoặc đội văn nghệ cần để luyện tập thì không ai được vào. Giờ đã là trưa thầy cô và mấy người trong ban văn nghệ cũng chẳng đến luyện tập làm gì, thế chỉ có khả năng có kẻ trộm lên vô. Hắn còn đang thử đàn xem còn dùng tốt không đây, chúng ta sẽ lập công nếu bắt được tên trộm.

Trong lúc nó nói chuyện với Thảo thì Trang đã leo lên thành công. Cửa sổ của căn phòng đóng kín mít. Nhìn qua khung kính cửa sổ, cô bé thấy một người đang rất say mê đánh đàn, trông người ấy đánh y như nghệ sĩ đàn piano thực thụ vậy. Gương mặt Trang thoáng vẻ ngạc nhiên khi cô bé nhận ra người kia. Đó chẳng phải là...

"Thảo đúng là có suy nghĩ thật phong phú làm gì có tên trộm nào lại đi ăn cắp đàn piano mà lại ngồi ung dung đánh đàn như vậy. Nếu có ăn cắp hẳn nên lấy loại nhạc cụ nào nhỏ nhắn hơn để mang đi, sao lại ăn cắp cây đàn piano cồng kềnh như vậy. Chưa chắc hẳn thoát khỏi con mắt của bác bảo vệ." - Nó toan nói ý nghĩ của mình cho Thảo, nhưng chưa kịp nói thì ở bên trên Trang cố gắng nói nhỏ và làm dấu chỉ từ đất lên trên chỗ Trang:

- Lên đây đi hai cô nương! Nhanh! Nhanh lên!

Nó và Thảo, hai đứa hết đưa mắt nhìn nhau lại nhìn lên Trang vẻ lưỡng lự. Sau hồi, hai cô bé quyết định leo lên. Thảo chỉ cần loáng leo lên được, giữ vững thăng bằng, nắm chặt khung cửa sổ. Trong khi nó leo được nửa chừng bị ngã, mãi nó mới mò lên được, tay cố nắm vững bản lề cửa sổ.

Cả ba cùng nhìn vào bên trong. Phòng chật đầy nhạc cụ đắt tiền, đẹp, có lẽ đây là lần đầu nó nhìn thấy nhiều nhạc cụ lớn to hình thù lại khác nhau. Trang đứng bên cạnh nhìn vào xyt xoa:

- Vào trường được một năm rồi mà bây giờ mới được chiêm ngưỡng phòng âm nhạc đó nha! Đồ đắt tiền có khác đẹp ghê!

Mãi ngắm nhìn những nhạc cụ sáng chói bởi tia nắng hắt vào mà cả ba đều quên mục đích tại sao mình trèo lên. Chỉ đến khi Trang nghe loáng thoáng tiếng đàn cô bé mới sực nhớ...

- Đây, không phải vậy, hai người đừng nhìn nhạc cụ nữa nhìn về phía kia đi kia. Ý mình là về cây đàn piano ấy, nhìn kĩ đi. - Trang huơ tay lên mắt nó và Thảo ngăn không cho nhìn nữa và bắt hai cô bé chuyển hướng nhìn về cây đàn piano.

Tia nắng chiếu thẳng về phía cây đàn piano như những ánh đèn sân khấu thường hướng về nơi biểu diễn, thu hút ánh nhìn người xem. Quan trọng nhất, Tú đang ngồi đánh đàn. Những ngón tay mảnh khảnh, dài nhịp nhàng trên từng phím nhạc. Tú nhắm mắt thưởng thức điệu nhạc mà không cần nhìn phím đàn trông thật điêu luyện.

Bình thường khi Tú chơi bóng đá đã khiến bao con tim chết mê vì ngay cả chơi thể thao mà cũng đẹp trai, khỏe khoắn. Huống hồ gì, nay Tú chơi piano,

gương mặt vẫn toát vẻ lạnh lùng, thanh tú nhưng sao nó lại cảm thấy dễ gần như vậy...

- Á...Á...

- Phịch!!!

Trang mắt thẳng bằng rồi ngã xuống, gây tiếng động.

Rồi tiếng đàn im bật... Tú rời khỏi cây đàn tiến về phía cửa sổ.

Nó và Thảo hốt hoảng vội nhảy xuống, tiếp đất an toàn. Trang đang tính than thở thì bị nó và Thảo bịt miệng lại kéo vội xuống dưới, ngồi sát vào bức tường. May ở dưới cửa sổ có bụi cây rậm rạp, nếu nhìn từ cửa sổ sẽ không thấy ba cô bé núp dưới cây.

Cánh cửa sổ bật mở, Tú ngoi quanh thấy không có gì cậu lại đóng vào. Ở bên dưới ba cô bé nín thở, tay nắm chặt nhau chỉ khi cửa sổ được đóng lại mới buông tay nhau ra, thở thoải mái... Trang hít lấy hít để không khí:

- Ôi được sống rồi! Tao sợ muốn chết luôn! - Nhớ lại vết thương của mình cô bé khẽ kêu. - Ôi! Cái bàn tọa đáng thương của tôi.

- Thôi chuông đến nơi rồi đi thôi. - Nó kéo tay Trang đi trong khi cô đang than thở.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cuốn Nhật Kí - 4

Dãy hành lang trống vắng, hầu hết các học sinh đều ngồi trong lớp tránh nóng. Quạt trần được bật hết công suất. Các đồ dùng để làm mát tất nhiên bán rất chạy. Trang dốc hết chai nước lạnh vào cổ họng cho thỏa cơn khát, rồi reo lên:

- Ôi đã quá!

Nó và Thảo đứng trân trân nhìn Trang, làm cô bé thắc mắc quay sang hỏi:

- Sao vậy, hai người cứ nhìn mình chăm chăm thế?

- Nhìn mày uống xấu quá đi! Y như người chết khát trên sa mạc ấy. - Nó lắc đầu.

- Kệ tao, tao chỉ là muốn lấy năng lượng cho cơ thể thôi. À giờ mới nhớ ra cái bàn tọa của tao vẫn đang âm ỉ đây. - Trang lại bắt đầu than thở.

Thảo thấy vậy vội chuyển đề tài ngay:

- À, công nhận bản nhạc vừa rồi hay thật.

- Thảo cũng thấy vậy hả? Cậu có cảm nhận gì không? Mình nghe và thấy như có hàng nghìn cánh hoa anh đào rơi xuống và...

- À, thực ra mình không biết cảm nhận âm nhạc chỉ là thấy nó hay thôi.

- Vậy à! - Nó hơi thất vọng.

- Chúng ta cũng may mắn thật đó, nghe được anh Tú đàn. Nếu mà kẻ lũ fan cuồng anh Tú nghe được chắc tụi nó nổ đom đóm mắt luôn. - Trang cũng bị cuốn câu chuyện.

- Bình thường mình chỉ thấy anh Tú chơi đá bóng thôi không ngờ hôm nay được nhìn anh đánh đàn đó nha, đánh cũng rất chuyên nghiệp. - Thảo thêm vào.

Cứ thế câu chuyện đưa đến đỉnh, ai cũng thêm một câu, rôm rả cả hành lang.

Không biết ở đâu ra một đám con gái son phấn lòe loẹt, mùi nước hoa nồng đang tiến đến gần chỗ nó. Nếu nó không lầm đây chính là đàn em của Hải Nguyệt, luôn bám đuôi Hải Nguyệt. Trang nhìn đám con gái khẽ nhủ mày:

- Gì đây?

Con nhỏ cười khẩy, tách khỏi đám đông, tiến đến gần nó hơn:

- Không phải chuyện của mày. Tao cần nói chuyện với nó. - Con nhỏ hát hàm về hướng nó. Không để Trang nói thêm câu nào nữa, con nhỏ rút khoảng cách với nó ngắn hơn. Rồi thì thào vào tai nó, tay nhét cái gì đó vào bàn tay nó:

- Chị Nguyệt nhờ tao gửi cái này cho mày! Đọc và nhớ phải làm theo những gì mảnh giấy viết. Nếu mày không làm theo mày sẽ phải hối hận đấy!

Nói xong con nhỏ quay đi về đám con gái và chúng cũng bỏ đi. Nó cầm mảnh giấy trên tay lòng đầy hoang mang. Trang ngó sang hỏi:

- Này, con nhỏ đó nói gì với mày vậy? Mà hình như vừa rồi tao nhìn thấy nó nhét cái gì vào tay mày thì phải?

Nó giấu vội mảnh giấy ra đằng sau lưng rồi nhìn Trang với vẻ mặt tỉnh bơ:

- Đầu có gì đâu!

- Nghi lắm nha mày. Giấu tao chuyện gì phải không? - Trang tỏ vẻ nghi ngờ, toan nhảy đến cướp mảnh giấy từ tay nó.

Máy thay Thảo kịp thời ngăn cản, giữ tay Trang lại:

- Hình như mình mới nghe chuông reo đấy. Tụi mình vào lớp đi!

Thảo vừa nói dứt lời, tiếng chuông liền reo. Cả ba vội vã chạy nhanh vào lớp học. Tiết học mới bắt đầu. Ngoài kia ánh mặt trời đang không ngừng tỏa nhiệt. Gió tiếp tục cuộc hành trình giúp cây thay lá, chuẩn bị cho một mùa mới...

Trong lớp học, nó chăm chỉ ghi bài, nghe giảng mà trong lòng nhấp nhúm không yên. Lời nói của con bé chuyên bám đuôi Hải Nguyệt cứ văng vẳng bên tai nó. Nó quyết định mở tờ giấy ra đọc nhưng trước tiên cần rà soát xung quanh lớp học. Trên bục giảng, cô giáo với giọng nói truyền cảm khiến học sinh chìm trong bài giảng. Cả lớp ai cũng chăm chú nghe giảng, tập trung ghi bài. Còn bên cạnh nó, Mạnh khoanh tay ngủ ngon lành, mặt hướng về cửa sổ. Khi đã yên tâm, nó bắt đầu mở mảnh giấy ra đọc. Mảnh giấy sắc mùi bút bi, nét chữ đều chạy ngang trên giấy:

" Hẹn mày sau giờ học, trên sân thượng. Nhớ là chỉ đi một mình thôi. Nếu mày không đến hay kéo thêm con bạn mày đi thì mày sẽ phải hối hận, đừng trách tao chơi ác. "

Gấp lại tờ giấy hẹn đầy lời hăm dọa, nó phân vân không biết có nên đến nơi hẹn hay không? Chiều nay nó còn phải đi làm thêm nữa nếu như đến muộn sẽ bị trừ công cả ngày hôm đó. Rốt cuộc Hải Nguyệt muốn nói gì mà nhất quyết gặp ở nơi không có người và chỉ đi một mình lên thôi? Nó nên đi gặp Hải Nguyệt hay đi làm đây? Lòng nó rối như tơ vò.... Dù gì thì nó vẫn phải chọn một trong hai.

Giờ ra về, học sinh từ các lớp đổ ra sân. Sân trường đang yên tĩnh nay thành cái chợ vỡ, riu rít tiếng cười cười nói nói. Lớp học vừa tan, Hải Nguyệt đã chạy vội lên sân thượng. Cô muốn là người đầu tiên đến chỗ hẹn, không thể để cho kẻ thù của cô bé lên trước được như thế sẽ rất mất mặt. Cô bé có quan niệm rằng người đến sau luôn là kẻ thất bại.

Về chiều, bầu không khí dễ chịu hơn. Trời trở nên mát lạnh, cơn gió nhẹ khẽ tung bay mái tóc hơi nâu ngố nghịch của Hải Nguyệt. Hải Nguyệt nhìn xuống dưới trông những sự vật mới nhỏ bé làm sao! Học sinh đi lại trên sân như đàn kiến tìm mồi. Cây cỏ thụ của trường nhìn xuống chỉ còn xơ xác vài chiếc lá vàng giống hệt ông lão bị hói đầu Hải Nguyệt nhìn đồng hồ tay. Cũng gần 10 phút rồi mà chưa thấy nó đến. Liệu có khi nào nó không đến? Chắc không thể nào với lời " hăm dọa " như vậy chắc chắn nó phải đến.

Kít! Tiếng cánh cửa bật ra. Hải Nguyệt quay đầu lại nhìn khẽ mỉm cười. Nó bước qua cánh cửa, đi đến gần chỗ Hải Nguyệt đứng. Quả đúng như suy nghĩ của Hải Nguyệt, nó đã đến.

- Mày đã đến muộn!

- Xin lỗi, tôi có chút việc bận giờ mới lên được. Có gì nói thẳng luôn đi. Tôi đang rất bận.

- Được, theo đúng nguyện vọng của mày, tao sẽ đi luôn vào vấn đề chính. Tao nghe lũ đàn em tao kể lại hình như mày đã đánh mất cuốn nhật kí và đang đi tìm nó. Có cần tao tìm giúp mày không?

- Cậu gọi tôi lên đây chỉ vì chuyện này thôi sao? Vậy tôi đi đây! Dù sao cũng rất cảm ơn cậu đã có thành ý giúp đỡ tôi. Tôi nghĩ kĩ rồi dù gì nó cũng đã mất rồi thế coi như mình sơ ý để mất vậy. - Nói hết câu nó toan bỏ đi.

- Này, đứng lại đó! Có thật mày không cần cuốn... nhật... kí đó nữa chứ? Nếu tao nói rằng tao biết cuốn... nhật... kí đó đang ở đâu, liệu mày có muốn lấy lại nó không? - Hải Nguyệt cố tình nhấn mạnh chữ để khiêu khích nó.

Ngay lập tức nó quay lại nhìn Hải Nguyệt với ánh mắt nửa tin nửa ngờ. Hải Nguyệt hiểu điều nó nghĩ, cô bé cười khẩy:

- Có cần tao miêu tả, kể lại toàn bộ nội dung trong quyển nhật kí cho mày nghe không? Tao biết, mày rất thích anh Tú nhưng lại luôn giả vờ là mày không thích anh ấy. Nay cuốn nhật kí làm bằng chứng đích xác nhất, mày đã vẽ hình anh ấy thật tỉ mỉ, đường nét rất đẹp. Tao mà đưa cuốn sổ này cho hội fan cuồng anh Tú thì mai mày chỉ có nước ở nhà dưỡng thương thôi.

- Cậu đã đọc nó? - Giọng nó run lên.

- Chỉ là tao vô tình đọc được thôi. Mà nhớ không? Cái hôm mà và bạn mà ở nhà xe. Tao tình cờ đi ngang qua hỏi thăm mà mấy câu. Vậy mà mà không những không trả lời câu hỏi của tao lại còn phũ phàng đi. Sau khi mà đi tao nhặt được cuốn nhật kí của mà ở dưới đất. Không biết là của ai nên tao mở ra đọc... Khi đọc xong tao đã rất tức giận quyết tìm ra chủ nhân cuốn nhật kí. Không ngờ đó lại là cuốn sổ nhật kí của mà. - Hải Nguyệt nhìn gương mặt nó không ngừng biến sắc sau khi nghe xong chuyện của cô, trong lòng hả hê vô cùng. Rồi cô bé tiếp tục nói bằng giọng chậm rãi. - Tao thích anh Tú, vì vậy ngay từ đầu tao đã cảnh cáo lũ con gái trong trường chỉ được đứng xa nhìn, ai tiếp cận anh ấy thì liệu hồn với tao. Thế mà mà dám tiếp cận anh ấy, tội không thể tha nên tao quyết định dạy cho mà bài học.

- Tôi sẽ để yên cho cậu đánh nhưng hãy trả cuốn nhật kí cho tôi.

- Tao không thích động tay chân với lũ con gái yếu đuối như mà. Tao đã chọn cách khác trừng phạt mà. Tao sẽ không bắt chước như những đứa khác đi đánh ghen thay đó tao đã gửi cuốn nhật kí của mà đến nhà anh Tú rồi!

Câu nói cuối cùng của Hải Nguyệt làm nó chết điếng người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đuổi Theo

Hải Nguyệt hít một hơi rồi nói tiếp:

- Tao nghĩ mà còn cơ hội để lấy lại cuốn sổ nhật kí đấy! Nhưng tao nghĩ cách này hơi khó chắc mà không làm được đâu.

- Không, tôi sẽ làm được! Cậu nói cách để lấy lại cuốn sổ đi. - Nó nói bằng giọng tự tin, chăm chú đợi nghe cách của Hải Nguyệt.

- Mà đã nói vậy... được tao sẽ nói! - Hải Nguyệt giờ đồng hồ lên xem. - Bây giờ là 4 giờ kém. Theo tao được biết anh Tú thường ở lại trường rất muộn để chuẩn bị các công việc trong tuần. Bình thường, anh luôn về lúc 5 giờ 15 phút trừ hôm nào chơi thể thao về muộn hơn chút. Nếu mà đến nhà anh Tú để ngăn cản người đưa bưu phẩm bỏ vào hòm thư, mà ra sẽ lấy lại được cuốn nhật kí, nhớ rằng nhất định phải lấy trước khi anh Tú về. Hình như tao nói hơi thừa. Mà sao có thể lấy lại được trong khi mà không biết nhà anh Tú ở đâu chứ. Ha ha...

Hải Nguyệt cười lớn, tay bám trụ vào lan can, nhìn cảnh vật dưới sân. Cô bé định quay lại nhìn nó, xem gương mặt hiện tại của nó như thế nào nhưng trước mặt cô giờ chỉ là khoảng trống, nó đi tự bao giờ. Cánh cửa trên sân thượng vẫn còn mở toang. Hải Nguyệt cười khẩy, nói một mình:

- Đúng là ngốc!

Con gió nhẹ tiếp tục thổi thấm vào da, mái tóc Hải Nguyệt khẽ tung bay. Cô ngẩng nhìn mặt trời đang dần ngả cam núp sau dải mây mỏng...

Nó cầm đầu cầm cổ chạy, đầu óc quay cuồng chỉ biết chạy về phía trước. "Phải, nhất định sẽ lấy được cuốn nhật kí. Mình lại không biết nhà anh Tú, làm sao lấy lại được chứ? Giống như có Trang ở đây". Vừa dứt ý nghĩ, nó đã nghe thấy giọng Trang the thé trước mặt:

- Mà chạy đi đâu vậy?

Nó vui mừng chạy đến bên Trang, hồn hồn nói:

- Trang, mà giúp tao với! Đầu tao giờ trống rỗng không nghĩ được gì cả!

- Được rồi nói tao nghe! - Trang nhận lời.

- Tao đã biết được ai cầm cuốn nhật kí của tao rồi. Là Hải Nguyệt. Cậu ấy đã gửi cuốn nhật kí đến nhà anh Tú. Tao sẽ đến nhà anh ấy để chặn người đưa thư bỏ vào hòm thư. Nhưng...

- Mà không biết nhà anh Tú đúng không? Để biết nhà anh Tú rất đơn giản thôi, tao sẽ giúp. Con nhỏ Hải Nguyệt chơi ác thật, ngay từ đầu ta đã không ưa nó rồi. Thôi, đi theo tao!

Trang dẫn nó đến phòng lưu trữ hồ sơ nơi chỉ toàn sổ sách chất đầy như núi. Bên trong hình như không có ai, có thể là thầy, cô giáo đã về hết, cửa mở toang.

- Chẳng lẽ mà bảo tao vào đây đánh cắp hồ sơ sao?

- Chứ gì nữa, mà vào trong tìm hồ sơ của anh Tú trong đó nhất định có địa chỉ nhà anh Tú. Và không phải là đánh cắp chỉ là xem thôi! - Trang thán

nhien.

- Nhớ thầy, cô biết thì sao? - Nó lo sợ.

- Không sao nhờ gì cả! Vào đi!

Trang đùn nó vào bên trong, không khí ngột ngạt xộc thẳng vào mũi. Căn phòng với bốn bức tường và các tủ gỗ đặt sát mép vào tường. Sổ sách chất đầy trên bàn làm việc. Nó hoang mang không biết hồ sơ toàn học sinh trong trường được để ở đâu. Men theo bốn bức tường, nó đã tìm được ngăn tủ có đề chữ "Hồ sơ học sinh".

Nó hăm hở mở cánh tủ mò hồ sơ. Ở tệp cuối cùng, đề lớp 12A biết mình đã tìm đúng hồ sơ lớp Nhật Tú nên nó lúi ra. Đang tính giờ tệp ra xem hồ sơ thì nó nghe thấy tiếng thầy chủ nhiệm ở bên ngoài:

- Em đang ở đây làm gì vậy? Sao chưa về?

Tiếp đó giọng Trang vang lên, biện bạch:

- Dạ, em sẽ về ngay ạ!

- Em về cẩn thận!

Thầy Lam nhắc nhở, tính bước vào phòng lưu trữ hồ sơ. Nó hốt hoảng, tìm vội chỗ trốn dưới gầm bàn. Tìm nó đập thình thịch nghe tiếng bước chân chuẩn bị đặt vào căn phòng.

- Thầy ơi! Thực ra em ở lại là muốn nhờ thầy giảng lại bài trên lớp cho em. Em vẫn chưa hiểu vài chỗ. - Giọng Trang nhỏ nhẹ ở bên ngoài vọng vào khiến nó thờ phào nhẹ nhõm. Chắc Trang đang muốn giúp nó đánh lạc hướng đây! Giờ chỉ đợi thầy chủ nhiệm bị đánh lạc hướng là nó có thêm thời gian xem hồ sơ.

Qua nhiên, thầy thôi bước vào trong, ôn tồn bảo Trang:

- Chỗ nào em chưa hiểu đưa đây thầy giảng lại cho.

Trang nghe lời, lấy sách vở ra nhờ thầy giảng. Thầy cũng nhiệt tình chỉ bài cho Trang. Trong phòng, nó đã yên tâm rời khỏi chỗ nấp, bắt đầu lật hồ sơ ra xem. Hồ sơ của Nhật Tú ở ngay đầu tiên, địa chỉ cũng hiện ra trước mắt nó. Nó chép địa chỉ vào tờ giấy nhớ, nhanh chóng để lại hồ sơ về chỗ cũ.

Nó hé mắt nhìn bên ngoài, Trang vẫn chăm chú nghe thầy giảng. Chợt cô bé ngẩng đầu lên nhìn thấy nó thụp thò bên trong, cô bé ra hiệu cho nó đi. Nó gật đầu hiểu ý, nhón chân nhẹ nhàng chạy qua Trang và thấy rồi không quên quay đầu lại nói nhỏ "Cảm ơn" với Trang.

Chạy gần hết cầu thang xuống dưới, nó nghe thấy tiếng Trang í ới đằng sau:

- Thu! Thu! Có cần tao đi cùng không?

Nó quay đầu lại, nói vọng lên:

- Không cần đâu, tao đi một mình cũng được!

Con đường đến nhà Tú khá lòng vòng nên nó phải vừa đi vừa tìm đường. Lòng vòng hồi lâu nó mới tìm được ngôi nhà có địa chỉ giống với trong giấy. À không, chính xác nên gọi là ngôi biệt thự! Trước mắt nó giờ đây là một tòa lâu đài bước từ truyện cổ tích nó hay đọc hồi bé ra. Tòa lâu đài nguy nga, tráng lệ phủ toàn màu trắng trang trọng. Xung quanh giàn hoa hồng đỏ bao bọc tôn lên vẻ kiêu sa. Con đường dẫn vào biệt thự lát gạch đất tiền trải dài trắng như vô tận, cạnh bên là thảm cỏ xanh mượt đầy sức sống. Ấn tượng nhất là cánh cổng cũng màu trắng, họa tiết được uốn khá cầu kì. Chủ nhân căn biệt thự chắc là người kĩ tính!

Nó ngăn người ngắm nhìn căn biệt thự, giật mình khi người đưa thư dựng xe đạp trước cổng. Người đưa thư mở hòm thư ngay cạnh cổng, bỏ thư vào trong rồi đi mất. Bây giờ nó mới bước đến, sau khi ngó xung quanh không có ai nó mới yên tâm mở hòm thư. Bên trong có rất nhiều thư, nó lật từng thư một lên xem toàn là thư mời tiệc tùng không thì phiếu thanh toán, chẳng có gói bưu phẩm nào ở bên trong. Nó hực hắng đóng tủ hòm thư lại, vậy là Hải Nguyệt đã lừa nó, bởi vì nó quá nhẹ dạ cả tin. Nó thờ dài quay lưng đi, mất cả ngày làm việc mà chả đổi lại được gì.

Chợt nó thấy thấp thoáng xa xa bóng của Nhật Tú. Theo phản xạ nó nấp vào ngõ đối diện căn biệt thự, mong cho Nhật Tú chưa nhìn thấy mình. Nó hướng mắt về căn biệt thự. Hoàng tử của lâu đài đưa tay bấm chuông cửa. Một lúc sau có chị giúp việc ra mở cửa cung kính chào:

- Thiếu gia đã về ạ!

Hoàng tử gật đầu, chẳng nói câu gì đi thẳng vào. Chị giúp việc sau khi lấy thư trong hòm thư mới đóng cổng vào nhà. Nó nhìn theo bóng dáng của hoàng tử, vẫn cái dáng cao lêu khêu, bước đi chậm rãi nhưng tại sao trông lại cô đơn, đơn độc đến vậy...

Nơi khác, Mạnh cố gắng chạy về phía trước, tránh va phải mọi người đang đi trên vỉa hè. Đằng sau cậu là đám vệ sĩ đuổi theo, họ bận bộ vest đen, kính cũng đen ai không biết cũng tưởng họ là xã hội đen. Người đi đường hiếu kì đứng lại xem cuộc rượt đuổi. Mấy bà tám đi qua nhìn thấy chẹp miệng:

- Khỏ thân thẳng bé, vay tiền của bọn cho vay nặng lãi làm gì để giờ bị chúng đuổi cho. Không nhanh lên chúng nó bắt cho trận như đòn!

Mạnh chạy về phía trước, quanh đây chỉ có đường và đường không có nơi nào trốn. Đám vệ sĩ bám lấy cậu y như đĩa đói mặc cho cậu có chạy đường vòng để cắt đuôi họ. Rốt cuộc, cậu đang trong thế bí không lối thoát.

- Thiếu gia, đừng chạy nữa, xin cậu hãy về nhà đi ạ!

Mạnh nói vọng lại với đám vệ sĩ:

- Các chú mới là người cần về. Tôi chỉ muốn đi chơi một tí thôi sao các chú cứ bám theo tôi thế?

- Bà chủ dặn chúng tôi phải đi theo cậu để bảo vệ cậu. Nếu cậu bị xảy xước gì chúng tôi sẽ bị đuổi việc.

- Tôi lớn rồi không cần vệ sĩ. Các chú về đi!

Đám vệ sĩ sau hồi khuyên nhủ nhưng Mạnh không nghe, đành buông lời cuối:

- Nếu cậu chủ không nghe lời khuyên vậy chúng tôi đành dùng biện pháp mạnh.

Nói xong đám vệ sĩ tăng tốc đuổi theo khoảng cách rút ngắn lại. Mạnh dốc sức chạy, may sao trước mắt cậu có ngõ lớn. Cậu nhanh chóng chạy vào trong đó...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tình Huống Trớ Trêu

Không ngờ trong ngõ lớn lại có nhiều ngách đến vậy, Mạnh hơi ngạc nhiên khi chạy vào. Nhưng đây cũng có thể là cơ hội tốt để Mạnh thoát khỏi đám vệ sĩ. Do ngách nhỏ mà đám vệ sĩ khá đông nên việc di chuyển không được thuận lợi, thừa lúc đám vệ sĩ đuổi chưa kịp, Mạnh chạy nhanh vào con ngách thông ra đường bên ngoài. Vừa chạy cậu vừa ngoái đầu lại xem đám vệ sĩ còn đuổi theo không...

- Á!!! - Nó hét lên.

Sau khi nhìn Tú bước vào nhà, nó quay lưng đi về. Mới đi được vài bước, chợt có vật nặng từ đầu đập thẳng vào đầu nó và xô nó ngã. Đầu nó cảm thấy choáng váng, nhìn gì cũng mờ mờ. Thấy đầu hơi nhức, nó lấy tay ôm đầu.

Vật nặng đang nằm đè trên chân nó, hai tay cũng đang ôm chặt lấy đầu. Nó võ lể, nhìn xuống, thì ra là cậu trai nào đó va phải nó chứ không phải đồ vật nào bị ném trúng đầu nó như nó tưởng. Có vẻ cậu bạn kia rất đau mãi chưa đứng dậy được. Nó lo lắng, khẽ lay cậu bạn kia dậy:

- Bạn ơi, bạn có sao không? Bạn có thể đứng lên được không? Chân mình hơi đau!

Cậu bạn hiểu ý, gắng chống hai tay gượng dậy. Do hơi choáng nên khó khăn lắm cậu mới ngồi dậy được.

- Xin lỗi, tôi dậy ngay đây!

Cậu bạn gãi đầu, giọng đầy hối lỗi. Giọng nói này sao quen thuộc lắm, nó sững lại. Đến khi cậu bạn kia quay đầu lại nhìn nó thì nó hoàn toàn chết sững. Khuôn mặt điển trai, mái tóc màu đen nhánh cùng nụ cười siêu đều hằng ngày nó vẫn gặp chẳng hề ngạc nhiên khi nhìn thấy nó.

- Tại sao cậu lại ở đây vậy? - Nó ngạc nhiên.

- Lại câu hỏi đó! Tại sao tôi lại không được ở đây? - Mạnh hỏi vặn lại.

- Sao lúc nào tôi cũng gặp cậu vậy? Không lẽ cậu theo dõi tôi?

- Cậu bớt mơ mộng đi, tôi theo dõi cậu làm gì? Chính tôi mới phải hỏi câu đó đấy! Cậu theo dõi tôi sao? Hay cậu đã thích tôi rồi nên muốn tiếp cận tôi?

- Mạnh nhếch mép cười, đồng thời cậu đứng dậy phủi quần.

- Hừm, cậu bớt tưởng bở đi! - Nó đáp trả.

Nó toan đứng dậy theo Mạnh nhưng khi vừa nhấc một chân làm điểm tựa đứng lên, nó thấy đầu ngón chân tê tê, chân nó dường như kiệt sức. Nó lại ngồi xuống, khẽ rên: "A!".

Mạnh nhìn thấy liền hỏi:

- Cậu sao vậy?

- Tôi bị chuột rút rồi! - nói rồi nó cời giày ra, rút từng ngón chân một lên trên, xong xuôi nó lại đi giày vào. Nó gượng đứng dậy nhưng lần nào lần ấy đều ngã, còn cái chân của nó đau thêm sau mỗi lần.

- Có cần giúp một tay không? - Mạnh chìa tay trước mặt nó, đầu quay hướng khác.

Nó lưỡng lự cầm tay Mạnh thật chắc để làm trụ. Dần dần nó đứng được dậy bằng hai chân, tuy có lúc đứng không vững, may bán chặt vào tay Mạnh nên không hề hấn gì.

- Cảm ơn! - Nó nói nhỏ.

- Tôi biết rồi thực ra cậu không bị chuột rút. Cậu chỉ giả vờ để nắm được tay tôi. Tôi vừa chìa tay ra là cậu đã nhanh chóng cầm tay tôi sờ soạng. Cậu quá nham hiểm đấy! - Mạnh cười nhếch mép.

- Cậu lại suy diễn linh tinh gì vậy? Chân tôi đau là có thật. Hôm nay, tôi đúng là xui xẻo, bị người ta lừa, gặp cậu ở đây rồi bị chọc tức. Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Mạnh định đỡ lại nó, đột nhiên cậu nghe trong gió loáng thoáng có tiếng nói, bước chân dồn dập của đám vệ sĩ:

- Ngõ này lắm ngách quá! Không biết thiếu gia chạy đi đâu nữa? Các anh mau chia ra tìm thiếu gia đi. Bằng mọi giá phải đưa thiếu gia về nhà!

- Vừa rồi tôi nghe thấy có tiếng hét phát ra từ ngách phía trước. Các anh có nghe thấy không?

- Đúng rồi! Còn ngách đằng trước chúng ta chưa tìm. Một nửa đi vào đó tìm với tôi, nửa còn lại ở đây chờ.

"Vậy là đám vệ sĩ sẽ vào đây tìm, dù đây là ngách thông ra ngoài, chạy giờ không kịp. Cách nào mới được đây? À, phải rồi..." Ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu Mạnh.

Tiếng bước chân càng lúc càng nhanh, gần. Không còn cách nào đành phải thực hiện cách cậu mới nghĩ ra. Nhanh chóng cậu tiến đến gần nó hơn, lấy tay bịt miệng nó lại, dón vào chân tường. Do quá bất ngờ nó ra sức đẩy dựa, phản kháng:

- N...à...l...m...g...h...? (Này, cậu làm gì thế?)

- Làm ơn, đừng đẩy dựa nữa được không? - Mạnh van nài. - Tí cậu muốn đánh, mắng, chửi tôi tùy ý. Xin cậu hãy giúp tôi lần này!

Nghe Mạnh xin giúp với giọng khẩn thiết nó hơi mềm lòng, không phản kháng nữa. Khi nó đã đứng yên, Mạnh buông lỏng cánh tay ở miệng nó một chút và từ từ cúi sát xuống, đặt nhẹ lên bàn tay mình một nụ hôn...

Lần đầu tiên, nó nhìn thấy gương mặt Mạnh ở cự li gần đến vậy. Mạnh có đôi mắt đẹp màu cà phê, hàng lông mi dài quyến rũ, cái mũi thanh, cao. Chẳng trách Mạnh mới vào trường mà đã có hàng dài lũ con gái đi theo sau. Nó với Mạnh hiện tại mặt đối mặt, mỗi cách mỗi qua một bàn tay. Nó bị đẩy vào tình huống trở trêu thay!

Khoảng ba, bốn vệ sĩ chạy vào bên trong...

- Ôi, các anh trông kìa! Cặp đôi kia thăm thiết chưa? - Một anh trong đám vệ sĩ lên tiếng, chỉ tay về phía nó và Mạnh.

- Glóí trả thời nay đúng là bạo gan góm! Chẳng bù cho các cụ thời xưa đến cả nắm tay còn không dám nói gì đến hôn. Thời thế đúng là thay đổi thật rồi!

- Anh biết không thời vợ chồng tôi còn là sinh viên. Hai đứa rủ nhau đi ăn kem rồi ra ngoài hồ ngắm cảnh. Đi cạnh nhau mà cách xa bằng cánh tay, ngại ngừng không dám nhìn nhau. Thế mà thời nay ở nơi công cộng đây rầy thanh niên hôn hít ngay ngoài đường. - Một vệ sĩ kể lại.

- Mà thôi, chúng ta đi chỗ khác tìm thiếu gia. Mắt công ở đây phá hoại bầu không khí lãng mạn của đôi bạn trẻ.

Đám vệ sĩ quay vội đi, rời khỏi ngách. Đợi cho họ đi khuất, Mạnh từ từ buông môi khỏi bàn tay, bỏ "vật ngăn cách" ra khỏi môi nó.

- Vừa nãy, cảm ơn cậu giúp tôi đánh lạc hướng họ. - Mạnh nói nhẹ.

- Không cần đâu! Coi như không ai nợ ai, vừa nãy cậu giúp tôi đứng dậy, giờ tôi giúp cậu tránh khỏi đám người kia. À những người đó là ai vậy?

- Là những kẻ chuyên bám đuôi tôi!

Do mãi nói chuyện với nó, Mạnh đã không biết rằng đám vệ sĩ đang quay lại...

- Các anh thấy đồng phục trên người hai bạn trẻ kìa sao giống đồng phục trường thiếu gia không? - một anh sau khi quay đi, chợt nhớ điều gì nên lên tiếng.

- Anh nói tôi mới nhớ, cậu thanh niên kia có mái tóc y hệt thiếu gia. - Anh này cũng đồng tình.

- Đúng rồi, cái dáng cũng giống thiếu gia lắm! Có lẽ nào là thiếu gia thật?

- Hay thôi chúng ta quay lại xem sao!

Rồi cả đám quay lại ngóch lần nữa. Họ vừa bước vào ngách đã thấy thiếu gia đang đứng nói chuyện với một cô bé...

- Thiếu gia kia rồi! Nhanh bắt cậu ấy lại!

Đám vệ sĩ chạy đến gần chỗ Mạnh một gần, cậu lo sợ không biết chạy đường nào. Nó nhìn đôi mắt hoảng sợ, cùng bước đi phân vân của Mạnh, hiểu ý nó vội cầm tay Mạnh:

- Chạy theo tôi!

Mạnh nghe lời ngoan ngoãn chạy theo vì cậu còn không biết chạy lối nào. Nó dẫn Mạnh chạy theo lối mà trước nó đi đến nhà Tú, mỗi bước chạy chân nó cảm thấy hơi nhói. Đằng sau, đám vệ sĩ đuổi theo giồng đàn kiến đi kiếm thức ăn. Mạnh vừa chạy vừa ngoái sau, lắm lắm:

- Đúng là dai như đĩa!

Thành phố bắt đầu chìm vào hoàng hôn, bầu trời ngả sáng màu thẫm. Dải mây mỏng phủ kín trời. Thành phố trở nên đông vui, tiếng xe cộ, nhạc sập sinh từ cửa hàng bán đĩa tạo âm thanh riêng biệt chỉ thời gian này mới có. Ánh sáng phát ra trên các biển hiệu của hàng, xe máy, ngôi nhà hắt ra đường tạo thành bữa tiệc ánh sáng cuối chiều.

Bóng dáng của đám vệ sĩ mất hút trong tầm mắt của Mạnh và nó, hai cô cậu bé chạy chậm lại.

- Chân tôi đau quá! - Nó nhăn mặt lại, tay ôm lấy chân. - Tôi không chạy được nữa!

Mạnh thở hổn hển, tay chỉ về phía trước:

- Cậu cố đi tiếp đi! Phía trước là công viên rồi, chúng ta vào đó ngồi nghỉ.

Công viên với vòi rồng phun nước thấp thoáng xa xa, nơi đã diễn ra cuộc gặp gỡ tình cờ nhưng hóa ra lại là cuộc gặp gỡ định mệnh của hai kẻ nợ, mà chính họ không biết...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hai Người Cô Đơn

Công viên lên đèn. Phố xá đông vui, người người đi lại tấp nập, ai cũng mong muốn nhanh về nhà quây quần bên gia đình. Nghĩ đến cảnh ấy mà nó lại thấy chạnh lòng. Con gió mùa thu nhẹ nhàng thổi qua mát rượi. Nó đưa tay xoa xoa chân cho bớt đau. Cũng do nó quá tốt bụng không thể làm ngơ khi thấy người khác gặp nạn và để rồi hậu quả đổ lại cái chỗ đau. Còn người nó cứu đi mất hút mặc nó ở đây, ngồi bơ vơ một mình trên ghế đá. Nó thở dài ngắm nhìn vòi rồng phun nước, ánh đèn hắt vào vòi rồng trông thật lung linh, huyền ảo.

Chợt có cái gì mát mát, lành lạnh chạm vào má nó, giọt nước lăn dài trên má nó. Nó giật mình ngẩng đầu lên nhìn. Mạnh đang đứng bên cạnh, nhếch mép cười, tay đưa túi bóng đen chảy nước tòng tòng về phía nó. Thấy nó nhìn chăm chăm vào túi bóng đen, Mạnh khẽ hắng giọng:

- E hèm, tôi đưa sao cậu không cầm?

- Đó là thứ gì vậy? - Nó hỏi.

- Yên tâm cầm lấy đi, tôi không bỏ độc vào đâu. Cậu không cầm nhanh là nó chảy nước đấy.

- Nghe cậu nói tôi đã biết đây là thứ ăn được rồi. - Nó cười, nhận lấy túi bóng đen từ tay Mạnh. Nó mở túi bóng đen ra, bên trong có hai hộp kem tùa hơi mát lạnh phả vào mặt nó.

- Quà cảm ơn cậu đấy! - Mạnh khoanh tay trước ngực.

- Biết rồi, cầm lấy đi! - Nó đưa một hộp kem giơ trước mặt Mạnh.

- Không ăn sao? Tôi mua cho cậu mà.

- Vậy có nghĩa là cậu không ăn phải không? Tôi cất đi vậy. - Nó toan cất hộp kem vào chỗ cũ thì bị Mạnh kéo tay, giật lại hộp kem từ tay nó.

- Ai nói tôi không ăn chứ! - Mạnh mở hộp kem ra, múc vội một thìa kem cho vào miệng và từ từ ngồi xuống ghế đá cạnh nó.

- Thích còn giả bộ. Vừa nhìn hai hộp kem là biết ngay cậu mua một hộp cho tôi, một hộp cho cậu rồi.

Ăn được một nửa, Mạnh sực nhớ ra điều gì liền bỏ hộp kem xuống ghế, đứng dậy. Cậu quỳ xuống, nâng chân nó lên làm nó ngạc nhiên:

- Cậu làm gì vậy?

- Chân cậu bị đau ở đâu? - Mạnh không để tâm đến câu hỏi của nó. Hơi ngạc nhiên nhưng nó cũng vén quần lên, chỉ chỗ đau cho Mạnh. Mạnh nhú mảy nhìn bắp chân nó đang đỏ ửng lên. Cậu lôi từ trong túi quần hai miếng Salonpas, dán vào chân cho nó. Xong xuôi, cậu đứng dậy, ngồi về chỗ cũ tiếp tục ăn kem một cách ngon lành. Nó mỉm cười, lẳng lặng ăn kem theo. Bầu không khí trở nên yên lặng...

Mạnh đột nhiên lên tiếng phá hoại bầu không khí:

- Tôi vừa chợt nhận ra, nơi này chính là nơi tôi gặp cậu lần đầu tiên. Hèn gì tôi thấy quen như vậy!

- Hả? - Nó ngưng ăn kem lại, nhìn Mạnh.

- Đến bây giờ không nhớ sao, cô bán cà phê? - Mạnh nhếch mép cười bộ mặt ngạc nhiên của nó. - Cậu vẫn luôn nghĩ rằng chúng ta gặp mặt lần đầu khi tôi chuyển trường lớp. Thực ra không phải vậy, tôi đã gặp cậu vào hôm tôi bị đám vệ sĩ đuổi theo rồi chạy đến nơi này. Bỗng cậu từ đây đi đến nhận nhầm tôi với khách hàng của cậu còn bắt tôi thanh toán và hai chúng ta đã cãi nhau rất to tiếng. - Nói rồi Mạnh đứng dậy, ném hộp kem vào thùng rác:

- Thôi, chơi thế là đủ rồi! Tôi về đây!

Mạnh bỏ đi nhưng trước khi đi cậu không quên để lại một câu:

- Hẹn gặp cậu vào ngày mai.

- Gì chứ, mai là ngày nghỉ mà tôi đâu có gặp cậu được. - Nó nói với lên.

Mạnh không đáp lại cứ thế mà đi... Vừa nãy khi nghe Mạnh kể lại nó đã loáng thoáng nhớ lại cuộc gặp gỡ đầu tiên của nó với Mạnh. Trôi qua thật trôi người, mới hôm nào cái cộ ngoài công viên nay đã thành bạn cùng bàn suốt ngày chí chóc nhau. Sau buổi chiều hôm nay, nó đã dần có thiện cảm với người bạn mới này hơn.

Nhìn bóng Mạnh mờ dần trong ánh đèn đường phố, nó chợt nhận ra sự cô đơn ở cái bóng đó y hệt như sự cô đơn trong bóng dáng của Nhật Tú. Phải chăng các thiếu gia nhà giàu đều như vậy?

Tại căn biệt thự sang trọng.

Nhật Tú mệt mỏi, vút cặp lên bàn học, nằm phịch xuống giường. Cậu nhắm mắt lại để thư giãn trên chiếc đệm êm ái được thiết kế đặc biệt cho cậu do Tú thường xuyên bị mất ngủ. Mỗi đêm khi nhắm mắt lại cậu đều thấy hình ảnh người con gái đó xuất hiện trong đầu và mơ thấy ác mộng cô ấy với khuôn mặt đầm đìa nước mắt không ngừng gọi tên cậu.

Tú mở mắt, nhìn đồ đạc xung quanh phòng. Cậu ngồi dậy với tay lấy khung ảnh được đặt đầu giường. Đó là ảnh của cô bé có nụ cười tỏa nắng, khá xinh xắn, đáng yêu. Tú đưa tay chạm vào khung ảnh lạnh buốt trái ngược với hình ảnh bên trong lòng nhói đau.

"Chun à, hiện giờ em đang ở đâu? Mỗi ngày trôi qua với anh thật mệt mỏi và nặng nề. Anh luôn phải cố gắng làm hài lòng người khác để tự làm khổ bản thân mình. Họ luôn tôn anh lên thứ nhất của mọi chuẩn mực mà không suy nghĩ đến cảm nhận anh. Giá như em ở đây có thể cho anh lời khuyên thì tốt biết mấy."

Đột nhiên có tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Tú.

- Thiếu gia, tôi vào được không ạ?

- Vào đi!

Cô giúp việc mở cửa phòng thật khẽ nhưng chỉ dám đứng ngoài, không vào hẳn trong.

- Thiếu gia, phu nhân kêu tôi mời thiếu gia xuống ăn cơm.

- Tôi muốn tắm trước bữa bà ta ăn cơm trước đi.

- Dạ!

- À, khoan đã!

Cô giúp việc định khép cửa đi xuống nhà thì bị Tú gọi giật lại.

- Dạ, thiếu gia có gì sai bảo ạ?

- Gói bưu phẩm đặt trên bàn tôi là thế nào? - Tú cầm gói bưu phẩm lên hỏi.

- Dạ, là cô Hải Nguyệt gửi cho thiếu gia hồi chiều đấy ạ!

- Là Hải Nguyệt gửi. Thôi được rồi cô xuống nhà trước đi.

Cô giúp việc vâng dạ đóng cửa lại. Tú nhủ mày nhìn gói bưu phẩm, phân vân lúc lâu quyết định mở ra...

Một buổi sáng ngày nghỉ đẹp trời, nó đi bộ thong trên lối đi quen thuộc để đi làm thêm. Sáng đầu thu mát lạnh ngấm đều trên da nó. Không khí đầu sáng trong lành vô cùng, thật dễ chịu khi hít thở. Cảnh vật khô khốc, không sinh động vì thiếu đi ánh nắng của mùa thu.

"Mong sao ngày nghỉ diễn ra thật êm đềm và suôn sẻ". Nghĩ đến thế nó thấy tinh thần nó trở nên phấn chấn hơn bao giờ hết. Nó đi nhanh hơn chút nữa kịp đến chỗ làm. Đi chừng được khoảng ba, bốn bước thì ở đâu ra chiếc xe môtô lao vút qua mặt nó rồi bất chợt dừng lại. Hai người đàn ông vạm vỡ, cao to, mặc vest đen, đeo kính râm tiến đến gần chỗ nó. Nhanh như chớp mỗi người hai bên cầm tay nó lôi đi vào trong xe. Nó hốt hoảng la lên, cổ vùng vẫy khỏi hai tên lạ mặt:

- Hai người đang làm gì vậy? Thả tôi ra! Nếu không thả tôi sẽ la lên đấy! Có ai không, cứu tôi với! Có hai kẻ lạ mặt ban ngày ban mặt đi bắt cóc con gái nhà lành này! Cứu tôi với!

Dù nó có ra sức vùng vẫy thì cũng chỉ vô ích, sức nó sao đâu lại được hai thân hình vạm vỡ kia. Và họ nhanh chóng lôi được nó lên xe rồi đóng sầm cánh cửa lại.

- Không ngờ ngày nghỉ mà chúng ta vẫn có thể gặp nhau.

Bên cạnh nó đột nhiên có giọng nam trầm ấm vang lên. Nó đang cố gắng mở cửa xe chạy ra ngoài, nghe tiếng nói nó liền quay lại. Mạnh đang ung dung ngồi vắt chéo chân, tay chống vào cửa xe.

- Thì ra là cậu! Cậu bắt tôi lên xe làm gì?

- Muốn rủ cậu đi chơi thôi cần gì phải nóng thế! - Mạnh nhún vai.

- Tôi không rảnh để đi chơi. Có đi cậu đi một mình đi, tôi còn phải đi... - Nó suýt nữa nói hớ.

- Đi làm thêm tôi nói đúng chứ? Tuy tôi mới vào học nhưng nội quy của trường tôi có đọc qua rồi. Nhớ không nhầm có quy định cấm học sinh trong trường làm thêm, buôn bán ngoài trường nếu ai vi phạm sẽ bị đuổi học ngay lập tức. Cậu đã vi phạm nếu tôi báo cho nhà trường biết thì sao đây? - Mạnh đe dọa.

- Rốt cuộc cậu muốn gì đây?

- Muốn tôi đồng ý giữ bí mật rất dễ. Cậu hãy trở thành bạn gái của tôi!

- Hả? - Nó rơi vào tình trạng sốc toàn tập.

Chiếc xe môtô tiếp tục lăn bánh đều đều...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bạn Gái Một Ngày

Mạnh tựa vào ghế sau lưng êm ái, phì cười nhìn bộ dạng mắt chữ A mồm chữ O của nó:

- Cậu có cần ngạc nhiên quá vậy không? Yên tâm đi chỉ làm bạn gái của tôi một ngày thôi! Chắc không quá khó với cậu đấy chứ?

- Tôi từ chối. Đúng là việc này rất khó đối với tôi. Vậy thôi cậu đi tìm ai giúp đi nhé! Tôi đi làm việc đây! Tạm biệt!

Nó cười thân thiện, mở cửa xe toan bước ra. Nhưng chưa kịp bước ra thì bị câu nói của Mạnh giữ chân:

- Được thôi! Cậu đi làm vui vẻ. Nhưng tôi phải nói với cậu một điều trước khi cậu đi. Tôi vừa gọi điện đến chỗ làm của cậu rằng tôi là anh trai của cậu, không may bị sốt cao nên không thể đi làm được. Và chị chủ quán đã đồng ý cho cậu nghỉ. Giờ cậu có đến thì chẳng khác nào cậu là kẻ nói dối.

Nó giận run nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh:

- Sao cậu...? Suy cho cùng cậu cũng chỉ muốn tôi làm bạn gái cho cậu một ngày phải không? Tôi sẽ làm, thế cậu sẽ trả lương cho tôi bao nhiêu? Tôi đã phải nghỉ làm thêm để đi làm việc lố bịch này ít ra cũng phải có lương chứ?

- Lương hả? Cái đó đơn giản thôi! Theo tôi được biết để chuyển trường thì phải chi ra con số không hề nhỏ đâu! - Mạnh tiếp tục dùng lời lẽ đe dọa làm nó chết lặng.

- Cậu đúng là quá đáng! Tôi đúng là xui xẻo để cậu nắm được điểm yếu. - Nó hậm hực khoanh hai tay trước ngực.

- Coi như cậu đã đồng ý. Thế thì chúng ta mau đi! Let's go! -Mạnh cười hả hê, nói bằng giọng đắc chí.

Chiếc xe milo vẫn lao vun vút về phía trước. Sau đó, nó không thém nói chuyện với Mạnh dù Mạnh đang cố chọc tức nó. Cứ nhìn thấy gương mặt hài lòng, vui vẻ huyết sáo, vất chân chữ ngũ của Mạnh là nó lại tức anh ách. Khó chịu, nó quay sang ngắm nhìn khung cảnh qua ô cửa kính xe. Trời bắt đầu sáng dần, xuất hiện tia nắng nhạt nhòa, nhỏ và vô cùng mong manh. Người đi lại càng lúc càng nhiều, phố xá trở nên tấp nập...

Chiếc xe chở nó đến tiệm làm đẹp. Nó bị choáng ngợp bởi tiệm làm đẹp này quá rộng so với các tiệm làm đẹp khác, cách bài trí ở đây tinh tế, hài hòa. Điều làm nó nể phục nhất là cách phục vụ khách hàng của tiệm. Nó vừa bước chân xuống xe thì ở đâu ra năm, sáu người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề cúi rạp người, cung kính:

- Xin chào quý khách! Rất hân hạnh được phục vụ quý khách. Chúng tôi có thể làm gì được cho quý khách?

- Tôi... - Nó lắp bắp không biết trả lời thế nào.

- Làm phiền mấy chị biến hóa giúp tôi con vịt xấu xí này thành thiên nga. - Mạnh đẩy nó về phía mấy chị phục vụ rồi đá lông nheo với mấy chị khiến họ không đứng vững nổi. Nhìn cảnh đó mà nó chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Đúng là hám trai!

Cuối cùng, họ tỉnh khỏi con mộng "traị đẹp", nhanh chóng kéo nó vào bên trong tiệm, bắt tay vào làm đẹp cho nó. "Muốn đẹp trước tiên phải chỉnh lại bộ tóc, không ít người bỏ ra số tiền lớn để có kiểu tóc đẹp. Hay có thể nói bộ tóc đánh lừa thị giác con người. Người béo cắt tóc ngắn ôm mặt giúp họ có khuôn mặt nhỏ gọn hơn hoặc như người có vàng trán cao muốn có mái tóc che bớt trán họ đi". Đó là những lời chị nhân viên phục vụ nói với nó lúc dẫn nó đến nơi làm tóc.

Thợ làm tóc sau khi ngắm nghía tóc nó lúc lâu mới cầm kéo lên cắt cắt, tỉa tỉa. Không khí trở nên im lặng bởi thợ làm tóc cần tập trung để cắt tóc vì vậy càng dễ dàng hơn khi con buồn ngủ gờ cửa. Nó ngủ thiếp đi lúc nào không hay chỉ đến lúc có bàn tay lay mạnh nó dậy. Nó choàng mở mắt nhìn về hướng người đã đánh thức nó.

- Cậu ngủ ngon thật! Nước dãi nước dớt chảy tòng tòng xuống rồi kìa! - Mạnh nhếch mép cười, nói mỉa nó.

- Đây, do họ làm lâu nên tôi mới ngủ gật! Tôi từ bé đến giờ không có tạt chảy nước dãi trong lúc ngủ vậy nên cậu nói cũng phải có lý thì tôi mới tin chứ! Mà họ đã làm xong chưa vậy?

- Muốn biết thì cậu tự soi gương đi!

Nó quay đầu lại nhìn vào tấm gương treo trên tường. Suýt nữa nó thốt lên:"Ồi! Ai đây?". Trước mặt nó là cô gái xinh xắn, mang đậm phong cách quý cô.

- Sao hài lòng chứ? Tôi rất tin tưởng vào tay nghề của thợ làm tóc và trang điểm ở đây. Tay nghề họ thật đáng ngưỡng mộ! Trong lúc cậu ngủ ngon lành, đầu gật qua gật lại mà vẫn có thể trang điểm và làm tóc cho cậu trở nên xinh đẹp như vậy!

Bỗng nhiên một anh vệ sĩ của Mạnh đi vào, tay cầm túi lớn nhưng trông có vẻ không nặng vì nhìn anh ta cầm nhẹ bằng.

- Thiếu gia, đồ cậu cần đã được đưa tới!

- Tốt lắm! Anh để đó cho tôi và ra ngoài đi!

Anh vệ sĩ theo lệnh đặt túi ở lại rồi rút êm. Nó tò mò nhìn chằm chằm vào túi. Không biết bên trong có gì mà Mạnh mở ra kiểm tra kĩ càng mới gấp túi lại. Mạnh ném chiếc túi sang chỗ nó:

- Cầm lấy, thay đồ này vào! Cậu tính mặc bộ đồ đó đi chơi với tôi sao?

Nó nhìn xuống bộ đồ mình đang mặc: Chiếc áo sơ mi đỏ thẫm với đường sọc màu xanh nước biển, mặc cùng chiếc quần jean. Cũng đâu quá tệ để mặc nó đi chơi. Nó lẳng lặng bỏ vào phòng thay đồ, trước khi đi không quên lườm Mạnh một cái cháy mặt. Năm phút sau, nó trở lại với bộ váy ngắn chấm

đến đầu gối và đôi gót cao ba phân. Khó khăn lắm nó mới đứng vững trên đôi gót cao này, mỗi bước đi đều chập chờn ngã. Mạnh thấy vậy liền ôm bụng cười thành tiếng:

- Nhìn cậu y như đi biểu diễn xiếc ấy! Đi nhanh đến đây và ngồi xuống, tôi có chuyện cần nói với cậu đây.

Nó ngạc nhiên, ngồi xuống ghé đôi diện với Mạnh:

- Chuyện gì?

- Tôi muốn kể một câu chuyện để giải thích lý do về lời đề nghị cậu làm bạn gái tôi một ngày, tránh cậu hiểu lầm. Tôi có một kẻ thù không đội trời chung. Có thể nói chúng tôi dường như sinh ra để làm kẻ thù của nhau. Bố cậu ta vốn là bạn thân của bố tôi. Ngay từ bé chúng tôi đã gặp nhau. Ban đầu rất thân thiết đi đâu cũng có nhau như hình với bóng. Sau do hiểu lầm chúng tôi đã trở mặt thành kẻ thù của nhau. Để trả thù tôi, cậu ta ngày nào cũng chăm chỉ học hành trở thành người đứng đầu toàn tỉnh với điểm số tuyệt đối các môn trong kì thi học sinh giỏi cấp tỉnh. Nhưng tôi chẳng quan tâm dù sao ngoại hình của tôi hơn đứt cậu ta nhiều. Vì ghen tức, cậu ta gọi điện hẹn tôi đi ăn tối để giới thiệu bạn gái. Tôi hiểu ý cậu ta rằng tôi đẹp trai cỡ nào không có bạn gái thì cũng thua kẻ cầm cúi vào sách vở suốt ngày như cậu ta mà còn có bạn gái. Vậy cậu hiểu rồi chứ? Cậu biểu hiện tốt trước mặt cậu ta cùng với tôi là cậu đang giúp tôi đấy! - Mạnh nói đều đều.

- Cậu đúng là trẻ con! Tại sao cậu không nhờ ai giúp lại đi nhờ tôi chứ?

Nó chờ để nghe câu trả lời từ Mạnh. Tiếc là chưa kịp nghe thì đám vệ sĩ của Mạnh đi vào cắt đứt cuộc nói chuyện ngắn ngủi.

- Thiếu gia, xe sẵn sàng đi rồi ạ!

Mạnh gật đầu, đứng dậy kéo tay nó đi:

- Đi thôi!

- Đi ăn trưa hả? Vậy nhanh đi thôi, tôi đói lắm rồi!

- Cậu bị mơ ngủ à hay đói quá làm cho lú lẫn. Giờ là cuối chiều, đã qua bữa trưa lâu lắm rồi!

- Sao? - Nó không tin nổi vào tai mình, vội nhìn lên đồng hồ treo trên tường. Kim dài chỉ vào số 12, kim ngắn chỉ số 5. Nó đã ngủ lâu như vậy ư?

- Đừng chần chừ nữa, chúng ta sẽ bị muộn đấy!

Mạnh kéo tay nó ra khỏi cửa tiệm. Giờ nó mới để ý, hôm nay Mạnh ăn vận bánh trai, toát lên vẻ nam tính. Chiếc áo vest màu xám hợp thời trang, họa tiết không quá rườm rà. Chiếc xe đưa Mạnh và nó đến nhà hàng năm sao, trang trọng trải thảm đỏ từ cửa ra vào vào trong. Đèn nhiều bóng treo chính giữa phòng tiếp tân tạo cảm giác ấm cúng.

- Cậu ngồi đây đợi tôi chút, tôi đi thu xếp xong việc sẽ quay lại.

Nói xong, Mạnh bỏ đi để lại nó đứng chờ ở cạnh quầy tiếp tân. Lần đầu tiên nó được đến nơi sang trọng, giàu có của những người thượng lưu, cảm giác quả thực khác so với quán ăn bình dân - nơi nó thường đến ăn. Nó đã mất thời gian gần một ngày chỉ để làm đẹp và đi ăn, quá phung phí thời gian làm sao! Được diện bộ váy màu hồng phấn với đường may tỉ mỉ và mái tóc xoắn từng lọn rủ xuống xương đòn vai tôn lên nét nữ tính, khiến nó hơi ngại ngùng bởi ánh mắt tò mò của mọi người nhìn vào. Đợi lâu nên nó đi đi lại lại, mong Mạnh mau quay trở lại. Vô tình nó nghe được cuộc nói chuyện điện thoại của người phụ nữ đứng gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chiến Tranh Trên Bàn Ăn

Người phụ nữ đi đi lại lại, tay cầm chiếc điện thoại. Cô sốt ruột vì đầu kia không bắt máy. Miệng cô ta lầm bầm: "Bắt máy đi! Làm ơn bắt máy đi!". Nhưng vô vọng bên đầu kia chỉ có những tiếng "Tút! Tút!" kéo dài. Cô ta tuyệt vọng ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa gần đó, đưa tay bóp huyệt thái dương. Chợt chiếc điện thoại của cô ta đổ chuông, cô vui sướng như đứa trẻ vớ được kẹo mút. Người phụ nữ đưa điện thoại lên tai:

- Alo, anh à! Em hứa chỉ làm nốt vụ này thôi từ giờ về sau em sẽ không làm nữa. Em sẽ chăm lo cho gia đình nhỏ của chúng ta. Xin anh đừng đi! Mẹ con em biết phải làm sao?

Bên đầu kia giọng nam vang to, với khoảng cách của nó thì có thể nghe rất rõ:

- Không cần! Cô cứ đi theo thằng cha đại gia của cô đi! Con tôi tôi lo!....

- Anh! Anh à.....

Bên đầu kia đã "Tút! Tút!". Cô gái kia buông ống điện thoại rồi cười lớn, giọng gần lên đau khổ:

- Được thôi, nếu anh muốn thế! Tôi sẽ làm!

Cô ta lấy giấy lau khô vài giọt nước mắt vừa mới chảy trên má và trang điểm lại. Rồi cô ta đứng dậy, bước đi điệu đà cùng với chiếc váy bó sát người, khoe từng đường cong trên cơ thể. Bóng dáng cô ta mất hút khỏi tầm mắt của nó. Đang nghĩ người nhìn theo bóng dáng của người phụ nữ lạ mà nó không hề hay biết Mạnh đứng đằng sau lưng tự bao giờ....

- Này! Làm gì vậy? - Mạnh đặt tay lên vai nó.

Nó giật nảy mình, quay ra nhìn Mạnh:

- Ôi! Giật nảy cả mình! Là cậu à?

- Ngắm ai vậy? Thôi không còn thời gian nữa đâu mau đi thôi! - Nói rồi, Mạnh cầm tay nó kéo đi.

Nó bước theo Mạnh vào căn phòng tràn ngập ánh sáng, không khí ở đây lãng mạn, sang trọng. Tiếng nhạc du dương trầm lắng của chiếc đàn piano càng tôn thêm vẻ ấm cúng cho nơi đây. Nhiều bàn ăn chỉ lác đác vài người nhưng nhìn họ ai cũng quý phái, thanh lịch. Mạnh đưa mắt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó. Bỗng cậu thấy thấp thoáng dáng kẻ thù cũ mình đang đứng xa xa cười đều với cậu. Mạnh nhếch mép cười lại, nắm chặt bàn tay nó:

- Đến lúc thể hiện rồi!

Nó ngược mắt lên nhìn Mạnh, trông cậu chẳng có gì là lo lắng khi gặp kẻ thù của mình mà ngược lại hoàn toàn tự tin bước đi thẳng về phía trước. Nó lơ đãng đi đằng sau, tâm trạng vô cùng hồi hộp... Một chàng trai với chiều cao trung bình, đeo cặp kính đậm chất thư sinh, ăn vận khá nhã nhặn. Đúng như Mạnh nói anh chàng này thua đứt cậu về vẻ bảnh trai. Anh chàng nhanh tiến đến gần Mạnh, miệng tươi cười:

- Lâu không gặp! Cậu vẫn thế!

- Lâu không gặp! Phải, kính cận ngày càng phong độ đấy!

Hai anh chàng bắt tay nhau cười đùa vui vẻ như thể họ là bạn thân lâu ngày không gặp nhưng có ai biết rằng cái bắt tay này lại mở đầu cho cuộc chiến... Nó lo lắng nhìn vào hai bàn tay xã giao thực chất hai anh chàng đang dùng sức làm đau tay của đối phương, mắt nhìn nhau tóe lửa. Tưởng chừng cuộc chiến này khó để kết thúc thì bất ngờ giọng nói êm dịu vang lên:

- Anh ơi, em đói!

Một cô gái trong bộ váy bó sát người, đứng ưỡn ẹo, dựa người vào anh chàng kẻ thù của Mạnh ra vẻ nũng nịu. Nó hơi bất ngờ, chẳng phải người phụ nữ nó gặp ở quầy tiếp tân kia sao? Cô ta làm gì ở đây thế này?... Ngay tức khắc, anh chàng nọ khẽ vuốt lên mái tóc của cô gái:

- Biết rồi cục cưng, em đói lắm hả? Đợi anh chút nhé!

- Chà, bạn gái của cậu sao? Khác hoàn toàn so với tôi nghĩ đấy! Cừ ngờ bạn gái cậu phải là cô nàng mắt kính dày cộm, tết tóc hai bên, đeo niềng răng thế mới hợp với cậu. Không ngờ cô nàng này xinh đến vậy tiếc thay mắt cô ấy có vấn đề khi đồng ý làm bạn gái cậu. - Mạnh đá đều.

- Cậu... - Anh bạn nọ tức nghẹn họng không nói được câu nào.

- Anh à, ai vậy? - Cô gái đứng bên cạnh anh chàng nọ lên tiếng giải vây cho "người yêu".

- À, đây là bạn anh Phùng Duy Mạnh. Còn đây là bạn gái tôi Hằng Nga. Sao thấy thế nào cô ấy đẹp y như cái tên đúng không? - Anh bạn nọ tự hào khoe người yêu của mình. - Vậy người yêu cậu đâu, giới thiệu đi chứ!

Mạnh nhếch mép mỉm cười, tay vẫn nắm chặt tay nó nhưng dùng tay dẫn nó đến trước mặt anh chàng nọ:

- Đây là bạn gái tôi, Minh Thu!

- Ôi chào! Cậu đúng là có mắt chọn người ghê! Mặt quý cô quý cáo ấy nhầm... cao quý thế này lại cặp với tên chẳng ra gì như cậu đúng thật không có mắt nhìn người mà! Cô gái xinh đẹp này, cậu nên tỉnh táo chọn người phù hợp với mình chứ! Dù sao cũng là lần đầu gặp mặt! Xin chào, tôi tên là Cao Thạch Sang! - Nói rồi, cậu ta giơ tay ra trước mặt nó.

Nó lúng túng, giơ tay ra định bắt lại. Nhưng chưa chạm vào tay cậu bạn kia thì bị tay Mạnh hất ra, để lại tay của Thạch Sang lơ lửng giữa không trung.

- Đừng nhân cơ hội để nắm tay bạn gái người khác như thế chứ, Cao Thạch Sùng. Cậu đổi tên lúc nào vậy? Cao Thạch Sang tên mới này có vẻ hay đấy, hay hơn Cao Thạch Sùng nhiều. Dù sao đọc từ Sang kiểu gì vẫn thành từ Sùng mà thôi!

Nó thấy mặt của Thạch Sang bắt đầu nóng lên, cậu ta vẫn cố gắng dịu giọng xuống:

- Hình như đứng lâu quá có thể khiến các quý cô của chúng ta mệt đấy! Ngồi xuống bàn ăn và đánh chén thứ gì đó sau đó mới tiếp tục "chiến tranh" có phải hay hơn không "bạn tốt"!

- Phải! - Mạnh nhếch mép cười.

Sau khi ngồi vào bàn ăn, hai công tử nhà giàu bắt đầu giờ Menu chọn món ăn. Họ thi nhau gọi món đắt tiền làm người phục vụ ghi mỗi tay, và mồ hôi. Nó thờ dãi nhìn cuộc "chiến tranh ngầm" trên bàn ăn của họ, sao cũng được miễn là có đồ ăn. Từ sáng đến giờ nó chưa có cái gì vào bụng, bụng càng lúc biểu tình dữ dội làm nó ôm bụng như xoa dịu cuộc biểu tình. Nó đưa mắt nhìn phía đối diện. Cô gái ngồi cạnh Thạch Sang chẳng có vẻ gì quan tâm đến xung quanh. Cô ta ôm chặt cái điện thoại, nhấp nhồm không yên. Chốc chốc cô ta lại ngó xuống nhìn điện thoại. Chắc mỗi quan tâm của cô ta giờ chỉ là cuộc gọi của ai kia...

Khoảng vài phút sau, các món ăn đã gọi được bày lên chật cứng cả bàn ăn. Nó hoa mắt nhìn những đĩa thức ăn lóng lánh dưới ngọn nến vàng. Trong khi hai thiếu gia kia lại tỏ vẻ thích thú. Cô gái kia vẫn vậy, không quan tâm gì đến xung quanh, dán mắt vào màn hình đen ngòm của chiếc điện thoại.

- Tôi nhớ tôi gọi nhiều món lắm cơ mà, sao chỉ có bằng này thôi vậy? - Thạch Sang hỏi người phục vụ.

- Xin lỗi quý khách! Chúng tôi mới bày một nửa số món ăn mà quý khách đã chọn thôi. Nếu quý khách muốn, chúng tôi sẽ cho người kê thêm chiếc bàn và dọn số còn lại lên.

- Khỏi đi! Dọn sau cũng được. - Rồi Thạch Sang mỉm cười, quay sang nhìn Mạnh. - Chọn thế này hình như hơi nhiều thì phải?

Mạnh nhếch mép cười đáp trả:

- Có sao đâu chứ! Kẻ thua cuộc sẽ phải trả tiền cho chỗ thức ăn này cơ mà, vậy có đáng là gì!

Ở một nơi khác trong nhà hàng, ông chủ tập đoàn Trần Lâm cầm chén rượu vang đỏ lắc nhẹ nó lên và uống. Ông nhắm mắt từ từ thưởng thức chất lỏng đi vào cổ họng của mình. Đoạn ông đặt cốc rượu xuống khi không còn giọt nào. Chợt, ông cười lớn:

- Chưa bao giờ ta thấy vui như vậy! Gia đình chúng ta sau nhiều năm mới có dịp đoàn tụ cùng nhau ăn bữa cơm sum họp như bây giờ.

- Được rồi, anh uống nhiều quá rồi đấy! - Bà Danh Như lên tiếng can chồng mình. - Anh phải giữ sức khỏe chứ, bác sĩ nói rồi anh phải hạn chế uống rượu.

- Hôm nay anh vui quá thôi mà! Nào, Tú uống một ly với ta đi! Nãy giờ con im lặng, không ăn uống gì. Ta lo cho con lắm! - Ông Trần Lâm nhanh chóng đổ rượu vào chiếc ly rỗng, đẩy đến trước mặt con trai.

- Thôi anh ơi, con nó còn bé sao uống được rượu! Anh say lắm rồi! - Bà Danh Như tiếp tục can chồng.

Nhật Tú không nói không rằng cầm ly rượu uống một hơi trước sự ngỡ ngàng của bà Như. Ông Lâm bật cười thích thú:

- Đúng là không hổ danh con trai ta! Ta luôn tự hào nói với mọi người rằng ta có đứa con xuất sắc.

- Thế được rồi chứ! Tôi còn phải học. - Tú toan đứng dậy bỏ đi..

- Ngồi xuống, không học không chết ai đâu. Hôm nay tiệc ăn mừng mẹ con về nước, nhà ta đoàn tụ. Con nên hợp tác chút đi.

- Gia đình không là gì cả chỉ có sự nghiệp mới quan trọng. Tôi muốn noi gương bố phần đầu học hành sau này còn có sự nghiệp đây! Còn nữa tôi chỉ có một mẹ. - Tú nói giọng lạnh tanh.

Không để ông Lâm nói thêm câu nào, Tú bỏ đi. Bỏ lại đằng sau ánh mắt tức giận và bàn tay nắm thành quả đấm chặt của ông Lâm, ánh mắt buồn của bà Như.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Món Ăn Khó Nuốt

Mọi người bắt đầu cầm đũa và đũa lên để ăn. Nó nhìn bàn ăn tràn ngập thức ăn mà ngán ngẩm. Có thể do bụng bị bỏ đói lâu quá nên giận dỗi không tiếp nhận thức ăn. Dù các món ăn hấp dẫn, bắt mắt đến đâu nó cũng không cảm thấy hứng thú. Nhìn sang bên đối diện, cặp đôi Thạch Sang - Hằng Nga lại đang rất tình cảm. Thạch Sang gấp tôm bỏ vào bát cho Hằng Nga rồi giục cô:

- Em ăn đi!

Thấy Hằng Nga chỉ mỉm cười, chưa nhúc nhích hay có ý định cầm đũa ăn. Thạch Sang hiểu ý cầm con tôm lên rồi bóc vỏ. Bóc xong xuôi, con tôm hoàn toàn trần trụi, nom ngon lành thì Sang mới bỏ vào bát người yêu.

- Anh dứt em ăn đi! - Cô người yêu của Sang nũng nịu.

Sang chiều ý người yêu, đưa con tôm dứt cho Hằng Nga ăn. Nếu nhìn cảnh tượng đó thì ai cũng phải ghen tị bởi sự ngọt ngào của cặp đôi. Trong khi đó, Mạnh ngồi bên cạnh nó đang ngồi ăn rất ngon lành, chậm rãi, chẳng để ý gì đến cặp đôi trước mặt. Đột nhiên, Sang quay sang nhìn Mạnh, nói với giọng mỉa mai:

- Cậu không gấp thức ăn cho bạn gái của mình sao? Nhìn cô ấy chưa ăn được gì đâu. cậu không nên ích kỉ chỉ biết ăn cho mình thế chứ!

Mạnh nhếch mép cười, chỉ đáp lại câu cụt lùn:

- Có tay tự gấp!

- Cậu vô tình ghê! Khổ thân Thu, chắc cậu buồn lắm hả? Thôi quên cái thằng bạc tình ấy đi! Cậu muốn ăn gì để tôi gấp cho? - Sang nhìn nó bằng ánh mắt thương hại khiến nó hơi khó chịu. Mạnh với nó vốn đâu phải cặp tình nhân thực thụ, đương nhiên để bắt Mạnh gấp thức ăn cho nó là điều không thể nói gì đến dứt thức ăn.

Sang chờ đợi câu trả lời của nó nhưng chẳng có động tĩnh gì. Sang bèn gấp bừa một món, toan bỏ vào bát cho nó. Nhưng thức ăn chưa tới bát thì bị một đôi đũa lao tới hất miếng thức ăn ra chỗ khác. Nó sững sờ nhìn người đang cầm đôi đũa cũng là người làm cho miếng thức ăn kia văng ra xa. Ánh mắt của Mạnh nảy lửa nhìn thẳng vào Sang:

- Bạn gái tôi, tôi lo! Cậu không sợ bạn gái mình sẽ ghen khi cậu làm thế à?

Sang khựng người từ nãy đến giờ, cậu quá bất ngờ trước thái độ của Mạnh. Nghe Mạnh nhắc đến bạn gái mình, cậu sực nhớ ra. Cô bạn gái Thạch Sang ngồi khoanh tay trước ngực, hậm hực quay đi nơi khác. Sang cười xuề xòa:

- OK! OK! Biết rồi không động đến bạn gái cậu nữa!

Rồi Sang ngồi xuống, đỡ dành bạn gái mình...

- Này, ghen tị à? Hay tôi cũng làm thế nhé! - Chợt Mạnh quay sang huych nhẹ vào tay nó.

- Không.

- Cậu giận đấy à? Chẳng lẽ như lời tên Thạch Sang nói, cậu không ăn gì vì tôi không bắt chước cậu ta gấp thức ăn cho cậu ăn sao? Đừng giận dỗi nữa tôi sẽ gấp cho cậu ăn! - Mạnh liền tiện tay với đĩa thức ăn gần đó và gấp một miếng thịt bỏ vào bát cho nó.

Cảnh tượng này tất nhiên đập vào mắt người đối diện là Thạch Sang. Cậu ta lấy tay đẩy gọng kính lên, cười:

- Cậu chẳng biết chiều con gái gì cả? Ăn thịt sẽ khiến mấy cô gái trở nên thừa cân, cho ăn hải sản thì hợp hơn đấy!

- Ô, không hổ danh một sách Thạch Sùng. - Mạnh gật gù hiểu ý, dùng tay đưa một con tôm về phía mình rồi vặt hết càng và đuôi tôm đi chỉ thiếu một điều là cậu không bóc vỏ con tôm đi. Mạnh giơ con tôm về phía nó. - Nào, há miệng ra đi em yêu!

Nó thoáng bất ngờ về sự thay đổi xưng hô đột ngột của Mạnh cộng thêm Mạnh lại yêu cầu nó ăn thức ăn trên tay cậu. Nó hơi bối rối, thực tình nó chẳng muốn ăn tẹo nào nhưng ánh mắt chờ đợi của Mạnh, cùng hai đôi mắt khác đang tập trung nhìn về phía nó... Con tôm ở tay Mạnh, do ánh đèn chiếu vào vỏ trở nên sáng lóe như lưỡi dao. Nó nuốt nước bọt, nhắm mắt và chờ cho Mạnh nhét con tôm vào miệng nó càng nhanh càng tốt. Vỏ tôm chạm vào đầu lưỡi thì tim nó dường như ngừng đập. Nó đâu có ăn được vỏ tôm!

Nó nhắm mắt lại khi bị vỏ tôm chĩa vào khoang miệng. Nó nhìn Mạnh, cậu tỏ ra như không có gì xảy ra mà không biết rằng mình vừa gián tiếp hại người:

"Phùng Duy Mạnh! Cậu tính giết tôi bằng vỏ tôm sao?"

- Ngon lắm phải không? - Mạnh quay sang hỏi nó.

Dù khó nuốt nhưng nó vẫn phải gật đầu khen ngon.

"Ngon cái đầu cậu ấy! Giỏi thì ăn đi sẽ biết". Nó nghĩ, trái hẳn lời nói.

Khó khăn lắm nó mới nuốt được hết con tôm vào cổ họng, ăn thôi mà cũng y như cực hình.

Bỗng, người bạn gái của Thạch Sang đứng dậy rời khỏi bàn ăn. Nó tò mò nhìn theo. Hằng Nga đúng thật là rất xinh đẹp, khá già dặn, phong cách ăn mặc đúng kiểu người phụ nữ trưởng thành. Vậy thì cuộc nói chuyện của Hằng Nga với người đàn ông trong điện thoại là sao nhỉ? Lẽ nào Hằng Nga bắt cả hai tay? Tính hiếu kì chuỗi đây, nó không thể ngồi yên ở đây được, nó muốn làm rõ chuyện này chỉ ít nếu Thạch Sang biết sớm bạn gái cậu ta bắt cả hai tay sẽ không bị tổn thương...

- Bạn gái cậu đi đâu vậy? - Nó hỏi Sang.

- À, cô ấy bảo muốn vào nhà vệ sinh một lát. Có chuyện gì không?

Bị hỏi vặn làm nó lúng túng:

- Ờ... thì... tự nhiên tôi nhớ ra mình cần vào nhà vệ sinh. Thôi tôi đi đây!

Trước ánh mắt khó hiểu của Thạch Sang và Mạnh, nó đã nhanh chóng rời khỏi bàn ăn...

Nhà hàng rộng lớn y như mê cung. Do không biết đường đến nhà vệ sinh và hấp tấp không hỏi người phục vụ trước khi đi nên giờ nó đang trong tình trạng lạc đường. Một hồi chán chê nó quay trở lại cửa chính vào nhà hàng. Hết cách nó đành đi tới quầy tiếp tân để hỏi đường đến nhà vệ sinh. Mới bước hai bước, chân nó vấp phải vật gì đó, người nó giờ đang chờ chực ngã soài về phía trước...

May thay, một cánh tay rắn chắc giữ ra đỡ lấy nó. Khoảnh khắc ngăn ngừa giống như điều kì diệu xảy ra, nếu nó mà ngã ở đây sẽ mất mặt vô cùng vậy mà nhờ có cánh tay đó.

- Không sao chứ? - Giọng nói nam trầm ấm vang lên.

Nó lắc đầu, đứng thẳng dậy. Giây phút khi nó ngẩng đầu nhìn vào người đối diện như ngừng trôi. Toàn thân như có dòng điện chạy qua, tim bỗng đập nhanh hơn bình thường. Người giúp nó chính là Nhật Tú!!! Nó thực sự không tin nổi vào mắt mình...

Hai đôi mắt giao nhau. Ánh mắt Nhật Tú ngạc nhiên khi nhìn nó rồi trở về với ánh mắt lạnh lùng, vô cảm. Và Tú cho tay vào túi quần, bỏ đi. Còn nó như người mất hồn, đứng như trời trồng ở giữa quầy tiếp tân...

Nhà vệ sinh, nó vừa đẩy cửa bước vào xộc thẳng vào mùi mùi thuốc lá nồng nặc. Nó dùng tay phủi khói khỏi tầm mắt.

- Bám đuôi nhanh đấy! - Hằng Nga đứng trước gương, tay cầm điếu thuốc lá đang cháy. - Tôi để ý suốt bữa ăn, cô nhìn tôi chăm chăm còn giờ theo đuôi tôi vào đây! Nào, nói đi cô gái. Muốn thăm dò điều gì?

- Thực ra, tôi đã nghe được cuộc nói chuyện điện thoại của cô với người đàn ông.

- À, thảo nào vừa nhìn thấy cô, tôi đã thấy quen. Cô chính là cô gái đã nghe lén tôi nói chuyện điện thoại ở quầy tiếp tân. Cô đã hết thắc mắc chưa?

- Tôi còn muốn hỏi, cô bắt cả hai tay sao? Người đàn ông kia là ai? Cô làm thế không sợ tổn thương đến Thạch Sang?

Hằng Nga hít một hơi rồi nhả khói ra. Khói cay xè bay thẳng vào mũi nó khiến nó ho sặc sụa. Hằng Nga cười khẩy trông bộ dạng buồn cười của nó:

- Xem ra, cô có rất nhiều câu hỏi. Tôi sẽ trả lời từ từ hết tất cả các câu của cô... Tôi bắt cả hai tay ư? Cô có thể coi là vậy. Người đàn ông kia là ai ư? Anh ta là chồng tôi. Chắc cô sẽ ngạc nhiên nhưng sự thật tôi đã có chồng và một con. Cái số tôi đúng là hãm tài! Năm lên mười tám tuổi, tôi nghe lời ngọt ngào của người đàn ông bỏ nhà để đi theo anh ta. Lúc đó tôi quá ngu xuẩn khi nghĩ đến một ngôi nhà tranh và hai quả tim vàng với anh ta. Kết cục sao chứ? Chúng tôi kết hôn và có đứa con đầu lòng, cuộc sống tuy chật vật vợ chồng tôi rất hạnh phúc. Không ngờ được thời gian sau, anh ta dính cờ bạc, thiếu nợ. Lũ đòi nợ ngày nào cũng canh chừng trước cửa nhà tôi không chửi bới cũng phá nhà, con khóc, chồng bắt tài. Tôi đành cắn răng đi làm gái quán bar. Nhờ thế tôi mới trả hết nợ cho anh ta. Anh ta không những không cảm ơn luôn hắt hủi đánh đập tôi. Hôm nay, anh ta nói muốn tôi bỏ nghề trở lại bên anh ta và con, ba chúng tôi sẽ làm lại từ đầu. Cuộc sống này nếu không có tiền thì không tồn tại được, nếu tôi bỏ nghề vậy con trai tôi sẽ ra sao? Anh ta đâu có khả năng chữa bệnh cho nó, chỉ có tiền thôi! Còn Thạch Sang, tôi gặp anh ta ở bar. Tôi biết anh ta là con nhà giàu có và đã bám anh ta. Chỉ cần tôi làm bạn gái anh ta tôi sẽ có tiền và đồ đẹp thì tội gì tôi không làm. Tôi tính toán hết rồi, giúp anh ta có chút sĩ diện với bạn xong tôi sẽ chia tay ngay lập tức, tôi vẫn sẽ có tiền chữa bệnh cho con mình. Dù sao tôi cũng không thích được phi công trẻ lái đầu!

Điếu thuốc trên tay người phụ nữ có quá khứ đau buồn. Hằng Nga vứt điếu thuốc vào sọt rác. Cô bước qua nó, đi ra khỏi nhà vệ sinh không ngoái lại...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Say

Nó phải đứng trong nhà vệ sinh một lúc lâu để có thể bình tĩnh, nuốt trọn những lời Hằng Nga nói. Người phụ nữ có tuổi đời trẻ lại có số phận bất hạnh. Một thân phải dấn vào cái nghề bẩn thỉu để có tiền nuôi đứa con bệnh tật và người chồng bất tài. Số phận đẩy Hằng Nga vào con đường tối tăm không lối thoát, cô đã không còn tin vào thứ gọi là tình yêu, từng một thời cô tôn thờ nó. Nhưng nay người chồng muốn cô trở lại, bỏ nghề về với gia đình nhỏ. Liệu đây có phải cánh cửa mở đến con đường hạnh phúc của cô ấy không? Hằng Nga đang phân vân...

Nó lắc đầu thôi không suy nghĩ nữa. Có lẽ nó đã đứng ở nhà vệ sinh hơi lâu, đã đến lúc quay lại bàn ăn. Chắc trong lúc nó và Hằng Nga vắng mặt thì "nhị vị công tử" đã có trận chiến rất ác liệt đây!

... Nó ngồi vào bàn ăn, đảo mắt một lượt nhìn mọi người trong bàn ăn. Hằng Nga đang ngồi nghịch điện thoại, bên cạnh thì Thạch Sang giờ chiếc muỗng sắt lấp đầy những hạt com trước mặt cô nhưng cô nàng ồng ẹo đẩy chiếc muỗng ra xa. Hằng Nga như có ma lực khiến cho Thạch Sang bị u mê chấp nhận mọi tro của cô nàng dù cậu đã mất dần tính kiên nhẫn. Từ đầu đến cuối, Thạch Sang cũng chỉ là món đồ chơi của Hằng Nga. Cậu ta sẽ ra sao nếu biết được sự thật mình chỉ là con rối?... Mạnh dừng dừng chẳng để ý gì đến cặp đôi đối diện, cậu nhún nhả ngồi ăn ngon lành.

- Cậu làm gì mà đi lâu thế? Thôi cậu ăn đi, cậu là người ăn ít nhất trong bữa tối ngày hôm nay đây!

Thạch Sang niềm nở. Nó cười trừ, Sang đúng là biết quan tâm đến người khác, có củ chi rất ân cần khác hẳn với người nào đó... Nhìn thấy nó ngồi vào chỗ, Mạnh chỉ buông một câu lạnh lùng:

- Chết trong đó giờ mới tìm được đường ra à?

Nó lườm Mạnh, cậu vẫn đứng đưng như không:

- Thật ra, tôi chẳng mong cậu quay lại đâu. Cậu quay lại chỉ tốn thức ăn của tôi thôi!

Đến đây nó không thể nhịn thêm được nữa, khói lửa trên đầu đã bốc lên ngàn ngút. Gì chứ nó, Mạnh muốn chọc tức nó sao? Rõ ràng ai cũng biết nó ăn ít nhất trong bữa ăn này vậy mà Mạnh còn nói thế? Nó đẩy tất cả các đĩa thức ăn dồn về phía Mạnh:

- Đây! Tất cả cho cậu hết. Tôi không thèm đâu! Giữ lại ăn đi, an cho đến khi cậu no căng bụng không thể đi được nữa thì thôi!

Mạnh ban đầu ngạc nhiên trước hành động của nó nhưng nhanh chóng trở về gương mặt thần nhiên và chỉ nhếch mép cười. Thấy không khí căng thẳng giữa cặp đôi đối diện, Thạch Sang lên tiếng:

- Được rồi! Được rồi! Hai người bạn của tôi hãy bình tĩnh. Mạnh chẳng phải còn một bàn ăn đầy thức ăn nữa đang đợi cậu giải quyết sao? Cậu có cần phải nhỏ mọn với bạn gái mình vậy không? Cô ấy ăn rất ít khác so với cậu đấy! Là một người bạn trai tốt thì phải biết chăm sóc cho bạn gái của mình, đằng này cậu chỉ lo cho bản thân mà không quan tâm đến cô ấy. Thu, cậu mặc kệ cái thằng vô tâm ấy đi!

- Thạch Sùng ơi là Thạch Sùng cậu cứ sống với bản chất giả tạo của cậu đi, ga lăng với các cô gái để cho các cô gái cho rằng cậu là chàng trai tốt. Như thế có phải sẽ bù vào ngoại hình một sách của cậu đúng chứ? Tôi thì không cần! - Mạnh nói giọng mỉa mai

- Cậu... - Thạch Sang tức nghẹn họng không biết nói gì.

- Cậy ấy ít ra tốt hơn cậu vạn lần. Thà rằng tốt gỗ còn hơn tốt nước sơn! - Nó lên tiếng bênh vực. Thạch Sang đứng nhìn nó mỉm cười, cậu đã kéo được nó về phe mình:

- Chúng ta đừng nói về vấn đề này nữa nha! Thu có muốn uống chút gì đó giải tỏa cơn giận không?

Thạch Sang đưa trước mặt nó một ly rượu vang. Đang trong trạng thái bực tức nên lúc Sang đưa ly rượu, nó không để ý gì, cầm luôn ly rượu uống một hơi cạn sạch khiến Thạch Sang tròn mắt ra nhìn.

- Còn nữa không? - Nó hỏi, đồng thời đặt chiếc ly sạch bóng không còn giọt rượu xuống bàn.

- Đây, của cô. Đúng là cô gái thú vị! - Hằng Nga cuối cùng cũng lên tiếng. Cô đưa nó chai rượu vang đỏ rồi chống cằm, cười tủm tỉm, nhìn nó uống.

Nó tuy không biết thư chất lỏng đỏ đỏ, sóng sánh, có mùi khá quyến rũ ấy là gì nhưng dễ uống, chắc chỉ như là thư giải khát. Nghĩ thế nó bắt đầu rót rượu vào ly để uống, cũng may là Hằng Nga đưa cho nó chai rượu vang đã mở nắp sẵn...

Dần dần ngà ngà hơi men, nó cảm thấy đầu óc quay cuồng, choáng váng, nhìn mọi vật đều mờ mờ. Nó lắc mạnh đầu để tinh thần tỉnh táo hơn rồi cuộc chả khám khá hơn. Nhìn ngon nết, các đĩa thức ăn đều thành hai. Nó xiu đi, nằm gục xuống mặt bàn, trán đập vào bàn phát tiếng động làm mọi người trong bàn tập trung hướng mắt về nó.

- Lại chuyện gì đây? - Mạnh đang nhâm nhi ly rượu vang trên tay, tòm mò quay sang bên cạnh.

- Chắc cậu ấy say rồi. Uống hết chai rượu vang cơ mà. Tôi gọi chai có nồng độ vừa phải. Tại sao say nhanh thế nhỉ? - Sang cười.

- Đã không uống được rượu mà còn bày đặt uống. Nay, cô ngốc dậy đi! - Mạnh lay nó dậy.

RẦM! Nó đứng dậy đập bàn:

- Òn ào quá! Mấy cái người này, tôi chịu hết nổi rồi đó!

- Điền đủ rồi thì ngồi xuống đi, mọi người đang nhìn cậu đấy! - Mạnh kéo tay nó ngồi xuống nhưng nhanh chóng bị gạt phắt đi.

- Cái tên đáng ghét này cậu buông tôi ra! Cậu có biết cậu rất đáng ghét không?

Nó đưa tay chỉ thẳng vào mặt của Mạnh. Mạnh nhìn lên nhếch môi cười khẩy vì hành động buồn cười của nó.

- Này, tôi đâu có đi tẩu hài đầu mà cậu cười hà, cái tên đáng ghét này? Đừng cái cậu lôi tôi đến đây rồi hành hạ tôi vậy hả? Cái món tôm ấy đáng lẽ cậu phải bóc nó ra rồi mới cho tôi ăn vậy mà cậu để nguyên cái vỏ vừa cứng vừa thô nhét nguyên vào miệng tôi. Cậu tính giết người bằng vỏ tôm sao? Do tôi hiền lành nên cậu mới bắt nạt tôi. Còn nữa cậu thấy tôi gấp miếng nào của cậu chưa? Giả dụ tôi ngồi ôm khư khư bàn ăn chỉ chăm chăm vào ăn thôi thì lúc ấy mới gọi là ăn tham. Nghe chưa?

Trong cơn say, nó trút mọi bức tức trong lòng ra. Mặt nó đỏ bừng bừng, đáng đứng loạng choạng, củ chỉ y như gã bợm rượu. Mạnh ngán người ra một lúc rồi làm cử chỉ gọi nó ngồi xuống:

- Ngồi xuống đi, tôi muốn nói cậu nghe cái này!

Nó ngoan ngoãn ngồi xuống, bấy giờ Mạnh chỉ tay ra xa và nói:

- Cậu thấy đằng kia, đằng kia nữa không? Mọi người đều đang nhìn cậu. Hơn nữa tay họ đang cầm điện thoại quay cảnh cậu say rượu. Cậu có muốn mai mình sẽ lên trang nhất của các tờ báo không? Nếu không mau ngồi xuống đi!

Nó gật gật đầu tỏ ý hiểu, thấy vậy Mạnh gật đầu hài lòng. Chợt, nó đã chịu nghe lời cậu. Đột nhiên có tiếng cười bé bé phát từ bên đối diện. Ánh mắt chuyển hướng, tập trung về nơi phát tiếng động... Hằng Nga bùm miệng cười.

- Xin lỗi, tôi không nhịn cười được!

Nếu như người không men dễ dàng cho qua và cười theo nhưng khổ nỗi nó đang bị "ma men" khống chế nên không kiểm soát hành động của chính mình. Nó đứng dậy và lại đập bàn:

- Cô kia, đừng quá đáng vậy chứ! Tôi nhịn cô lâu lắm rồi!

Mạnh ngồi bên cạnh chỉ biết lắc đầu ngao ngán:

- Cậu ta lại nữa rồi!

Nó nói tiếp:

- Trong lúc cô đang sung sướng ngồi ăn cao lương mỹ vị, được người khác đút cho ăn, chiều cô như bà hoàng thì nơi kia chồng cô đang ngóng cô về, con cô đang khóc đòi mẹ. Vậy mà cô vẫn có thể ăn ngon lành. Tôi phục cô thật, người phụ nữ không có lương tâm. Chồng cô muốn sửa đổi làm lại từ đầu chứng tỏ anh ta rất yêu cô chẳng qua vô tình đi vào con đường tội lỗi và kéo theo cả cô. Giờ anh ấy cảm thấy có lỗi muốn làm lại từ đầu. Sao cô không cho anh ta cơ hội? Người ta nói đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh kẻ chạy lại. Cô muốn có được hạnh phúc thì tự cô phải tự dành lấy. Đi đi có hai cánh tay vẫn mở rộng chờ cô về!

Từng câu nói của nó khiến Thạch Sang và Mạnh ngạc nhiên quay sang nhìn Hằng Nga. Đôi mắt Hằng Nga đỏ hoe, hai tay nắm chặt lấy nhau, khuôn mặt cô biểu hiện rõ cảm xúc lẫn lộn. Bỗng, Hằng Nga đứng dậy:

- Lời nói khi say là lời nói chân thành nhất. Cảm ơn, cô gái thú vị. Tôi đang rối ren không biết nên lựa chọn gì đây nhưng nhờ lời khuyên của cô, tôi đã tìm ra đáp án cho mình rồi! Nhất định tôi sẽ không để hạnh phúc vượt mất lần nữa đâu. Đã đến lúc phải nói lời tạm biệt rồi! Tạm biệt nhé cô gái nhỏ!

Hằng Nga quay gót bước ra đi không nói thêm câu nào. Đi chừng hai bước cô bị Thạch Sang kéo giật lại.

- Này, em đi đâu thế? Bữa tối chưa tàn mà!

Hằng Nga mỉm cười dùng tay gạt tay Thạch Sang ra khỏi tay mình:

- Bữa tối kết thúc rồi! Chị đây chán làm bà già bị phi công trẻ lái lắm! Giờ chị cần về nhà với chồng con. Bé cố gắng ở lại học hành cho chăm chỉ vào nhé! Yêu cưng!

Cô ta để lại cho Thạch Sang chiếc hôn gió và quay lưng bước tiếp. Đáng mãnh khảnh, bước đi uyển chuyển trong váy bó sát biến mất dần khỏi tầm mắt của tất cả. Thạch Sang đứng chết lặng, cậu không tin nổi những gì mình vừa nghe...

- Kết thúc rồi, cậu bé! Người thu là cậu, mau thanh toán tiền bữa tối này đi! Tôi về trước đây. Không tự tin thì đừng làm chứ. Tưởng cậu có bạn gái xinh đẹp thế nào, hóa ra chỉ là bà chị hơn tuổi gặp ở bar mà thôi! Tôi nhìn qua là đã biết. Cậu đứng là khờ khạo! - Mạnh diu nó đi khỏi nhà hàng để lại Cao

Thạch Sang đáng thương một mình ở lại cùng hóa đơn thanh toán với số tiền cao ngất ngưỡng..

Khó khăn lắm, Mạnh nó ra khỏi nhà hàng. Cậu rút điện thoại gọi cho tài xế của mình. Xe chưa đến, cậu đi tạm nó ngồi xuống bồn hoa trước cửa nhà hàng. Đầu nó dựa vào vai cậu ngủ.

- Trời ạ! Lúc thì ngủ như chết, lúc thì nói nhảm. Tôi đến bó tay với cậu!

- Cậu dám nói xấu tôi hả? - Giọng nói cất lên khiến Mạnh giật mình. Đầu nó đã rời khỏi bờ vai của cậu, hiệ tại đang đối diện với mặt cậu. Đôi mắt nó mở to nhìn cậu thao láo. - Đừng tưởng tôi ngủ say mà tranh thủ nói xấu tôi. Tôi nghe thấy hết đấy!

- Lại nói nhảm rồi! Thôi cậu ngủ đi cho tôi nhờ!

- Tôi không buồn ngủ nữa. Chán quá nhỉ? Hay để tôi hát cho cậu nghe nhé! Tôi hát hay lắm đó! Hát bài gì bây giờ nhỉ? Bài hồi nhỏ tôi thích vậy! À... Ừm... Búp bê bằng bông biết bay bay bay, búp bê biết bò biết bắt biết bơi, búp bê bằng bông bên bạn bướm bướm, bướm bướm bên bông bỏ bạn bay bay... - Nó hát và làm hành động kì quặc như đập cánh kiểu con bướm.

Mạnh đưa tay bịt hai lỗ tai:

- Đừng hát nữa! Cậu biết cậu hát rất dở không?

- Biết ngay mà tôi đúng là không có tài năng hát mà. Không có tài năng gì cả... làm việc gì cũng không nên hồn. Ngay cả việc thích người ta mà không dám nói... - Nó nói nhỏ dần, nhỏ dần.

- Không hẳn vậy!...

Mạnh chưa nói hết câu, nó đã gục xuống bờ vai rộng của cậu khiến cậu cảm thấy hụt hẫng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Những Ngày Cuối Thu

Tia nắng yếu ớt hắt vào trong căn phòng nhỏ. Tiếng chim sâu ríu rít bên ngoài cửa sổ. Ánh sáng khẽ lướt trên bờ mi khiến mắt nó hấp háy. Nó choàng tỉnh giấc. Mặt trời đã lên cao. Có lẽ sau giấc ngủ dài tinh thần cũng tỉnh táo trở lại. Nhưng người vẫn mờ mờ, đầu hơi choáng váng do men rượu vẫn còn đọng lại tới qua. Nó đưa mắt nhìn xung quanh phòng. Đây chẳng phải là phòng học của nó sao? Phải rồi, có khi người nó nồng nặc mùi rượu nên bị anh trai tổng vào căn phòng này để ngủ rồi! Tuấn vốn chú trọng việc học của nó nên dành một căn phòng nhỏ làm nơi yên tĩnh cho nó học.

Nó bước ra khỏi phòng học. Căn phòng giữa nhà là căn phòng rộng nhất, được gộp luôn làm phòng bếp, phòng khách và phòng ngủ. Điều đặc biệt là căn phòng "đa chức năng" này lúc nào cũng tối. Nó hướng mắt nhìn ra chỗ trống quen thuộc. Tuấn đang ngồi đây, bên cạnh cửa sổ nhỏ và đã thành một thói quen của cậu, Trông Tuấn hôm nay có vẻ trầm ngâm hơn mọi khi, cậu ngồi cúi mặt xuống sàn nhà. Ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào một nửa khuôn mặt cậu lộ rõ vẻ ưu sầu...

- Anh!

Nghe thấy tiếng nói, Tuấn ngẩng đầu lên. Nó đang đứng bên cạnh cậu.

- Ô! Bé Thu dậy rồi sao?

- Anh, sao anh lại ngồi ở đây? Hôm nay anh được nghỉ à?

- À, không. Anh chỉ ngồi đợi bé Thu ngủ dậy, anh mới yên tâm đi được. Giờ bé Thu dậy rồi, anh phải đi làm đây! Tuấn cười hiền, xoa đầu nó. - Tí quên, bé ở nhà lo thay quần áo đi chứ mùi rượu nồng lắm. Xong xuôi bé ăn tạm thứ gì đó đi làm nhé! À... còn nữa, nếu hôm nay em gặp bạn hôm qua đưa em về nhớ phải cảm ơn người ta đấy! Anh đi đây!

Dặn dò em gái xong, Tuấn mở cửa đi mất. Nó nhìn theo bóng dáng của anh trai qua khung cửa sổ. Khuôn mặt đượm buồn, đôi môi lúc này còn tươi cười giờ bỗng chùng xuống. Tuấn đã đi khuất khỏi tầm nhìn của nó. Đúng là hôm nay Tuấn rất lạ! Với tính cách của Tuấn, bình thường cậu sẽ chẳng để yên lành cho đứa em gái bé bỏng trốn việc để đi chơi, tối mới trở về trong trạng thái say khướt. Có điều gì đó rất khác thường...

Suy nghĩ ấy cứ đeo bám nó suốt trên đường đi làm thêm. Tuy nhiên tâm trí lại có chút bị chi phối bởi quang cảnh hai bên đường. Trời hôm nay thật đẹp! Những đám mây trôi hững hờ trên bầu trời xanh thăm thẳm. Đã lâu lắm rồi nó mới có thể thư thái ngắm cảnh thiên nhiên mùa thu như thế này. Ven đường cây bàng đã nhuộm kín một màu đỏ. Quan trọng nhất cây hoa sữa đã bắt đầu ra hoa; từng chùm, từng chùm e lệ nấp thấp thoáng sau tán lá, chờ ngày

tỏa hương. Vậy là mùa đông sắp đến!

Men theo con đường quen, đưa nó đến quán The Light. Vừa đặt chân vào quán, nó đã được chị chủ quán sẵn đón nồng nhiệt:

- Trời ơi! Thu đấy hả em? Khỏi ốm chưa? Nhìn em có vẻ mệt đấy! Mệt về nhà nghỉ ngơi đi chứ cố đi làm càng mệt thêm thôi em!

- Em không sao mà chị!

Nó cười, trong lòng cảm thấy ấm áp bởi sự quan tâm của chị chủ quán đối với mình. Chị chủ quán đặt một tay lên trán nó, tay còn lại đặt lên trán chị. Khi đã chắc chắn nó đã khỏi ốm chị mới cho nó vào làm việc. Chị không muốn gặp tình trạng nhân viên ngắt xi trong quán. Còn về phần nó cảm thấy ái ngại vì nói dối chị chủ quán. Đúng là nó có "ốm" nhưng "ốm" do men rượu chứ không phải ốm do nhiệt độ cơ thể thấp hoặc cao hơn nhiệt độ thường. Nó chợt nghĩ đến cái lý do ốm do Mạnh bịa ra để xin nghỉ làm cho nó, giờ bị đẩy tình cảnh khó xử này.

Vào ngày nghỉ, quán trở nên rất đông. Nó phải guồng mình lên để làm việc, luôn tay luôn chân chẳng lúc nào nghỉ ngơi. Như thế cũng vui, làm việc có thể kiếm tiền thay vì ngồi một chỗ chán ngắt. Gần trưa, quán thưa dần người. Nó ngồi nghỉ một lúc, dùng tay quạt mát. Càng về trưa không khí càng ngột ngạt, khó chịu. Trời ngoài kia nắng vàng mùa thu đã rải kín khắp nơi.

- Thu này! Em giúp chị một việc được không? - Chị chủ quán gọi nó.

- Dạ! Việc gì chị?

- Hoa ở trước quán mình hai ngày nay chưa tưới do hai buổi trước em nghỉ, công việc dồn nhiều không ai tưới cho hoa cả. Chắc phải phiền em đi tưới hộ chị rồi!

Ở một góc trong quán The Light, người phụ nữ trung niên ngồi nhâm nhi tách cà phê đá và ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Những đóa hoa đủ màu sắc khoe mình dưới ánh nắng, dù rằng bà chẳng hề biết tên những loại hoa ấy. Nhưng sắc màu của chúng cùng cánh hoa mềm mại dung dính trong gió cũng đủ làm bà mê mẩn. Cánh hoa có phần hơi héo, ỉu rũ vì cái nắng vàng như mật ngoài kia. Bà khẽ lẩm bẩm:

- Hoa nở rồi hoa lại tàn!

- Phu nhân!

Tiếng gọi làm người phụ nữ trung niên giật mình bỏ sự quyến rũ của những cánh hoa, quay người lại nhìn thẳng người đối diện:

- Là anh à?

- Dạ, thưa phu nhân! - Người đàn ông trung tuổi, bận vest đen trông lịch lãm, cúi rạp người xuống tỏ ý cung kính. - Phu nhân về nước mà không báo để anh em chúng tôi ra đón phu nhân.

- Ta cũng là tiện đường nên trở về mà thôi! Thăng "tiểu quý" kia thế nào rồi?

- Dạ! Thiếu gia sau khi chuyển trường mới đã đi học chăm chỉ hơn, số buổi nghỉ rất ít. Tuy mới chuyển trường nhưng thiếu gia đã có rất nhiều bạn bè và...

Người đàn ông trung niên đột nhiên im bất theo hướng tay của người phụ nữ quyền quý:

- Không cần ông nói nữa, ta cũng biết về đằng sau rồi! Lại là mấy cô gái theo đuổi chứ gì. Chỉ trách là ta sinh ra thằng con trai quá đẹp trai nên mới rắc rối như thế. Đó cũng chính là lí do lần này ta về nước đột ngột thế này. Dự định của ta là tìm một cô gái có khả năng trị được thói quen xấu của tiểu quý làm con dâu. Ông thấy thế có quá sớm không? Ta mới bước sang tuổi 40 làm mẹ chồng liệu có tốt không? Có thể hơi khó khăn trong việc tìm con dâu nhưng ta tin ta sẽ tìm được đứa con dâu vừa ý! Bắt đầu thôi!

Người phụ nữ đứng bật dậy, đeo kính, đi nhanh rồi khỏi quán cùng người đàn ông trung niên đi đằng sau. Hai người bước vào xe ô tô rồi biến mất...

Nó khẽ nhe xách xô nước đầy ra trước quán. Nó ngắm nhìn bồn hoa dần héo rũ dưới cái nắng không ngừng xối xả xuống mặt đất. Bông hoa ở đây thật kiên cường, hai ngày trời chưa tưới nước thế nhưng chúng vẫn vươn lên đứng dưới ánh vàng. Nó nâng nhẹ một bông hoa bé nằm khuất một góc, một mồi, cánh rũ gần hết:

- Mà thật kiên cường!

Nó hắt nước vào các bông hoa. Những cánh hoa đứng đưa đón nhận làn nước mát từ tay nó. Tưới xong cho các bông hoa, nó đứng ở nơi có tán lá mát che chở, ngắm nhìn bầu trời cao; xanh vơi vơi; không chạm tay tới được. Nó nhắm mắt cảm nhận trong không khí có mùi se se lạnh của cơn gió đông trộn lẫn trong nắng vàng của mùa thu. Sau những ngày nắng vàng bao giờ cũng là những ngày mưa kéo dài...

Sáng hôm sau, nó đến trường khá sớm, ngồi một mình trong lớp ôn bài. Các chỗ ngồi khác còn trống. Nó có không gian tĩnh lặng ngồi học bài. Đột nhiên, cánh cửa lớp bật mạnh, phát ra tiếng động lớn làm nó giật nảy mình. Mạnh lù lù bước vào, ung dung đặt cặp xuống bàn, đùn ghế ra xa, ngồi gác chân lên bàn. hành động làm rất nhanh:

- Cậu vẫn ổn chứ? Tôi tưởng rằng sau con say ấy, cậu sẽ nằm bẹp ở nhà. Xem ra, trông cậu vẫn tươi tỉnh lắm!

- Nhờ phước của cậu mà tôi vẫn ổn! - Miệng nói nhưng mắt nó không rời khỏi quyền sách.

- Không, phải là nhờ phước cậu chứ. Nhờ thế mà tôi thắng tên Thạch Sang. Những tưởng để cuối bữa ăn sẽ vạch mặt tên Thạch Sang nhưng bị cậu hót mất tay trên. Vậy nên đừng đòi tôi trả công cậu nghe chứ? - Mạnh khoanh tay trước ngực nói tiếp. - Cậu lúc say rượu với lúc không say chả khác nhau điểm nào. Dù say hay không vẫn có thể nói linh tinh và nói xấu tôi được!

Nghe Mạnh nói, những kí ức lúc say rượu cứ chập chờn trong đầu nó, không được rõ.

- Người đưa tôi về hôm ấy là cậu à?

- Không tôi thì ai. Chẳng ai can đảm vác con bé say khướt, điên điên, khùng khùng về nhà như tôi đâu. Mạnh nhếch mép cười.

- Sao cậu lại biết nhà tôi?

- Cậu chỉ chứ à!

Mảng kí ức hiện về. Tối đó, Mạnh cho taxi chở đến nơi hội sáng bắt gặp nó đi một mình trên đường. Mạnh đẩy cửa xe. Nhìn nó xuống. Lúc cậu hỏi nhà nó ở đâu thì trong vô thức nó đã chỉ đường cho cậu. Nó vỗ trán, kêu lên:

- Trời ơi! Tôi nhớ rồi. Làm sao cậu đưa tôi vào nhà được? Cậu có chạm mặt anh trai tôi không?

- Không có. Tôi dìu cậu đến cửa nhà, rồi cậu tự đẩy cửa đi vào thôi.

Rầm! Cánh cửa lớp mở ra lần nữa, cắt ngang câu chuyện của nó và Mạnh. Hai bạn nam cùng lớp đi vào, miệng cười toe toét:

- Ôi chào! Hai cái con người này tình cảm ghê! Đến sớm ngồi tâm sự với nhau! Thế mà cứ giấu tụi này, cùng là bạn cả mà.

Nó ngỡ ngàng trước câu nói bông đùa của hai cậu bạn. Cùng lúc đó, Trang cũng xồng xộc chạy vào:

- Trời ạ! Tao vừa nhìn thấy thứ không nên nhìn. Có ai nói cho tao biết đó có phải là sự thật hay không?

Câu nói lấp lửng của Trang khiến nó thắc mắc:

- Có chuyện gì vậy? Mày nói làm tao chẳng hiểu gì hết!

- Mày chưa biết gì sao? Thế còn ngồi đó làm gì nữa, mau theo tao!

Trang kéo tay nó chạy đi. Nó vẫn chưa hiểu chuyện gì chỉ biết thờ dãi, chạy theo bạn mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Hot Boy Và Yêu Nữ

Trên dãy hành lang lác đác vài người. Như những ngày bình thường khác, họ đeo trên vai những chiếc cặp đi đến trường trong trạng thái khác nhau: vui vì gặp bạn bè, tái mặt vì nghĩ đến màn trả bài đầu giờ, có người ngái ngủ vì thức khuya,... Có vẻ như hôm nay lại khác, họ có cùng trạng thái. Suốt dọc hành lang, nó liên tục bị công kích bởi các ánh mắt tức giận, dò xét, tò mò. Nó thấy lạ, tính hỏi Trang nhưng nhìn khuôn mặt lăm lăm mồ hôi cộng thêm vẻ mặt nghiêm trọng của Trang làm nó kìm thức nấp lại trong lòng. Trang không nói câu nào lảng lảng cảm tay dẫn nó đi qua các dãy hành lang, băng qua các lớp học. Không biết có chuyện gì xảy ra nhỉ?

Trang thả tay nó trước một đám đông. Họ vây quanh tấm bảng tin được kê sát vào tường y như lũ kiến bu quanh hộp đường ngọt vậy. Làn bàn tán sôi nổi hình như xuất phát từ tấm bảng đen đó. Trang khẽ thốt lên:

- Đã đông thế rồi sao? Rắc rối rồi đây!

Nó vẫn chưa định hình chuyện gì xảy ra, thắc mắc càng lớn khi nghe câu nói của Trang. Đột nhiên có một giọng nói của bạn nữ trong đám đông cất lên:

- Mọi người, là cô ta kia!

Tất thấy toàn bộ ánh mắt tập trung vào nó. Ánh mắt mọi người như những viên đạn xuyên qua chỉ chực nhắm vào nó. Trong tình hình này, nó không biết phải làm gì nữa, da gà da vịt nổi hết cả lên. Nó đánh nó nụ cười thân thiện với mọi người, muốn xóa đi bầu không khí hiện tại nhưng sao có phần gượng gạo.

- Nhìn mặt mày tếu quá đi! Thôi đứng đây làm gì nữa, đi vào trong đi! Ra nhìn cái bảng kia sẽ rõ.

Trang lên tiếng đồng thời đẩy nó vào đám đông, phá vỡ bầu không khí này. Trang luôn là vậy, bất cứ hoàn cảnh nào dù cho chuyện có lớn đến mức nào mà vẫn điềm đạm như không. Lạ thay, đám đông rẽ đều thành hai bên nhường lối cho nó và Trang đi qua, chỗ bảng đen huyền bí kia.

Nó hồi hộp theo Trang đi giữa đám đông, ánh mắt viên đạn của họ chưa thôi nhìn nó. Gượng cười mím chắc là biện pháp duy nhất ngay lúc này, nhằm xoa dịu con tức giận của đám đông. Kia rồi! Tấm bảng đen ở ngay phía trước! Thắc mắc cuối cùng cũng được giải đáp...

Nó sững sờ khi trông thấy trên tấm bảng đen họ treo một tờ giấy khổ A3, thường thì khổ giấy trong trường chỉ có câu lạc bộ hội họa và câu lạc bộ báo chí hay dùng. Tờ giấy in màu có hình ảnh rõ nét chiếm gần hết tờ giấy. Hình ảnh trên tờ giấy đó là gì chắc ai cũng đoán được phần nào. Phải, chính là hình ảnh chụp lên từ xa, cảnh nó dựa đầu vào vai Mạnh. Tấm hình chụp lúc Mạnh ngẩng nhìn gương mặt nó ở trên vai cậu. Đôi mắt nó đã nhắm nghiền lại, hơi thở đều đều; nhẹ nhẹ, ngủ ngon lành trên đôi vai vững chắc. Có lẽ, nó tìm được sự yên bình, an tâm ở bờ vai này chăng? Nếu mọi người nhìn kĩ bức ảnh sẽ thấy trên đôi môi của Mạnh thấp thoáng nụ cười...

Kèm theo hình ảnh là những dòng chữ. Hàng chữ trên cùng của tờ giấy in đậm, cùng chữ in hoa giật tít câu "Hot boy Duy Mạnh mắc câu Yêu nữ". Yêu nữ ở đây chính là dùng để ám chỉ nó. Người nó bắt đầu run lên khi đọc tiếp xuống phía dưới, chữ được in nhỏ đi.

"Yêu nữ tên thật là Hoàng Minh Thu hiện đang học lớp 11D. Cô nổi danh bởi các trò cưa cẩm, ve vãn trai. Gần đây, Yêu nữ lập kế hoạch cưa đổ Hoàng tử Trần Nhật Tú. Cô đã giả vờ ngắt hai lần để được Hoàng tử bế lên phòng y tế. Không thể ngờ được cô ta lập lại chiêu này đến tận hai lần vì thế Hoàng tử nhận ra mưu đồ của cô ta, sớm rời xa cô ta. Không cưa đổ được Hoàng tử, Yêu nữ ôm mối hận trong lòng quay sang ve vãn Hot boy Duy Mạnh - người nổi tiếng với nụ cười tỏa nắng. Với chiêu trò cũ, Yêu nữ đã dụ Hot boy Duy Mạnh cắn câu một cách dễ dàng. Tôi viết bài báo này muốn các bạn trai trong trường hãy tránh xa Yêu nữ ra, chúng ta không biết Yêu nữ sẽ làm trò gì nữa. Mong Hot boy Duy Mạnh hãy mau thức tỉnh, nhận ra bộ mặt thật của Yêu nữ" (Câu lạc bộ báo chí xin thông báo)

- Này, sao tao đọc giống như mấy tờ rơi tuyên truyền bảo vệ môi trường mà mình hay được phát vậy! - Trang thì thầm bên tai nó, rồi cô bé chợt nhận ra nó đang đứng hình từ nãy đến giờ. Chẳng biết nó có nghe cô nói gì không? Cô bé cũng cảm thông cho nó, nếu đặt vào vị trí của nó không biết cô sẽ xử sự ra sao. Trang để ý thấy bàn tay của bạn mình đã co lại dần thành quả đấm.

Đám đông lại tiếp tục bàn tán sôi nổi. Giữa lúc ấy, xuất hiện thêm một người. Hải Nguyệt chậm rãi tiến vào đám đông. Mọi người đứng tạt ra một góc nhường đường cho Hải Nguyệt. Hải Nguyệt đứng bên cạnh nó, khoanh tay trước ngực, mắt giả vờ chăm chú nhìn bức ảnh.

- Bức ảnh chụp đẹp đấy! Mày thích chứ?

Nó đang chìm trong đồng cảm xúc hỗn độn nên cũng không biết Hải Nguyệt đứng bên cạnh mình. Chỉ khi nghe thấy tiếng nói bên tai, nó mới giật mình quay sang. Hải Nguyệt rời mắt khỏi bức ảnh, mắt dõi hướng nhìn về phía nó, đôi môi chếch lên nụ cười.

- Xem ra mày có vẻ rảnh nhì, lần nào có chuyện là lần ấy có mặt mày. Tao thấy mày đến không phải giúp mà toàn đến phá hoại. - Nó chưa kịp lên tiếng thì Trang đã lên tiếng thay.

- Còn tao thì lại thấy mỗi lần tao có chuyện tốt thì mày luôn xuất hiện phá hỏng chuyện tốt của tao. - Hải Nguyệt tự tin đáp lại.

- Vậy mày đến để chiêm ngưỡng tác phẩm của mình hay đến xem phản ứng của bạn tao?

- Cả hai!

Hai cô gái nhìn nhau với ánh mắt tóe lửa, lời nói của họ dành cho đối phương chẳng khác gì khắc ra lửa. Đám đông kéo đến ngày thêm đông, chủ yếu họ thấy đông thì hiếu kì đến xem. Lời bàn tán không ngớt.

- Nè, theo cậu thì ai là chủ mưu của việc này?

- Cậu đúng là hỏi thừa. Ai mà không biết chị Hải Nguyệt đứng đằng sau vụ này. Cậu không nhớ chủ của câu lạc bộ báo chí là chị Hải Nguyệt à?

- Ô, tớ nhớ trường nhóm câu lạc bộ là người khác cơ mà!

- Nhưng trường nhóm lại là đàn em của chị Hải Nguyệt!

Đây là một trong những lời bàn tán... Nó biết đến lúc này không thể giữ im lặng được nữa bèn lên tiếng:

- Thôi được rồi Trang! - Nó nhỏ nhẹ khuyên ngăn Trang, rồi nhìn thẳng vào mắt Hải Nguyệt nói. - Cậu có chuyện gì muốn nói với tôi?

- Mày càng lúc càng hiểu tao rồi đấy! - Hải Nguyệt cười nhạt. - Bức ảnh này đẹp lắm phải không? Mày có thích nó không? Còn tao thì rất thích. Trước khi xem tấm hình cặp đôi ngọt ngào này tao còn rất lo vì mình lại có thêm một tình địch mới. Nhưng xem ra tao lo hão rồi, mày cưa cẩm không thành công anh Tú nên quay sang cưa hot boy mới vào sao? Mắt thâm mị cậu ta kém thật đấy. Tuần trước mày tìm được cuốn sổ kia không? Chắc không rồi, vì tao đã đốt nó thì sao tìm được chứ. Coi như bằng chứng việc mày yêu thầm anh Tú coi như tao đã xóa sạch hoàn toàn cho mày. Từ giờ hãy lo ở bên

bạn trai mày đi đừng tới gần anh Tú lần nào nữa. Nếu không hậu quả là gì mày biết rồi đấy! - Hải Nguyệt dùng lời lẽ đe dọa nó, đồng thời dùng đôi mắt sắc như lưỡi kiếm xoáy sâu vào trong mắt nó. Nó chợt nhìn thấy trong đôi mắt ấy có một nỗi cô đơn xen lẫn sự ghen tức được giấu kín ở trong nhưng sao nó lại nhìn ra được...

Xoẹt! Xoẹt! Âm thanh lạ phát ra từ tấm bảng đen khiến tất cả mọi người đều quay lại tập trung hướng mắt nhìn về. Người ta chỉ kịp nhìn thấy một thân hình to, lớn, mập mạp đang xé toạc tờ giấy nằm trên tấm bảng đen xuống. Chớp mắt, bàn tay to bằng hai cánh tay của người có thân hình cân đối cộng vào đang xé tờ giấy thành nhiều mảnh, rồi vo viên lại, ném vào thùng rác ở gần đấy. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến ai cũng bất ngờ, ngỡ ngàng trước hành động của người nọ mà không dám ho he tiếng nào.

- Bình "lu"!!! - Hải Nguyệt gần như hét lên. - Cậu đang làm cái quái gì vậy hả?

- Thì xé giấy đó! Cậu không thấy sao? - Bình vừa phui phui bàn tay vì sợ dính hạt bụi nào từ tờ giấy kia để lại vừa thản nhiên trả lời.

- Cậu đang đùa tôi đấy hả? Ai mượn cậu xé tờ giấy đó mà cậu xé?

- À, không ai cả. Tôi thấy chướng mắt quá nên xé thôi. Toàn mấy tin nhảm nhí, chỉ tốn thời gian của người đọc. Đằng nào tờ giấy đó cũng phải xé trong hôm nay vì mai sẽ treo tin tức khác, tôi đang rảnh nên tiện tay gỡ xuống hộ thôi!

- Nếu cậu thấy chướng mắt thì bịp hai con mắt lại và đi qua giả vờ như chưa xem qua là được. Cậu cố tình phải không?

- Ô, tôi hiểu rồi. Từ giờ thấy cái gì chướng mắt thì tôi sẽ che mắt lại. Ôi, bây giờ tôi đang thấy một con người rất trưởng mắt, tôi phải bịp mắt lại thôi! Sắp vào giờ rồi đi đây nha! - Bình "lu" dùng bàn tay bịp mắt mình lại rồi quay lưng đi về phía lớp của mình. Trước khi đi, cậu vẫy tay chào Hải Nguyệt. Hành động đó chẳng khác nào thêm dầu vào lửa. Hải Nguyệt rít qua kẽ răng:

- Sao cậu dám chọc tức tôi...

Và rồi Bình "lu" lại lần nữa biến mất khỏi đám đông. Thân hình béo tròn, cao, lớn của Bình đã khắc sâu vào trong tâm trí nó mãi sau này. Tình bạn giữa Bình "lu" và nó đã bắt đầu như thế đấy...

Chuông reo vào tiết vang lên,

Không khí lớp học hôm nay có vẻ khác. Suốt cả buổi, thầy giáo luôn nhìn về phía nó bằng ánh mắt soi xét. Các bạn trong lớp thì thỉnh thoảng cười tủm tỉm, quay xuống nhìn về phía nó và Mạnh. Bất gặp ánh mắt của nó thì vội quay lên giả vờ tập trung nghe thầy giáo giảng bài. Trang thì tiếp tục im lặng suốt quãng đường về lớp đến giờ, không câu hỏi han như lần khác. Chỉ có một người, có chuyện mà vẫn điềm nhiên như không. Mạnh ngủ ngon lành trên đồng sách được chồng cao...

Nó chạy nhanh lên lớp. Mong rằng Mạnh vẫn còn ở trên lớp bởi hai đứa cần nói chuyện cho rõ ràng. Nhưng chỗ ngồi bị trống, Mạnh đã đi đâu mất. Nó vỗ tay lên trán cảm thấy hơi choáng. Nó định hết tiết này sẽ nói chuyện riêng với Mạnh nhưng người tính không bằng trời tính, chuông hết tiết vừa reo, thầy giáo lại nhờ nó bê chồng sách của các bạn lên phòng cho thầy. Nó đã cố chạy nhanh nhất có thể lên lớp tìm Mạnh, thế mà... Rốt cuộc cậu ta đã đi đâu rồi chứ? Bỗng nó nhớ ra... phải, chỉ có nơi đó thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tin Đồn Sẽ Lắng Xuống

Dù đây là lần thứ hai đặt chân đến khuôn viên đằng sau trường – nơi “ma trú ngụ” nhưng nó vẫn có cảm giác sợ sệt, bước chân rón rén, nó từ từ đi đến gần nơi đây. Khác so với lời đồn thổi về nơi tối tăm, cỏ dại mọc kín lối đi và vô cùng đáng sợ thì khuôn viên lại có cây cối mọc xanh tốt, thiên nhiên đẹp như từ bức họa đi ra. Có lẽ câu chuyện ma quỷ đó khiến lòng can đảm của mọi người bị lấn áp, chưa một lần dám tìm ra sự thật và bước vào nơi đây. Đúng là sai lầm lớn...

Trước mắt nó là khung cảnh đầy thơ mộng. Những cánh hoa tự tin phô mình dưới ánh mặt trời tỏa nhiệt không ngừng ở trên cao, chúng nở rộ để lộ nhị hoa bé tí ti ở bên trong. Cánh bướm trắng, vàng đập diu trên những cánh hoa mỏng manh. Chẳng phải thiên nhiên kì vĩ, phong cảnh hữu tình, nơi đây đủ khiến cho trái tim ngây ngất, mê hoặc bởi sự giản đơn. Nó đưa mắt nhìn quanh, tìm kiếm một người. A, kia rồi! Mạnh đang ở đấy!

Mạnh nằm dài trên chiếc ghế đá, chân cậu vắt thành hình chữ ngũ. Cậu nằm dưới tán lá của cây đa cổ thụ. Cây đa có tán vừa rộng lại còn mát đúng là nơi lí tưởng nghỉ ngơi của cậu. Nó nhẹ nhàng bước đến gần chỗ cậu nằm...

Đôi mắt cậu khép hờ. Hàng mi dài, rậm, cong vút. Mạnh có đôi môi đỏ như tô son cộng thêm nước da trắng đặc trưng ở mấy công tử bột đủ cho bao cô

gái phải gan tị. Nó ngậy người nhìn Mạnh mà quên cả đánh thức cậu dậy. Rồi một cơn gió nhẹ thổi qua làm tán lá cây khẽ rung rinh. Cả mái tóc của nó và Mạnh cũng bị gió thổi bay. Tự nhiên trong lòng nó xuất hiện một cảm giác rất kì lạ.

- Đừng nhìn tôi chăm chăm như vậy, khó ngủ lắm! – Có giọng nói cất lên khiến nó phát hoảng, nhìn về nơi phát ra giọng nói. Mạnh mở mắt ra và ngồi thẳng dậy, khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười đều. – Nhìn chăm chăm như vậy là có ý gì đây? Do tôi đẹp trai quá nên cậu mới ngây thộn mặt ra nhìn phải không?

- Cậu đúng là hay ăn dưa bờ nhỉ? Tôi đến là có chuyện muốn nói với cậu thôi nhưng tại cậu ngủ ngon quá nên tôi không đánh thức thôi. – Nó chống cằm. Nhìn cái nụ cười nhếch mép của Mạnh là nó thấy ghét thế không biết chỉ muốn cho cậu ta một cú đấm cho bỏ tức.

- À, ra thế? Vậy Yêu nữ muốn nói gì với tôi nào? – Mạnh chế giễu.

Máu nóng dồn lên não, nó nhìn Mạnh với ánh mắt tóe lửa. Vì ai mà nó bị gán cho cái biệt danh không thể ghét hơn này chứ. Sao lúc cậu ta đọc lên càng lúc nó càng thấy ghét từ này hơn. Và nó tuôn ra một tràng:

- Này cậu, vì cậu nên tôi mới thê thảm bị cả trường đặt cho cái biệt danh Yêu nữ đấy. Với lại cậu bảo tôi phải làm sao với bức ảnh được treo cho cả trường biết không? Họ kêu tôi quyến rũ các bạn trai trong trường trong đó có cậu. Mà tôi, một người... chưa mảnh tình vắt vai thì sao có thể chứ...

Nhìn bộ dạng ấp úng của nó, Mạnh đột nhiên bật cười thích thú:

- Có thật là cậu chưa có mối tình đầu không? Thế còn anh Tú như lời đồn thì sao?

Nó ấp úng không biết trả lời ra sao, đành đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Không biết... giờ cậu tính sao tin đồn tôi. Tấm ảnh đó sao Hải Nguyệt lại có được và đăng tin lên. Là cậu cung cấp đúng không? Biết trước thế này dù có phải chuyển trường tôi cũng sẽ không đóng giả làm bạn gái của cậu đâu!

Biết nó có tình lẩn sang chuyện khác chắc là ngại, nên Mạnh cũng không bắt bẻ lại. Cậu khẽ thở dài thả mình xuống ghế đá, tay vắt thành chiếc gối đầu:

- Tôi đâu ngu đến mức chụp cái ảnh đấy để rồi mất hết hình tượng. Mất phẩm giá của tôi cao lắm đấy. Nếu tôi đón không nhầm thì người chụp bức ảnh đó chỉ có người đó... Giờ chẳng có cách gì giải quyết cả ngoài đợi cho dư luận lắng xuống. Trong lúc đó thì... - Mạnh đột nhiên hạ giọng xuống, cười bí ẩn làm nó càng thêm tò mò.

- Thì sao nói đi!

- Thì cậu cứ tiếp tục làm Yêu nữ còn tôi vẫn là Hot boy thôi!!! – Nói xong Mạnh lè lưỡi, tình quái trên nó.

Hai từ “YÊU NỮ” như hai con kiến lửa chích lấy nó. Nó nổi cáu và hét lên to, vang cả một góc sân từ xưa đến nay vẫn được cho là yên bình:

-KHÔNG ĐƯỢC GỌI TÔI LÀ YÊU NỮ!!!

Hôm nay thời tiết khá dịu không nóng như mọi hôm mà khá dịu. Hải Nguyệt cùng hai đàn em thân cận lên sân thượng trường ngồi nghỉ, tránh ồn ào ở dưới căng tin trường. Dù không nắng chói chang nhưng sợ đen da xấu, thế là Hải Nguyệt sai hai đàn em bê ô che nắng lên. Dưới bóng của ô, ba người ngồi vây quanh ăn kem. Tâm trạng của Hải Nguyệt có vẻ rất tốt thỉnh thoảng đang ăn cô cười mỉm một mình. Cũng phải thôi kẻ thù của mình bị mình hại cho toi tá không tốt sao được. Bọn đàn em thấy đại tỷ của mình như vậy thì ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Đại tỷ sao thế sao cười một mình vậy?

Bình thường thì Hải Nguyệt sẽ chửi đàn em mình là ngu nhưng hôm nay tâm trạng đang tốt cô không muốn bị phá, cô cười đáp:

- Cứ nghĩ lại cái bộ mặt của con bé đó lúc nhìn bức hình trông rất mắc cười.

- Tỷ đang nói ai vậy ạ? – Một đứa đàn em lên tiếng hỏi nhưng nhanh chóng bị đứa kia cốc vào đầu:

- Còn ai vào đây nữa. Mày đúng là ngu! Mà đại tỷ này giờ em nhớ lại mới thấy cái anh chàng chụp ảnh bọn nó hộ tụi mình đúng là lạ nha, tự dưng lẩn la đến đòi chụp ảnh xong rồi đi mất.

- Nghe đàn em nói Hải Nguyệt giật mình nhớ lại chuyện hôm ấy...

Bữa đó, cô cùng đàn em đi ăn. Trên đường về, ai cũng vui vẻ. Cơn gió mát thổi qua, bất chợt cô thấy hơi se lạnh. Xung quanh cô đâu đâu cũng có đôi có cặp nắm tay nhau chuyện trò ríu rít. Cô chợt ước giả như mình và anh Tú cũng như thế này thì tốt biết bao, rồi nhanh chóng ý nghĩ bị gạt bỏ. Sao có thể chứ, bao nhiêu năm qua, cố gắng bao nhiêu mà vẫn chưa thể vượt qua hình bóng trong lòng anh Tú. Tình cảm này chắc mãi chỉ là vô vọng mà thôi...

- Đại tỷ! Nhìn bên đó kia!

Tiếng của đàn em cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô theo hướng chỉ của đàn em nhìn về phía đó...

- Bộ chúng mày chưa bao giờ thấy nhà hàng năm sao bao giờ à? Có mỗi thế mà cũng kêu quỳnh lên làm tao tưởng chuyện gì!

- Không phải đâu đại tỷ. Em chỉ về phía bồn hoa mà! Tỷ nhìn kĩ đi!

Hải Nguyệt nhìn lại một lần nữa. Ôi trời ơi chuyện gì thế này!!! Cái con bé đáng ghét đang dựa đầu tình cảm Hot boy mới nổi của trường. Cô có nhìn nhầm không, hôm nọ mới chắc nịch thích anh Tú của cô mà giờ quay sang tán tỉnh người khác không thể tha thứ cho nó được.

- Điện thoại tao đâu mau đưa đây. Nhanh lên phải chụp nhanh không mất hết khoảnh khắc đẹp bây giờ! – Hải Nguyệt vội vã giục đàn em

Đàn em vừa đưa điện thoại cho cô là cô nhanh chóng bật camera chụp sao cho thật nét:

- Mày tiêu đời rồi nha con!

Bất chợt có một bàn tay che lấy màn hình camera của cô, đã thế còn lấy luôn điện thoại của cô. Cô ngẩng mặt lên nhìn thì thấy một người con trai ăn mặc giống tri thức, ăn sau mắt kính của cậu ta là đôi mắt đỏ hoe, cậu ta nói:

- Cậu chụp thế không nét đâu. Để tôi!

Cô tròn xoe mắt nhìn tên con trai lạ hoắc này. Hắn cầm điện thoại chụp tách một cái rồi ném máy về phía cô.

- Xong rồi, cầm lấy!

Tên con trai lạ hoắc nói xong bỏ đi. Vừa nhìn vào màn hình điện thoại, cô vừa ngẩng đầu lên nhìn theo bóng dáng anh chàng kia. Dáng đi nhìn như gã say xỉn. Cô để ý ánh mắt hắn lúc chụp ảnh có ngọn lửa căm hận nhen nhóm bên trong...

Hải Nguyệt cười mút nốt que kem rồi nói:

- Tao nghĩ chắc có thù với một trong hai đứa đó!

Cánh cửa trên sân thượng bật tung ra, dáng người con trai đặt chân vào. Hải Nguyệt đang mút nốt que kem thấy người đó vút vội đi đứng dậy, sững sờ nhìn người đó mà không thốt nên lời.

- Hải Nguyệt nói chuyện với anh một chút!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Giả Mạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.